

ΟΙΚΟΓΕΝΕΑ

ΕΤΟΣ Γ'

28
ΑΡ. 148
1929

"ΒΟΤΡΥΣ"

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΟΡΟ-ΚΟ-ΡΟ
 The Extreme
 Fragrance

Ω

Ανώτερα πά
 μα

ΑΒΛΑΒΕΣ
 ΑΝΤΙΑΡΜΑΤΙΚΟΝ

Ἀντιπρόσωπος μετὰ διαρκοῦς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθήναι Λέκκα 21α.

'Αγοράζονται εἰς κλην τιμὴν βιβλία καὶ ὁλόκληροι βιβλιοθή-
και. Πληροφορίαι εἰς τὰ νοσοεῖα μὲν.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΕΠΙΣΗΜΑΤΑ

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οικογενείας» τιμῶνται δραχμὰς 3.

φουν τὰ φορέ-
 3333

ΑΠΟΨΙΛΤΙΚΟΝ
 ΑΣΚΩΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩΝ

Cincozéneca

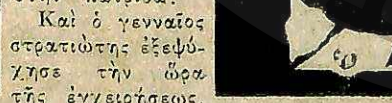
Γενικοί Πρόκτορες εν Αμερική διά την κατά φύλλον πώλησιν της "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"

NEW YORK NEWS AGENCY

General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY

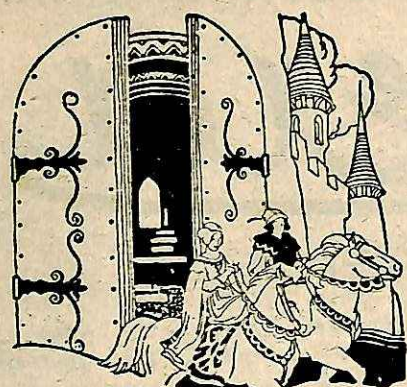
"Όπου δέον ν' απευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι"

Γ. Θ. Θ.
 εξ αιτίας της αποτελεσματικότητάς
 του το φάρμακο αυτό είχε, παρά την
 υψηλή τιμή του, εξαιρετικά μεγάλη
 διάδοση...

Μοσχοβολοῦν, πεντοβολοῦν, ἀνα-
σταίνουν τὰ ὀπωροπωλεῖα τὴν ἐποχὴν

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μάλιστα, είπε ο Ντυμπού, αλλά θα μου επιτρέψετε να σας πω δυο λόγια ιδιαιτέρως.

Ο Γάστων τραβήχτηκε δυο-τρία βήματα κι' ο Ντυμπού, πλησιάζοντας τον ψευδοδούκα, του είπε με σιγανή φωνή:

— Ποτέ δεν θα μ'ας ξανατύχει τέτοια περίπτωση σ'την και ποτέ. Προσπαθήστε, Ύψιζότατε, να μάθετε όλες τις λεπτομέρειες της υπόθεσής για να τους έχετε σίγουρα στα χέρια μας. Ά, δεν σας ρώτησα, πώς σας φαίνεται ο νέος μας;

— Καθώς πρέπει, απάντησε άμέσως ο 'Αντιβασιλεύς. Επιστρέψτε απ' το κεφάλι ως τα πόδια. Τα μάτια του σπιθίζουν απ' την εξυπνάδα και το κεφάλι του μοιάζει με των άγγλων.

— Θα του το κόψουμε γι' αυτό με περισσότερη ευχαρίστηση! μουρμούρισε ο Ντυμπού ξέροντας τη μήτη του.

— Πώς είπατε;

— Τίποτε, εξοχώτατε. Είμαι απόλυτως σύμφωνος μαζί σας. Καλήν αντάμωσι, κύριε Σάνλευ, επεκατέπιν χαιρετώντας τον Ιππότη. Άν ήταν κανένας άλλος στη θέσι μου, θα σας κρατούσε θυμό για την προσοχή.

Εγώ όμως έχω μεγάλη καρδιά κι' δεν δίνω καμιά σημασία σ' αυτά.

Κι' ο Ντυμπού, μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο στη χείλη, έκλεισε τη πόρτα κι' έφυγε.

— Τώρα παιδά είμαστε μόνοι και μπορείτε να μου μιλήσετε ελεύθερα, είπε σε λίγο ο 'Αντιβασιλεύς στον έπισκεπτή του.

— Σας ευχαριστώ, εξοχώτατε.

— Εμπρός λοιπόν, αρχίστε, γιατί καθώς βλέπετε άνω μεγάλη ανυπομονησία να σας άκουω.

— Πρώτα-πρώτα θα άπορρητε γιατί άρχισα να ρθώμε σ' έπαφή μαζί σας.

— Και βέβαια έχω αυτήν την άπορία, επε ο 'Αντιβασιλεύς άναγκάζόμενος να πη φέμματα.

— Συνέβη αυτό, γιατί μ'ας έπ'βλεπαν οι κατάσκοποι του Ντυμπού. Καταλαβαίνετε και μόνος σας, εξοχώτατε, πόση τόλμη χρειάζεται για να φέρη κανείς εις πέρας τέτοιες σοβαρές υποθέσεις, υπερνικώντας όλα τα εμπόδια.

— Ναι, έχετε δίκιο, επε ο 'Αντιβασιλεύς, αλλά μου μένει μια άπορία. Οι συνομήλικοί της Βρετανίας δεν φοβούνται μήπως με τη νέα συνωμοτική κίνησι που κάνουν προδόν και ο 'Αντιβασιλεύς τους συλλάβη και τους άποκεφαλίσθ;

— Έχουν άποφασίσει βλοι τους γ' να επιτύχουν ή να πεθάνουν. Έχω

— Ποιό;

— Με ποιό τρόπο θα

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

μάλιστα να σας δώσω εκ' μέρους των φίλων μου μια έπιστολή, στην οποία γίνεται λόγος γ'ά όλα. Έννοια να σας τη δώσω στα χέρια και σας τη δίνω.

Ο 'Αντιβασιλεύς πήρε το γράμμα και έτοιμαζόταν να το άνοιξη, αλλά βλέποντας ότι άπεινούσαν προς τον δούκα ντ' Ολίβαρ, το κέρωσε άπ'αυτο στο τραπέζι σφραγισμένο.

— Λοιπόν, εξοχώτατε, ρώτησε ο Σάνλευ μή μπορώ να εξηγήσω το διαταγμό του δούκός, γιατί δεν άνοίγετε το γράμμα;

— Πιστεύω ότι θα γνωρίζετε το περιεχόμενο αυτής της έπιστολής, επε ο 'Αντιβασιλεύς άντι ν' άπάντησθ στην έρώτησή του.

— Δεν το γνωρίζω άκριβώς, αλλά πάντως, καταλαβαίνω τι γράφει.

— Θα σας παρακαλώ να μου πείτε τι γνωρίζετε σχετικά με τα πόδια. Τα μάτια του σπιθίζουν απ' την εξυπνάδα και το κεφάλι του μοιάζει με των άγγλων.

— Θα του το κόψουμε γι' αυτό με περισσότερη ευχαρίστηση! μουρμούρισε ο Ντυμπού ξέροντας τη μήτη του.

— Πώς είπατε;

— Τίποτε, εξοχώτατε. Είμαι απόλυτως σύμφωνος μαζί σας. Καλήν αντάμωσι, κύριε Σάνλευ, επεκατέπιν χαιρετώντας τον Ιππότη. Άν ήταν κανένας άλλος στη θέσι μου, θα σας κρατούσε θυμό για την προσοχή.

Εγώ όμως έχω μεγάλη καρδιά κι' δεν δίνω καμιά σημασία σ' αυτά.

Κι' ο Ντυμπού, μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο στη χείλη, έκλεισε τη πόρτα κι' έφυγε.

— Τώρα παιδά είμαστε μόνοι και μπορείτε να μου μιλήσετε ελεύθερα, είπε σε λίγο ο 'Αντιβασιλεύς στον έπισκεπτή του.

— Σας ευχαριστώ, εξοχώτατε.

— Εμπρός λοιπόν, αρχίστε, γιατί καθώς βλέπετε άνω μεγάλη ανυπομονησία να σας άκουω.

— Πρώτα-πρώτα θα άπορρητε γιατί άρχισα να ρθώμε σ' έπαφή μαζί σας.

— Και βέβαια έχω αυτήν την άπορία, επε ο 'Αντιβασιλεύς άναγκάζόμενος να πη φέμματα.

— Συνέβη αυτό, γιατί μ'ας έπ'βλεπαν οι κατάσκοποι του Ντυμπού. Καταλαβαίνετε και μόνος σας, εξοχώτατε, πόση τόλμη χρειάζεται για να φέρη κανείς εις πέρας τέτοιες σοβαρές υποθέσεις, υπερνικώντας όλα τα εμπόδια.

— Ναι, έχετε δίκιο, επε ο 'Αντιβασιλεύς, αλλά μου μένει μια άπορία. Οι συνομήλικοί της Βρετανίας δεν φοβούνται μήπως με τη νέα συνωμοτική κίνησι που κάνουν προδόν και ο 'Αντιβασιλεύς τους συλλάβη και τους άποκεφαλίσθ;

— Έχουν άποφασίσει βλοι τους γ' να επιτύχουν ή να πεθάνουν. Έχω

— Ποιό;

— Με ποιό τρόπο θα

λείψη απ' τη μέση ο 'Αντιβασιλεύς; — Στην άρχή εσκόπευαν να τον άρπάσουν άσφραγα και να τον κλείσουν στις εκκτές της Σαλαζάρ, ή στο φρούριο του Τολέδο.

— Ναι, αλλά αυτό το σχέδιο άπέτυχε, γιατί κ' εκείνος εχε λάβε τα μέτρα του. Άλλωστε ήταν πολύ δύσκολο, σχεδόν άδύνατο, να πραγματοποιηθ, γιατί ύπήρχαν πολλοί κινούνοι στο αόριστο. Γι' αυτό λοιπόν υπομεινω ότι το άχρικο σχέδιο τρώπηνηκε κι' αυτο μ ευχαριστεί, φυσικά.

— Έχετε δίκιο, εξοχώτατε. Άν τον κλείναμε εκεί, μπορούσε εύκολα να εξαπατησθ τους φύλακας, να δραστηριοποιηθ, από τη φυλακή, να γυρίσθ στην Γαλλία, ν' αναλάβη άμέσως ενεργεία του την εξουσία και να άποκεφαλίσθ όλους τους εχθρούς.

— Μάλιστα, εξοχώτατε. Οι πέσσερες έψήφισαν υπέρ της δολοφονίας κ' ένας μόνον κατά.

— Ποιός ήταν αυτός; ρώτησε ο δούξ με περιέργεια.

— Θα σας πω την άλήθεια, μολονότι κινδυνεύω να χρώω την έμπιστοσύνη και την εύνοιά σας. Εκείνος που φήμις κατά της δολοφονίας αυτής ήμουν εγώ.

— Και τότε πώς αναλάβατε να εκτελέσετε μια πράξη, την οποία προσωπικάς κατεψηφίσατε;

— Μα προηγουμένως είχαμε μείνει σύμφωνοι να ύπακούσθ στην γνώμη της πλειοψηφίας. Γράψαμε λοιπόν άπάνω σε πένη χαρτίκι τα ήνόματά μας και τα κλείσαμε σ' ένα κουτί. Άρρήσιμα την τύχη να εκλέξη μίνη της έναν από μ'ας για τη δολοφονία.

— Και ή τύχη εξέλεξε σ'ας;

— Μάλιστα.

— Μα δεν έπρεπε να την αναλάβετε αυτή την άποστολή;

— Δεν μπορούσα να κάνω άλλοιώς, εξοχώτατε. Άν δεν έδεχόμουν, θα με έθεωρούσαν άνάνδρο και με το δίκιο τους μάλιστα.

— Κ' ήρθατε λοιπόν στο Παρίσι για να πραγματοποιήσετε αυτή την ήπόστα; Μα για ποιο λόγο με χρεισθήκατε έμένα;

— Έπειδή είσθε γνωστός ως έχρης του 'Αντιβασιλέως, εσπνσθήκα ότι θα θελήσετε να με συνδύαίεσθ στο πατριωτικό έργο μας. Άλλωστε δεν ύπάρχει κι' άλλος κανένας τρώπος για να βρωθ απ' τη Βασιλίστη οι φίλοι μας, που έχουν συλληφθ ως τώρα απ' τα όργανα του Ντυμπού.

— Νομίζετε ότι αυτοί διατρέχουν μεγάλο κίνδυνο τώρα;

— Τους άπειλεί καθημερινώς το φάσμα του θανάτου, που φεραυγίζει άπάνω απ' τα κεφάλια τους. Άς μη λησμονώμε ότι ο 'Αντιβασιλεύς έχει στα χέρια του άκεκτές ένοχοποιητικές άποδείξεις έναντίον των. Δεν ήταν αυτός που είπα για τον Ρισαλι ότι και τέσσερα κεφάλια να είχε θα του τα έκοβε ένα-ένα;

— Ναι, αλλά αυτό το είπα σε μια στιγμή παραφοράς.

— Όχι, εξοχώτατε. Έγώ ποτέ μου δεν θα δεχόμουν να γίνω δολοφόνος, άν δεν ύπήρχαν άλλοι λόγοι.

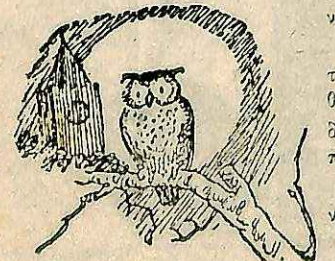
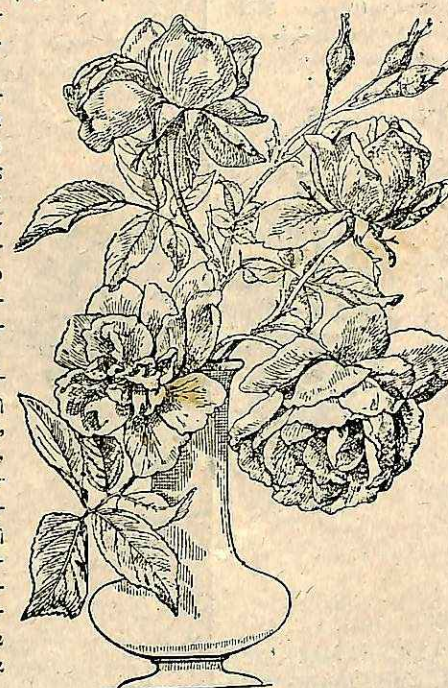
— Και ποιός σας άναγκασε σ' αυτό;

— Η τύχη.

— Δεν καταλαβαίνω.

— Παρακαλείται ο έπί της όδοι Πατριώσι Έμπερρεράτης έτοιμην ένδυμάτων κ. Ηρακλής Ζελιώτης όπως διέλεθ εκ του Λογιστηρίου μας πρδς εξέφλησιν του λογαριασμού του.

— (Άκολουθεί)

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΒΕΡΟΝΑ

ΤΟΥ L. PEVERELLI

— Τι τόπος άλήθεια αυτή η Βερόνα!... Δίνα γεμάτη μεσαιωνικές άναμνήσεις, έλεγε κάθε τόσο ο νεαρός Άγγλος ζωγράφος Ουίλλιαμ, ο οποίος βρισκόταν στην Ιταλία για να καλλιτεχνήσει μελέτες.

Κ' έπρόσθετε κατόπιν:

— Περιμένει από στιγμή σε στιγμή να δής μέσα στους δρόμους τον Ρωμαιο και την Ιουλιέττα...

Οι νάταν νάβρισκε κ' έγω έδω την Ιουλιέττα μου! Φαίνεται πως την άχλη του αυτή την άκουσε κάποιο καλό πνεύμα, γιατί δεν άρχισε να πραγματοποιηθ.

Ένα άπογευμα, καθώς περνούσε από έναν παλιό άριστοκρατικό δρόμο, είδε να κάθεται στο παράθυρο ένας μεγάρου μιά ώρασιότατη νέα. Η όμορφιά της ήταν τόση, ώστε ο ζωγράφος στάθηκε επί ώρα άκίνητος στο άντικρυν πεζοδρόμιο, άποθωμάζοντάς την. Εκείνη φαίνεται τον άντελήφθη, γιατί σε λίγη ώρα έκλεισε το παράθυρο. Άστόσο ή ιστορία αυτή έπρόκειτο να ήχει συνέχισι, γιατί:

Την άλλη μέρα ο ζωγράφος σε μια έσπερίδα, όπου ήταν προσκαλεσμένος, έδε, μεταξύ των άλλων, και τη νέα του παραθύρου. Άμέσως φρόντισε να του την συστήσθ κάποιος κοινός των γνώριμος και ή έκκλησίς του δεν είχε όρια, όταν έμαθε ότι την έλεγαν Ιουλιέττα...

Μετά τις συστάσεις οι δύο νέοι έπαρελήθησαν της εύχαρίστης σε μια γωνία της αίθουσής.

— Το όνομά σας, το μικρό σας όνομα; ρώτησε σε κάποια στιγμή ή Ιουλιέττα τον νέο.

— Ρωμαιοί, της απάντησε αυτός, χωρίς να διστάσθ καθόλου, μολονότι το μικρό του όνομα ήταν Ουίλλιαμ.

— Ρωμαιοί; Παράξενο! Τι συμπρωσις! ψιθύρισε εκείνη. Τι ιδιοτροπία της τύχης ένε πάλι αυτή;

Ο ζωγράφος, ο οποίος γρήγορα άντελήφθη ότι ή νέα δεν ήταν άπολυτως άσάφορη άπεναντί του, δεν άργησε να της κάνη μια φλογερή έρωτική έξομολόγησι. Η Ιουλιέττα τον άκουσε κατακόκκινη από συγκίνησι.

Ετσι το ειδύλλιο τους άνεπτυχθ γρήγορα-γρήγορα μέσα στη γοητευτική ύποβλητικότατη του μεσαιωνικού περιβάλλοντος της Βερόνας.

Ήταν ένα ειδύλλιο τρυφερό, μευστικό, ούρανο, όμοιο σε πολλά με το παλιό ειδύλλιο του Ρωμαιο και της Ιουλιέττας.

Κάθε βράδυ μετά τα μεσάνυχτα οι δύο έρωταυμένοι σύντηγαντο στο πίσω μέρος του μαγάρου της Ιουλιέττας. Κ' έπειδή σήμερα δεν βρισκότανι τσυχνίτες για να φτεαίζθον μετάνειες άνεμώκαλες, ο νεαρός Άγγλος άναγκαζόταν να μένη έρσιος στη ρίχα του όγκώδους τοίχου και να μιλά με την άγαπημένη του, ή οποία καθόταν σ' ένα παράθυρο έστρα μέτρα έπάνω από το έδαφος.

Ένα βράδυ ή Ιουλιέττα του έδειξε από το παράθυρό της ένα διαδωτήριο και του είπα πως είχε καταφέρει να τον άνοίξη.

— Τότε, έπρόσθεσε, θα βρισκόμαστε όλη την ώρα μαζί...

Ο ζωγράφος, από τα λόγια της, άντα κατάλαβε ένα πράγμα μόνο...

Ότι ή Ιουλιέττα τον άγαπούσε τρελλά και ότι για χάρη του μπορούσε να κάνη τις μεγαλύτερες θυσιές και τρέλλες. Τό έδιο άλλωστε συνέβαινε και σ' αυτόν.

Γι' αυτό άπεφάσισε να της συνοδεύσθ στο Λονδίνο άν είχε πειά κανένα λόγο να μένη στην Ιταλία, αφού τον άντιπροσώπε υπικόωτερο τύπο, το ώραιότερο λουλούδι της χώρας αυτής θα το είδε κοντά του στην Άγγλία...

Ετσι έκαναν μαζί το ταξίδι τους. Άποκρίστη να ήχει συνέχισι, γιατί:

Τότε δύο νεαροί φίλοι του, οι όποιοι είχαν γνωρίσει την Ιουλιέττα και την λυπόντοσαν, την έπεσκέσθησαν και τ' έπαν όλη την άλήθεια, ότι δηλαδή ο Ρωμαιο λεγόταν Ουίλλιαμ και ότι είχε άρραβωνισθ με την Τζέννη.

Άμέσως ή Ιουλιέττα έδωσε τις ώριες της κοτσίδες, που την έκαναν να μοιάζη με παλιή Ιουλιέττα, τις έκρυψε κάτω από το μοντέρνο καπέλλο της και βγήκε εις τους δρόμους του Λονδίνου. Πήγε στο πατρικό σπίτι του Ουίλλιαμ, όπου έβρισκε τον άγαπημένο της. Τού θύμισε:

— Άρρισε να συνηθίσθ στον τένις, όπου έβρισκε τη Τζέννη...

— Τότε, έπρόσθεσε, θα βρισκόμαστε όλη την ώρα μαζί...

Ο ζωγράφος, από τα λόγια της, άντα κατάλαβε ένα πράγμα μόνο...

Ότι ή Ιουλιέττα τον άγαπούσε τρελλά και ότι για χάρη του μπορούσε να κάνη τις μεγαλύτερες θυσιές και τρέλλες. Τό έδιο άλλωστε συνέβαινε και σ' αυτόν.

Γι' αυτό άπεφάσισε να της συνοδεύσθ στο Λονδίνο άν είχε πειά κανένα λόγο να μένη στην Ιταλία, αφού τον άντιπροσώπε υπικόωτερο τύπο, το ώραιότερο λουλούδι της χώρας αυτής θα το είδε κοντά του στην Άγγλία...

Ετσι έκαναν μαζί το ταξίδι τους. Άποκρίστη να ήχει συνέχισι, γιατί:

Τότε δύο νεαροί φίλοι του, οι όποιοι είχαν γνωρίσει την Ιουλιέττα και την λυπόντοσαν, την έπεσκέσθησαν και τ' έπαν όλη την άλήθεια, ότι δηλαδή ο Ρωμαιο λεγόταν Ουίλλιαμ και ότι είχε άρραβωνισθ με την Τζέννη.

Άμέσως ή Ιουλιέττα έδωσε τις ώριες της κοτσίδες, που την έκαναν να μοιάζη με παλιή Ιουλιέττα, τις έκρυψε κάτω από το μοντέρνο καπέλλο της και βγήκε εις τους δρόμους του Λονδίνου. Πήγε στο πατρικό σπίτι του Ουίλλιαμ, όπου έβρισκε τον άγαπημένο της. Τού θύμισε:

— Άρρισε να συνηθίσθ στον τένις, όπου έβρισκε τη Τζέννη...

— Τότε, έπρόσθεσε, θα βρισκόμαστε όλη την ώρα μαζί...

Ο ζωγράφος, από τα λόγια της, άντα κατάλαβε ένα πράγμα μόνο...

Ότι ή Ιουλιέττα τον άγαπούσε τρελλά και ότι για χάρη του μπορούσε να κάνη τις μεγαλύτερες θυσιές και τρέλλες. Τό έδιο άλλωστε συνέβαινε και σ' αυτόν.

Γι' αυτό άπεφάσισε να της συνοδεύσθ στο Λονδίνο άν είχε πειά κανένα λόγο να μένη στην Ιταλία, αφού τον άντιπροσώπε υπικόωτερο τύπο, το ώραιότερο λουλούδι της χώρας αυτής θα το είδε κοντά του στην Άγγλία...

Ετσι έκαναν μαζί το ταξίδι τους. Άποκρίστη να ήχει συνέχισι, γιατί:

Τότε δύο νεαροί φίλοι του, οι όποιοι είχαν γνωρίσει την Ιουλιέττα και την λυπόντοσαν, την έπεσκέσθησαν και τ' έπαν όλη την άλήθεια, ότι δηλαδή ο Ρωμαιο λεγόταν Ουίλλιαμ και ότι είχε άρραβωνισθ με την Τζέννη.

Άμέσως ή Ιουλιέττα έδωσε τις ώριες της κοτσίδες, που την έκαναν να μοιάζη με παλιή Ιουλιέττα, τις έκρυψε κάτω από το μοντέρνο καπέλλο της και βγήκε εις τους δρόμους του Λονδίνου. Πήγε στο πατρικό σπίτι του Ουίλλιαμ, όπου έβρισκε τον άγαπημένο της. Τού θύμισε:

— Άρρισε να συνηθίσθ στον τένις, όπου έβρισκε τη Τζέννη...

— Τότε, έπρόσθεσε, θα βρισκόμαστε όλη την ώρα μαζί...

Ο ζωγράφος, από τα λόγια της, άντα κατάλαβε ένα πράγμα μόνο...

Ότι ή Ιουλιέττα τον άγαπούσε τρελλά και ότι για χάρη του μπορούσε να κάνη τις μεγαλύτερες θυσιές και τρέλλες. Τό έδιο άλλωστε συνέβαινε και σ' αυτόν.

Γι' αυτό άπεφάσισε να της συνοδεύσθ στο Λονδίνο άν είχε πειά κανένα λόγο να μένη στην Ιταλία, αφού τον άντιπροσώπε υπικόωτερο τύπο, το ώραιότερο λουλούδι της χώρας αυτής θα το είδε κοντά του στην Άγγλία...

Ετσι έκαναν μαζί το ταξίδι τους. Άποκρίστη να ήχει συνέχισι, γιατί:

Τότε δύο νεαροί φίλοι του, οι όποιοι είχαν γνωρίσει την Ιουλιέττα και την λυπόντοσαν, την έπεσκέσθησαν και τ' έπαν όλη την άλήθεια, ότι δηλαδή ο Ρωμαιο λεγόταν Ουίλλιαμ και ότι είχε άρραβωνισθ με την Τζέννη.

Άμέσως ή Ιουλιέττα έδωσε τις ώριες της κοτσίδες, που την έκαναν να μοιάζη με παλιή Ιουλιέττα, τις έκρυψε κάτω από το μοντέρνο καπέλλο της και βγήκε εις τους δρόμους του Λονδίνου. Πήγε στο πατρικό σπίτι του Ουίλλιαμ, όπου έβρισκε τον άγαπημένο της. Τού θύμισε:

— Άρρισε να συνηθίσθ στον τένις, όπου έβρισκε τη Τζέννη...

— Τότε, έπρόσθεσε, θα βρισκόμαστε όλη την ώρα μαζί...

Τότε δύο νεαροί φίλοι του, οι όποιοι είχαν γνωρίσει την Ιουλιέττα και την λυπόντοσαν, την έπεσκέσθησαν και τ' έπαν όλη την άλήθεια, ότι δηλαδή ο Ρωμαιο λεγόταν Ουίλλιαμ και ότι είχε άρραβωνισθ με την Τζέννη.

Άμέσως ή Ιουλιέττα έδωσε τις ώριες της κοτσίδες, που την έκαναν να μοιάζη με παλιή Ιουλιέττα, τις έκρυψε κάτω από το μοντέρνο καπέλλο της και βγήκε εις τους δρόμους του Λονδίνου. Πήγε στο πατρικό σπίτι του Ουίλλιαμ, όπου έβρισκε τον άγαπημένο της. Τού θύμισε:

— Άρρισε να συνηθίσθ στον τένις, όπου έβρισκε τη Τζέννη...

— Τότε, έπρόσθεσε, θα βρισκόμαστε όλη την ώρα μαζί...

Ο ζωγράφος, από τα λόγια της, άντα κατάλαβε ένα πράγμα μόνο...

Ότι ή Ιουλιέττα τον άγαπούσε τρελλά και ότι για χάρη του μπορούσε να κάνη τις μεγαλύτερες θυσιές και τρέλλες. Τό έδιο άλλωστε συνέβαινε και σ' αυτόν.

Γι' αυτό άπεφάσισε να της συνοδεύσθ στο Λονδίνο άν είχε πειά κανένα λόγο να μένη στην Ιταλία, αφού τον άντιπροσώπε υπικόωτερο τύπο, το ώραιότερο λουλούδι της χώρας αυτής θα το είδε κοντά του στην Άγγλία...

Ετσι έκαναν μαζί το ταξίδι τους. Άποκρίστη να ήχει συνέχισι, γιατί:

Τότε δύο νεαροί φίλοι του, οι όποιοι είχαν γνωρίσει την Ιουλιέττα και την λυπόντοσαν, την έπεσκέσθησαν και τ' έπαν όλη την άλήθεια, ότι δηλαδή ο Ρωμαιο λεγόταν Ουίλλιαμ και ότι είχε άρραβωνισθ με την Τζέννη.

Άμέσως ή Ιουλιέττα έδωσε τις ώριες της κοτσίδες, που την έκαναν να μοιάζη με παλιή Ιουλιέττα, τις έκρυψε κάτω από το μοντέρνο καπέλλο της και βγήκε εις τους δρόμους του Λονδίνου. Πήγε στο πατρικό σπίτι του Ουίλλιαμ, όπου έβρισκε τον άγαπημένο της. Τού θύμισε:

— Άρρισε να συνηθίσθ στον τένις, όπου έβρισκε τη Τζέννη...

— Τότε, έπρόσθεσε, θα βρισκόμαστε όλη την ώρα μαζί...

Ο ζωγράφος, από τα λόγια της, άντα κατάλαβε ένα πράγμα μόνο...

Ότι ή Ιουλιέττα τον άγαπούσε τρελλά και ότι για χάρη του μπορούσε να κάνη τις μεγαλύτερες θυσιές και τρέλλες. Τό έδιο άλλωστε συνέβαινε και σ' αυτόν.

Γι' αυτό άπεφάσισε να της συνοδεύσθ στο Λονδίνο άν είχε πειά κανένα λόγο να μένη στην Ιταλία, αφού τον άντιπροσώπε υπικόωτερο τύπο, το ώραιότερο λουλούδι της χώρας αυτής θα το είδε κοντά του στην Άγγλία...

Ετσι έκαναν μαζί το ταξίδι τους. Άποκρίστη να ήχει συνέχισι, γιατί:

Τότε δύο νεαροί φίλοι του, οι όποιοι είχαν γνωρίσει την Ιουλιέττα και την λυπόντοσαν, την έπεσκέσθησαν και τ' έπαν όλη την άλήθεια, ότι δηλαδή ο Ρωμαιο λεγόταν Ουίλλιαμ και ότι είχε άρραβωνισθ με την Τζέννη.

Άμέσως ή Ιουλιέττα έδωσε τις ώριες της κοτσίδες, που την έκαναν να μοιάζη με παλιή Ιουλιέττα, τις έκρυψε κάτω από το μοντέρνο καπέλλο της και βγήκε εις τους δρόμους του Λονδίνου. Πήγε στο πατρικό σπίτι του Ουίλλιαμ, όπου έβρισκε τον άγαπημένο της. Τού θύμισε:

— Άρρισε να συνηθίσθ στον τένις, όπου έβρισκε τη Τζέννη...

— Τότε, έπρόσθεσε, θα βρισκόμαστε όλη την ώρα μαζί...

Ο ζωγράφος, από τα λόγια της, άντα κατάλαβε ένα πράγμα μόνο...

Ότι ή Ιουλιέττα τον άγαπούσε τρελλά και ότι για χάρη του μπορούσε να κάνη τις μεγαλύτερες θυσιές και τρέλλες. Τό έδιο άλλωστε συνέβαινε και σ' αυτόν.

Γι' αυτό άπεφάσισε να της συνοδεύσθ στο Λονδίνο άν είχε πειά κανένα λόγο

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΣΦΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

[Τι ώφελήσει άνθρωπος εάν τον κόσμο δ'έλον
κερίση και ζημιωθή την ψυχήν αυτού!...]
(Ερηνόγελιον)

(Συνέχεια εκ
του προηγούμενου)
Επειτα ο Φίλιππος
μισώχθηκε τα μάτια
του και ψιθύρισε με
φωνή βαθεία συγκινή-
μενη:

— Καίτη μου, αγα-
πημένη μου, πότε θα
σε ξαναδώ;

— Η ανάρρωσή του έ-
ως εδράνουε κι' αυ-
τός ήταν ανυπόμονος.

— Δεν είμαι καλύ-
τερα σήμερα; ρωτούσε
κάθε μέρα το γιατρό; Δεν εμει σε
θεί να σκηώθω άκομα;

— Έγινε καίρι, του άπαντούσε
έκείνος. Άς περάσουν λίγες μέρες ά-
κομα και βλέπομε.

— Μα έχω μεγάλη εργασία και
πρέπει να μην την αφήσω πίσω. Είνε
ανάγκη να σκηώθω άμέσως.

— Έγινε ολόκληρη ζωή μπροστά
σου να εργασθής, κυριε δικαστά. Τώ-
ρα μείνε ήσυχος κάμποσον καιρό.

Ένα πρωί όμως, μη υπομένοντας να
περιμένει περισσότερο, θέλησε να ση-
κωθεί απ' το κρεβάτι. Άλλα όταν
βρέθηκε όρθος, το κεφάλι του ζαλί-
στηκε, τα πόδια του άρχισαν να τρέ-
κουν και για να μην πέση αναγκά-
σθηκε να ξαπλωθή πάλι.

Ανυπομονούσε τότε νάρθ η νύχτα
για να υποθή να κλείση τα μάτια
του και να συλλογιέται την Καίτη.

Την άβλεπε όμως διαρκώς μέσα στο
σκοτάδι της φυλακής κι' άμέσως τον
έκυριε ο τρόμος. Πολλές φορές τον
έπιανε ένας παροξυσμός και ζήτουσε
να του φέρουν χαρτί και πένα. Έ-
χάρζε μερικές ακαθόριστες γραμμές
που δεν είχαν καμμία σημασία, δι-
πλώνει το χαρτί δυο και τρεις φορές
προσεκτικά και το έδινε στον Τζέιμς.

Τόν Δόδο, λέγοντας του μ' ένα συ-
δαρμό έμπιστευτικό ύφος να το πάη
σε καίτη.

Πέρασαν δεκαπέντε μέρες κι' ούτε
μια φορά δεν είδε τον Πήτο. Μία μέ-
ρα πήρε άρανος και ρώτησε τη Νάνα:

— Γιατί δεν ήρθε να με δει ο Πή-
τος;

— Ερχεται τακτικά, αλλά μονά-
χα τις ώρες που κοιμάσαι. Στην άρ-
χή στέκεται έξω απ' την πόρτα πα-
τώντας με τις κάλτσες του. Περιμέ-
νει να του γνέψω ότι κοιμάσαι, μπαί-
νει μέσα, έρχεται από πάνω σου, σε
κυττάζει για λίγο και φεύγει, χωρίς
να πη λέει.

— Τι δουλειά κάνει τώρα;

— Πάει τακτικά στη Δόγλη. Ο
κόσμος λέει... μα οι άνθρωποι δεν
ψέμαται τις περισσότερες φορές.

— Τι λένε, θεία;

— Ότι θα πάρη δικήνιο.

Ο Φίλιππος αναστάναζε και γόρι-
σε απ' τ' άλλο μέρος το κεφάλι του.

Μία μέρα, ύπνώνοντας από ελαφρό
ύπνο, είδε την άπολη Νάνα που
μιλούσε σε μία άκορη με τη θεία Νά-
να. Την άκουσε να λέει:

— Τόν έπιασα που λες και του τά-

ψαλα απ' την καλή. Δεν είσαι σύ-
του λέω, που θα την έπαιρνες βί-
κι' αν έκανες; Δεν της φτάνει η δική
της η ντροπή, της καμένης, θέλεις
να την ντροπιάσης και του λόγου
σου; Είσαι λοιπόν τόσο άπλαχνος;
Γιατί δεν στέκεσαι πιστός στο λόγο
σου; Γιατί δεν θέλω να τ'α χαλάσω
με τον Άλλον; μου άπάντησε και μύ-
λις το είπε αυτό βγήκε να γυρίση
στο άκρογιάλι.

— Μα βλέπεις δεν είνε εύκολο να
συγχωρήση μαζί μ' αυτή κι' εκείνον,
αποκρίθηκε η θεία Νάνα. Απ' την
άλλη μεριά δεν θέλει να του κάνει
κακό, γιατί θα στενοχωρούσε κι' αυτή.

— Οι άντρες όλοι τους τέτοιου
είνε, άκου με έμένα που σου το λέω.
κυρά-Νάνα. "Όλο γι' αγάπη μιλού-
ναι απάν σου βροή η παρανοική στενο-

χωρία γίνονται
με μιάς άλ-
λοιδότικοι. Σάν
καλύτερα είχα-
στε εμείς, που
δεν εμπλέξαμε
μαζί τους.

— Α-
σε τον κόσμο
να λήη πως
δεν είχαμε τό-
χη και μη σκο-
τίξασαι καθό-
λου γι' αυτό.

— Έγώ, να σου
πώ την αλή-
θεια, τ' άφησα
το τυχερό μου
να φύγη μέ-
τα από τα χεί-
ρια μου. Κάποιος,
που λες, μ' ά-

γάπησε μία φο-
ρά κι' ήθελε να
με πάρη γυ-
ναίκα του. Μα
έλα που εί-

χε μεγαλειότερον έρωτα τον παρά πα-
ρά σ' έμένα! "Όλο με ρωτούσε αν
φουσκώνω το κομπόδεμα. Κι' όταν
του είπα μία μέρα πως είχα χάσει
τρεις φορεσιές απ' τις οικονομίες
μου, μου πρότεινε να πάμε άμέσως
στον παπά να μάς στεφανώση πριν
τα χαλάσω τα ρούχα μου. "Υστερα
έμως κάτι συνέβηκε άναμισταύ μας
και δεν τον ξανάειδα πεία.

Ο γραμματέας της δικογραφίας
πήγαινε κάθε μέρα σχεδόν να ιδή το
Φίλιππο στο κρεβάτι και του έφερνε
απ' έξω διάφορα νέα.

Σε λίγες μέρες ο Φίλιππος σκηώ-
θηκε. Ο καιρός ήταν θερινός και
μια άνοιξιάνικη γαρά άπλωνόταν
παντού. Ο Φίλιππος κάθισε μπρος
στ' άνοιχτό παράθυρο και βόθσε τη
ματιά του πέρα στη θάλασσα. Η θεία

Νάνα έπλεκε στο πλάι του και του
μιλούσε για τις διάφορες δουλειές
του σπιτιού. Απ' τις πολλές φλυα-
ρίες της γρήγες το Φίλιππο τον έπλη-
ξε ο ύπνος.

Κοντά το βράδυ, ενώ στεκόταν
μπρος στο τραπέζι και παρακολου-
θούσε τις γυναίκες που ετοιμάζαν για
το δείπνο, είδε να μπαίνει ο Τζέιμς
ο Δόδο, κρατώντας στα χείρια του
ένα γράμμα, που το έδωσε στη Νά-
να. Εκείνη, μολονότι άνοιγε μόνη
της τα γράμματα του Φίλιππου και
απαντούσε καθ' όλο το διάστημα της
άσθενείας του, ώστόσο δίστασε να ά-
νοίξη αυτό που κρατούσε τώρα, γιατί
είχε άπάνω του έπίσημη σφραγίδα.

Επί τέλους έδωσε τα γυαλιά στα
μάτια της κι' άρχισε το φάκελλο. Η-
ταν κλήσις του δικαστηρίου για μία
υπόθεσι δικα-
ζογίου. Το έ-
νομα του αι-
τούντος ή-
ταν Πήτος
Κύλλιαμ, του
αντιδίκου του
... Δ, μα ή-
ταν ο Φίλιπ-
πος!

Ενώ η θεία
Νάνα προσ-
παθούσε με
προεμένα χέ-
ρια να κρύψη
το έγγραφο,
ο Φίλιππος έ-
ξυπνήσε απ'
τον ελαφρό ύ-
πνο του και
κύτταξε προς
το μέρος της
με άπορία.

Για μία στιγ-
μή είδε τη
βιαστική κι-
νησή της και
κατάλαβε άμέσως τι εί-
χε συμβή. Δεν
πρόφτασε όμως να της πη τίποτε,
γιατί μπήκε έξω απ' ο γιατρός. Όταν
ο γιατρός έφυγε, ο Φίλιππος έσκυψε
το κεφάλι του και βοήθησε σε σκέ-
ψεις. Έβλεπε το μέλλον του πολύ
θλιβερό και παρακαλούσε βαθεία του
το Θεό να τον σώση απ' τη νέα δο-
κιμασία...

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ...

Μία μέρα ο Καίσαρας πήγε να έ-
πισκεψή την Καίτη στη φυλακή του
Ρούσχεν. Τη βόηκε μέσα σ' ένα εύ-
ρύχωρο κι' άνοιχτό δωμάτιο, όπου της
παρείχαν κάθε δυνατή περίθαλψη. Μο-
νάχα η έλευθερία της έλειπε, κατά
τά άλλα βρισκόταν σε πολύ ευχάρι-
στη θέση. Στην αρχή τη ρώτησε αν

είχε πάει να την ιδή ο Πήτος και
μάλιστα έλαβε άρνητική άπάντησι. Άρ-
χισε να έπαινή το δικαστή για την
καλωσύνη που είχε δείξει προς τη
φτωχή, φυλακισμένη. Έπειτα έστρω-
σε το μαντήλι του άπάνω στο πλά-
κόστωτο της φυλακής, άφησε χάμω
το καπέλλο του και από γονάτιος
προσευχήθηκε στο Θεό για τη σω-
τηρία της άμαρτωλής. "Υστερα ση-
κώθηκε, ακούμπησε τα γόνατά του, έ-
πηρε από κάτω το ψηλό καπέλλο του
κι' άφησε την Καίτη άποηγή στην
άκορη της φωτιάς, όπου την είχε
βρή.

Το βράδυ της ίδιας ημέρας ο Καί-
σαρας έπισκέφθηκε και το Φίλιππο.
στο σπιτάκι του Έβμ, για να του
άναγγείλη τον θάνατο του θείου του
Βαλθαίνου.

Ο Βαλθαίνος έπέθανε, έντιμό-
πατε, φώναζε μόλις είδε το δικαστή.
Δεν μου έπέστρεψαν να σου το πώ
γρηγορότερα λόγω της άσθενείας σου
και μόλις τώρα μ' άφησαν να σου
φέρω την είδησι.

— Τόν έβλεπες; ρώτησε ο Φίλιπ-
πος, που βρεθήκε ν' άκούη τις φλυα-
ρίες του.

— Τόν έβλεπα όπως του ταίριαζε,
πολύ φτωχικά θέλω να πώ, είπε ο
Καίσαρας βηματίζοντας ύπερφυαντα
μέσα στο δωμάτιο, μ' αλύγιστο κορ-
μι και τεταμένη πόδια. Έβρεχε
κι' οι δρόμοι ήταν όλο λάσπες. Κανέ-
νας δεν έμεινε στον άδρο του. Μό-
νον έγώ και λίγιοι άλλοι γνωστοί του
παρακολούθησαν την κηδεία.

— Ο Ρόσσης που ήταν;

— Έφυγε, χωρίς να περιμένη να
βάλουν μέσα στο γώμα τον πατέρα
του. Δεν μπορούσε όμως να περμή-
κασεί απ' αυτόν τίποτε καλύτερο.

Αυτός υπήρξε ο αίτιος της κατα-
στροφής του πατρικού σπιτιού του.
Δεν είχε άφηρε τίποτε μέσα εκεί,
ούτ' ένα σκονί για να τον κρεμάσουν
και να απαλλαχούν απ' αυτόν. Και
τώρα η Βαλθαίνη είνε δική μου, δη-
λαδή του γαμπρού μου, του Πήτου.

Τι τα θέλεις όμως, η Βαλθαίνη ση-
μερα μπορούσε να ναι δική σου, αφού
ήταν κληρονομία του πάππου σου.
Μπορώ όμως να σου τη δώσω και
τώρα με όποιους όρους θέλεις εσύ.

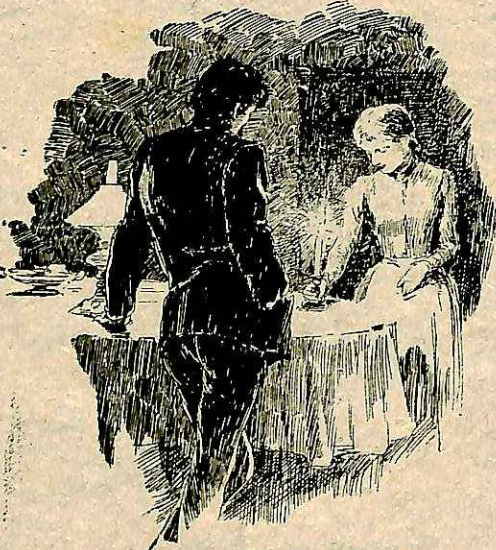
Αέζιζε δώδεκα χιλιάδες λίρες, αλλά
σε σένα θα την άφήσω μονάχα για
έννλη. Τα χρήματα μου τα δίνεις ε-
γώ σου έβρουνο βολικές η περιστά-
σεις. Κι' αυτή τη χάρι σου την κάνω
επειδή έδειξες τόσο καλωσύνη και πεί-
μένα και στους δικούς μου και στην
αποστάτη άμαρτωλή, την κόρη μου,
που βρισκόσαι αυτή την ώρα μέσα
στη φυλακή, εξ αίτίας των άμαρ-
τιών της, γιατί έδωσες το σώμα της
και την ψυχή της στο διάβολο.

Ο Φίλιππος, που καθόταν κοντά
στο τραπέζι, σκηώθηκε άξαφνα ά-
νω τρομαγμένος και φώναζε:

— Δεν είνε αλήθεια! Πάναν!

Πάναν!

(Άκολουθεί)

Στάσαν μπρος στο τραπέζι και παρα-
κολουθούσε τις γυναίκες που του τοίμα-
ζαν για το δείπνο.

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

ΜΑΡΙΑ ΤΑΛΛΙΟΝΙ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Τα πρώτα βήματα στο χορό. Η πρώτη εμφάνισις στο Παρίσι κι' η πρώτη άπογοήτευσις. Η άποθέωσις των Ναπολιτάνων. Από θρίαμβο
σε θρίαμβο. Η κατκήνισις του Παριζιανού λαινού. Η βασιλεία του Μπαλλέτου της Όπερας. Ο ένδους αμ-ές του Γκατιέ. Όπου ο
Σβγκά άφιερώσει ένα βιβλίο του στα... κεία της Ταλλιώνι. Ο γορμός της μ' ένα πέμπλουτο κόμητα, κλπ.

ΙΑ απ' τις καλλιτέχνι-
δες που έγνωρισαν όλες
τις ιδιοτροπίες και τ' ά-
μεθοκατεδάσματα της τύ-
χης, υπήρξε και η διά-
σημη χορεύτρια Μαρία
Ταλλιώνι, η όποια θεω-
ρείται ως η μεγαλειότερη
χορεύτρια του περασμένου αιώνου.

Η Μαρία Ταλλιώνι γεννήθηκε
στις 23 'Απριλίου 1804 στη Στοκ-
χόλμη της Σουηδίας από πατέρα 'Ι-
ταλό, τον Φίλιππο Ταλλιώνι, και μη-
τέρα Σουηδή, την Άννα Κάστεν.

Ο πατέρας της, που ήταν ένας από
τους μεγαλειότερους χοροδιδασκάλους
της εποχής του, είχε έγκρασταθή
στη Στοκχόλμη ως διευθυντής του

Μπαλλέτου του Βασιλικού Θεά-
τρου. Αυτός έμαθε την κόρη του, που
από μικρή ήταν ώραιότατη και εύ-
φυσωτάτη, την τέχνη της Τερψιχόρης
και αυτός την ώδήγησε προς τον
θρίαμβο και τη δόξα.

Σε ηλικία 20 ετών, το 1824, η
Ταλλιώνι άνεφάνισθη για πρώτη φορά
ως χορεύτρια στο θέατρο της Πόρτ-
Σαιν-Μαρτέν στο Παρίσι. Το Παρι-
σινό όμως κοινό της έκανε τόσο ψυ-
χή ύποδοχή, ώστε ο πατέρας της,
μολονότι είχε κλείσει για την κόρη
του συμβόλαιο για δυο μήνες, την έ-
πηρε κι' έφυγε άμέσως απ' το Πα-
ρίσι και τη Ταλλία και κατέβηκε
στη Νεάπολη της 'Ιταλίας. Εκεί, η
Μαρία, στο Βασιλικό θέατρο της
Νεαπόλεως, έσημείωσε την πρώτη έ-
πιτυχία της ως χορεύτρια. Οι Ναπο-
λιτάνοι την άπεθέωσαν κυριολεκτι-
κάς.

Μετά την πρώτη αυτή έπιτυχία
της, η Ταλλιώνι πήγε στην Βαυαρία
και άνεφάνισθη στο Βασιλικό θέατρο
του Μονάχου, όπου επίσης προκάλε-
σε τον γενικό θαυμασμό.

Εκτότε, επί τρία ολόκληρα έτη, έ-
γύριζε τις μεγάλες Ευρωπαϊκές πρω-
τεύουσες, σημειώνοντας άλλεπαλλή-
λους θριάμβους. Άλλα το μεγάλο θύ-
λειό της ήταν να θριαμβεύσει και στο
Παρίσι, στο δώστορο Παρίσι, που
της είχε κάνει άλλοτε τόσο ψυχρή ύ-
ποδοχή. Και το όνειρό της εκείνο
δεν άργησε να πραγματοποιηθή. Στις
23 'Ιουλίου 1827, έκανε πράγματι
για δεύτερη φορά την εμφάνισις της
στην Όπερα του Παρισιού με το
μπαλλέτο «Η Σισταιλίαν», που έκ-
τοτε έμεινε περίφημο. Η Ταλλιώνι
έκείνο το βράδυ άπεθεώθη κυριολε-
κτικά, ο θρίαμβός της ήταν πεία
πλήρης!

Επειδή δε πρό όλίγων ημερών εί-
χε πεθάνει η διάσημη χορεύτρια
Κλοτίλδη Μαλφλερουά και τον ίδιον
έκείνον μήνα έπρόκειτο ν' άποσυρθή
οριστικά απ' το θέατρο και η άλλη
διάσημη χορεύτρια Μπιγκοτινί, η
Ταλλιώνι άνεκνήρυθη διάδοχος και
των δυο και βασίλισσα του μπαλλέ-
του της Όπερας.

Οι θεακρινοί κριτικοί της εποχής
έγραφαν σχεδόν εκ συμφώνου ότι αυ-

τό που έκανε την Ταλλιώνι να ξεχω-
ρίση απ' όλες τις μεγάλες χορεύ-
τριες των προηγούμενων εποχών, ή-
ταν ότι έχόρευε με άφέλεια και με
συστολή. Και πραγματικά με την
Ταλλιώνι το κοινό είδε για πρώτη
φορά μπαλλέττα σεμνά.

Πέντε ολόκληρα χρόνια η Μαρία
Ταλλιώνι έδασίλευσε μονοκρατορικώς
στο Παρίσι κι' έθεωρείτο ως η μεγα-
λειότερη χορεύτρια της υφάιου. Στις
12 Μαρτίου 1832 παρουσίασε ένα
μοναδικό μπαλλέτο, ιδιχής της έν-
τελώς έμπνεύσεως, στο όποιο προ-
έταξε το όνομα «Συλφίς». Ο θρίαμβός της
έκείνο το βράδυ ήταν άφαστος, τέ-
τοιον θρίαμβο δεν εχε γνωρίσει πο-
τέ καμμία καλλιτέχνης. Το μπαλλέ-
το της, και ι-
δίως η Ταλλι-
ώνι, που το έε-
τέλεσε, προκά-
λεσαν το σο-
ν ένθουσιασμό, ή-
λος ο κόσμος
δεν την απο-
καλούσε πεία
Ταλλιώνι, αλλά
Συλφίδα...

Ο διάσημος
συγγραφέας Θε-
όφιλος Γκατιέ
σε μια ένθου-
σιώδη κριτική
του διεκήρυξε
ότι η Μαρία
Ταλλιώνι ήταν μια ποιήτρια του χο-
ρού, μια μεγαλοφυία, που στο είδος
της έφθανε το ύψος του Βέρωνος και
του Λαμαρτίνου.

Ο Βίκτωρ Ουγκώ δε της άφιερώσε
ένα από τα βιβλία του με την έξη
χαρακτηριστική άφιέωσι: «Τό ά-
φιερώνω στα πόδια σας, στα φτερά
σας».

Τόσος ήταν ο θρίαμβός της, ώστε
απ' το όνομά της δημιουργήθηκαν λέ-
ξεις σκετιικές με τον χορό, ή όποιες
έμειναν στο λεξιλόγιο που κοινό και
μετα την άποχώρησι της Ταλλιώνι
από τη σκηνή. Λόγου χάριν αντί της
λέξεως «χορεύω», έλεγαν «ταλλιονί-
ζω», αντί της λέξεως «χορός» αταλ-
λιονισμός» κλπ.

Λίγες βδομάδες μετά τον θρίαμβον
αυτόν, η Ταλλιώνι παντρεύθηκε τον
πάμπλουτο κόμητα Ζυλμπερ ντε Βου-
αζέν.

Οι ίμπερσατορι των μεγάλων θεά-
τρων των πρωτεύουσων της Ευρώπης
και της Άμερικής την έπολιτοχούσαν
διαρκώς και τις προσέφεραν μυθώ-
δη ποσά για να πύγη απ' το Παρίσι
και να πάη να παίξη, έστω και για
μικρό χρονικό διά-
στημα στο θέατρο
τους. Και η μέν
Ταλλιώνι άπέχρους
διαρκώς τις προ-
τάσεις τους, αλλά
η τακτική της έ-
καίνη έδωκε πο-

λύ τη χορεύτρια και ιδού πώς:
Ο Βερών, που ήταν τότε διευθυ-
ντής της Όπερας των Παρισιών, σκέ-
φθηκε ότι δεν ήταν σωστό να εξαρ-
χάται άποκλειστικώς από την Ταλ-
λιώνι. Φοβόταν μήπως του την πάρουν
καμμία μέρα και δεν είχε με πούν
να την άντικαταστήσει. Γι' αυτό προ-
έταξε στην Όπερα την ώραιότατη
Αυστριακή χορεύτρια Φανή Έσσελερ
και έκανε μια ολόκληρη διαφημιστι-
κή προπαγάνδα ύπερ αυτής. Έτσι το
βράδυ της 15 Σεπτεμβρίου 1834 η
Φανή Έσσελερ έκανε για πρώτη φο-
ρά την εμφάνισις στο Παρίσι με
ένα μπαλλέτο, που το είχε τιτλοφο-
ρήσει «Κατακίγνι». Χάρις στις ένέρ-
γειες του Βερών και στην προσωπική
της άξια, η Έσ-
σελερ άποθεώθη-
κε από το κοινό.
Όλοι διεκήρυ-
ξαν ότι ήταν
ανταξία αντίπα-
λος της Ταλλι-
ώνι, ή όποια, κα-
θισμένη σ' ένα
απ' τα θεωρεία
της πρώτης σει-
ράς, χαμογελού-
σε στην αντί-
παλό της και
την χειροκρού-
σε μ' ένθουσι-
αμό.

Για πολλόν και-
ρό η δυο χορεύ-
τριες διαμειοθετούσαν τα πρωτεία με
λύσσα. Η Έσσελερ είχε ύπερ αυτής το
ότι ήταν πολύ νεώτερη της Ταλλιώνι
και επί πλέον ότι ήταν αναστέλων ά-
σθη. Η Ταλλιώνι το άντελήφθη αυ-
τό έχκαίρας. Γι' αυτό, όταν είδε και
αυτούς άκόμη τους παλαιούς της
θαυμαστάς, τον Θεόφιλο Γκατιέ και
τον Μπαρμπιέ ντ' Ωρεβίνο, να ακορ-
πίζουν λουλούδια στα πόδια της Έσ-
σελερ, σκηώθηκε κι' έφυγε απ' το Πα-
ρίσι.

Έκανε τον γύρο της Ευρώπης.
Τότε άκριδώς, το 1841 εμφανίσθηκε
για πρώτη φορά στη Σκέλα του Μι-
λάνου, όπου άποθεώθηκε. Από το
Μιλάνο πήγε στην Πετρούπολη, όπου
επί πέντε ολόκληρα έτη κατήγε θρί-
άμβους και άπληλυσσε δόξα όμοια με
του Τσάρου.

Το 1847 έφυγε απ' την Πετρού-
πολη και πήγε στο Λονδίνο, όπου κα-
τήγαγε τους τελευταίους της θρίαμ-
βους.

Το άστρο της όμως έκλινε πεία ό-
ριστικά προς τη δύσι του. Και πρ-
ω-πρώτα την έγκατέλειπε ο αύξυγος
της κόμης ντε Βουαζέν. Έπειτα άρ-
χισαν οι οικονομί-
κές δυσχέρειες.

Η Μαρία ήταν
περίπου 50 ετών
και έννοιωσε ότι
δεν έπρεπε να έμ-
φανισθή πεία στη
σκηνή. Έξ άλ-

λου όμως ήταν γυναίκα δραστηρία
και άπορασιτική.

Με τις λίγες οικονομίες που της
είχαν μείνει από τα εκατομμύρια της
και με την ήθική συνδρομή μερικόν
άποσιωμένων άκόμη από τους θαυ-
μαστάς της, άνοιξε στο Κάιθ Παρκ
του Λονδίνου μία Άκαδημία Χορού
και Καλής Συμπεριφοράς, στην όποια
έδίδασκε η ίδια από το πρωί ως το
βράδυ. Όλη η άριστοκρατική νεο-
λαία της Άγγλικής πρωτεύουσας πέ-
ρασε από κεί. Παρ' όλ' αυτά όμως τα
έσοδα της δεν της έπαρκούσαν για
να ζή όπως ήταν συνηθισμένη και σι-
γα-σιγά άρχισε να περιορίζη τις δα-
πάνες της.

Γρηά πεία έφυγε από το Λονδίνο
κι' έγκατεστάθη στη Μασσαλία, όπου
χάρις στις λίγες της οικονομίες κα-
τώρθωσε να περάση φτωχικά τα γη-
ρατειά της, και όπου πέθανε στις 27
'Απριλίου 1884, σε ηλικία 80 ετών.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

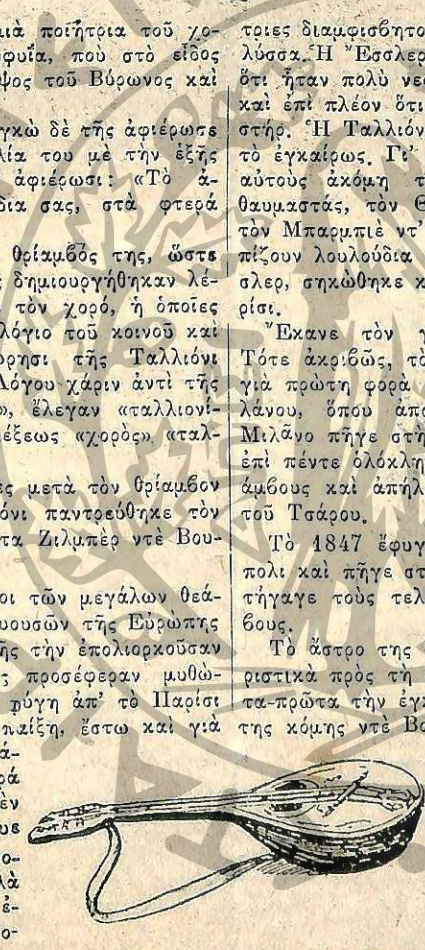
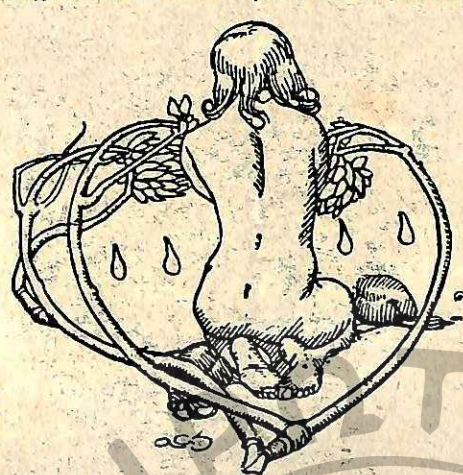
ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΓΕΝΝΑΙΟΛΟΓΙΑ

Μία μέρα που ο Αυτοκράτωρ Φουγ-
κίσκος Έωσήφ έβγαίνε από τα άνα-
κτοά του, τον έπλησίασε ένας γέρος
άπόστολος και τον προσκάλεσε να
ευδοχήση και να τον άκούση. Ο Αύ-
τοκράτωρ στάθηκε πράγματι κι' ο γέ-
ρος άρχισε να του λέη ότι είνε φτω-
γός και ότι δεν μπορεί να συντηρήση
την πολυμελή οικογένειά του, της ό-
ποιας είνε ο μόνος προστάτης. Κ' έ-
πειδή δεν εχε κανένα άλλο έσοδο έ-
κτός από τη μικρή σύνταξί του, ά-
νγκάζεταν να επικαλεσθή τη βοή-
θεια του Αυτοκράτορος.

Ο Αυτοκράτωρ, μόλις άκουσε αυ-
τή την ιστορία, συγκινήθηκε και βέ-
λωντας το χέρι στην τσέπη του βρή-
κε μόνον έκδοσιτέσσερα γρυσά δουλ-
κά, τα όποια θέλησε να δώση στο γέ-
ρο, λέγοντάς του ότι λυπείται που
δεν εχει περισσότερα αυτή τη στιγμή.

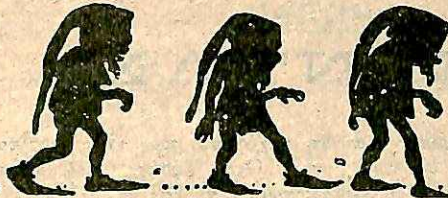
Ένας αλλικός άκόλουθος όμως, που
παρακολούθουσε τη σκηνή, επενέβη
και είπε στον Αυτοκράτορα ότι του
φτάνουν τα είκοσιτέσσερα δουλκάτα
και δεν είνε άνάγκη να του δώση πε-
ρισσότερα. Ο Αυτοκράτωρ, θέλοντας
να τιμωρήση τον σκληρόψυχο αλλι-
κό, έκανε πως άκούει το λόγο του
και τον έρώτησε αν εχη μαζί του
άλλα τόσα δουλκάτα. Έκείνος έβγαλε
και του έδωσε άμέσως, τα χρήματα
που του ζήτησε και τα όποια ο Αύ-
τοκράτωρ ένεχείρησε μαζί με τα δι-
κά του στον γέρο, λέγοντάς του:

— Πάρτα, γέρο, και να ευχαριστή-
σης τον άφέντη από δω, που σου χά-
ρισε τα είκοσιτέσσερα δουλκάτα...

ΤΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ", (ΑΡΙΘ. 21)

ΟΠΟΥ ΕΝΑΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ ΛΑΟΣ ΠΑΡΑΦΡΩΝΕΙ...

Η ΝΕΥΡΟΠΑΘΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

"Όπου η νευρσθένεια γίνεται... επιδημία. Διάφορες εκδηλώσεις της. Φόβος, θηριωδίες, θρησκαυανία. Ο γενικός πανικός των Γάλλων. Φανταστικά γεγονότα που άναστατώνουν ελέγκληρη τη χώρα. Η συνέπεια του φόβου. Η τρομερή σφαγή του Σεπτεμβρίου. Γιατί έσφαζαν οι Έπαναστάται. Το ξυλοφόρτωμα των καλογυρνών. Χαρακτηριστικά επεισόδια. Η θηριωδία των γυναικών.

Σήμερα πειά έχει αποδειχθή από την επιστήμη ότι σε ώριμες εποχές της ιστορίας των λαών, κατά τις οποίες διαδραματίζονται εξαιρετικά γεγονότα, που συγκλονίζουν τα νευρά, η νευρσθένεια δεν προσβάλλει πειά ώριμα άτομα, αλλά γενικεύεται. λαβαίνοντας χαρακτήρα επιδημίας. Έτσι και κατά τη Γαλλική Έπαναστάσι παροετηρήθη ότι ο φόβος, η θηριωδία, η θρησκαυανία και διάφορες άλλες εκδηλώσεις της νευρσθένειας είχαν προσβάλει ομαδικώς εκατοντάδες χιλιάδες ατόμων συγχρόνως. Αυτό όμως που είχε καταλάβει ολο σχεδόν το Γαλλικό λαό ήταν ο φόβος.

Λίγες ημέρες μετά την πτώσι της Βαστίλλης δλόκληρη η Γαλλία κατελήθη από ένα είδος πανικού. Ο Τόβος, σαν ένα τεράστιο μαυροπούλι άόρατο, επλανάτο παντού και έριχνε τον βαρύν ίσκιό του. Μια έγωνία ανέκφραστη και ανείγηγη κτείχε τους πάντας. Όλοι εφοβούντο τους ληστές και τους άλλτες, που τριγύριζαν στους άρημους δρόμους, την πείνα, την άρωσσεια, τους έχθρούς που είχαν εισβάλει και απειλούσαν ότι θα κατελάθαναν τη Γαλλία. Όλοι με δυό λόγια εφοβούντο πως θα συμβούν γεγονότα πρωτοφανή και εξαιρετικά, τα οποία, ως επί το πλείστον — και αυτό είναι το κυριώτερο χαρακτηριστικό της νευρσθένειας — δεν συνέβαιναν.

"Έφθανε, γράφει ο μεγάλος ιστορικός Ταιν, ν' αντικύρη μια κοπέλα στο δρόμο της το βράδυ, την ώρα που θά γύριζε στο χωριό της, δυό ανθρώπους άγνωστους για να τρέξη άμέσως κατατρομαγμένη στο χωριό της και να μεταδώση τον τρόμο της σε όλους τους συγχωριανούς της. Τότε οι κάτοικοι, παίρνοντας μαζί τους όσα έπιπλα μπορούσαν να κουβαλήσουν, εγκατέλειπαν τα σπίτια τους και έτρεχαν να κρυφτούν δάση".

Τά περιστατικά αυτά δεν ήταν ούτε ένα ούτε δύο, αλλά άπειρα, συχνότατα, καθημερινά. Ένας χωρικός έβλεπε έξαφνα μακρυά σπών δολίζοντα να ύψωνεται μια στήλη σκόνης. Άμέσως στην εξημμένη του φαντασία το κοινότατο αυτό πράγμα έπαιονε τρομακτική σημασία. Το φαινότανε ότι η σκόνη ήταν έχθροι, οι οποίοι βάδιζαν κατά του χωριού του. Άμέσως τότε το διαλαλούσε στους συντοπίτες του, σπέρνοντας παντού γύρω του τον πανικό. Ένας άλλος χωρικός πάλι νόμιζε πως άκουγε να σημαίνουν ή καμπάνες του γειτονικού χωριού, το άνεκοίνωνε άμέσως στους άλλους χωριώτες, εκείνοι δέ χωρίς να προσπαθούν καθόλου να λογικευθούν τον έπίστευαν. "Τί να είναι, τί να είναι;" άναρωτιόντουσαν με άγωνία. (Μιτ σπείρα ληστών που διατρέχει και λεηλατεί τη χώρα, άπαντούς εκείνος

που ε'χε πρωτακούσει τα φανταστικά σήμαντρα (γιατί κατόπιν τ' άκουγαν κι' όλοι οι άλλοι). Άμέσως τότε όλοι οι κάτοικοι του χωριού, σύν γυναιξι και τέκνοις, τ' έβαζαν στα πόδια... Υπήρχαν ώστόσο και μερικές εξαιρέσεις του γενικού αυτού κανόνας. Βρισκόντουσαν κάθε τόσο και μερικοί γενναίοι άνθρωποι, οι οποίοι συκρατούσαν τα τρομαγμένα πλήθη και τα συγκέντρωναν προς αντιμετώπιση του κοινού και φανταστικού, έννοείται, κινδύνου. Έτσι, τρεις μέρες μετά την άλωση της Βαστίλλης, διεδόθη, άγνωστο πως, ότι όπλισμένες συμμορίες ληστών βρίσκονται στο Μονμωρσνσι και βαδίζουν κατά των Παρισίων. Άμέ-

σως έρωτακούσει τα φανταστικά σήμαντρα (γιατί κατόπιν τ' άκουγαν κι' όλοι οι άλλοι). Άμέσως τότε όλοι οι κάτοικοι του χωριού, σύν γυναιξι και τέκνοις, τ' έβαζαν στα πόδια... Υπήρχαν ώστόσο και μερικές εξαιρέσεις του γενικού αυτού κανόνας. Βρισκόντουσαν κάθε τόσο και μερικοί γενναίοι άνθρωποι, οι οποίοι συκρατούσαν τα τρομαγμένα πλήθη και τα συγκέντρωναν προς αντιμετώπιση του κοινού και φανταστικού, έννοείται, κινδύνου. Έτσι, τρεις μέρες μετά την άλωση της Βαστίλλης, διεδόθη, άγνωστο πως, ότι όπλισμένες συμμορίες ληστών βρίσκονται στο Μονμωρσνσι και βαδίζουν κατά των Παρισίων. Άμέ-

Η τρομερή σφαγή των ευγενών στις φυλακές

σως άρχισαν να χτυπούν ή καμπάνες, σπέρνοντας τον πανικό σε όλες τις συνοικίες της Γαλλικής πρωτεύουσας. Στην γενική αυτόν πανικό, βρέθηκαν ώστόσο και μερικοί γενναίοι πολίται, οι οποίοι δεν έχασαν το θάρρος τους και οι οποίοι άρπάξαν τα έπλα τους για ν' αντιμετώπισουν τον έχθρό!... Τόν έχθρό! Μα τέτοιο πράγμα δεν υπήρχε, ούτε υπήρχε ποτέ σε τέτοιες περιστάσεις. Ο τρομερός και φοβερός έχθρος έφερε τί ήταν;... Ένας δυστυχισμένος... ληγός, κατατρομαγμένος από τις τουφεκιές, που έτρεχε σαν τρελλός δώκ' εκεί και που στο τέλος σκοτώθηκε. Και η ημέρα αυτή του πανικού τελείωσε με ένα ομαδικό κυνήγι των Παρισινών, κατά το οποίο σκοτώθηκαν εκατοντάδες λαγών και πουλιών!

Ο πανικός της εποχής αυτής της Γαλλικής Έπαναστάσεως έμεινε παρομιώδης, ώστε η περίοδος του έχρησιμποιείτο κατόπιν ως μεγάλη ιστορική

στούς αναγνώστας μας πως προσκλήθησαν ή ιστορικές αυτές σφαγές. Την εποχή εκείνη, έξω από τη Γαλλία, οι εξοριστοι βασιλόφρονες είχαν συμαχίσει με τα έθνη κατά την πατρίδα τους Κόστη και τα παρακινούσαν να εισβάλουν στη Γαλλία. Μέσα στη Γαλλία πάλι οι μετροπαθείς Λιρονδίνιοι ήταν έτοιμοι να συμαχήσουν με τους βασιλόφρονες. Έτσι και από έξω και από μέσα η Έπαναστάσις ήπειλείτο. Έπρεπε να χτυπηθούν και οι δύο έχθροι συγχρόνως. Άλλα πως να τρέξη κανείς στα σύνορα για να χτυπήση τον εξωτερικό έχθρό, αφήνοντας τα νώτα του άπροστάτευτα, αφήνοντας τη Γαλλία έλεσθερο πεδίο δράσεως σπών έσωτερικού έχθρού; Έπρεπε αυτοί πρώτα να χτυπηθούν. Έτσι μόνο δεν θά μπορούσαν να κάνουν κακό στις γυναίκες και τα παιδιά των επαναστατών που θά πήγαιναν σπών πόλεμο. Όστόσο όλοι οι ύποπτοι Γίονοι και οι βασιλό-

φρονες ήταν κλεισμένοι στις φυλακές. Δεν έφθανε όμως αυτό στους επαναστάτες για να είναι ήσυχοι. Έπρεπε να τους ξεμερδέψουν, όποτε θά ήσαν έντελώς άσφαλείς...

Στην αρχή άντρες και γυναίκες ακολουθήσαν ως άπιοι περιεργοι θεαται τον περίφημο σφαγέα Μαγιάρ και τους δολοφόνους του στις φυλακές, όπου ήταν κλεισμένοι οι βασιλόφρονες. Άλλ' όταν εκεί άρχισε να χύνεται το πρώτο αίμα, το πλήθος κατελήθη από ένα είδος τρέλλας και αποθηριώθηκε κυριολεκτικώς. Αυτό έφτανε... Και επί τέσσερες ημέρες έσφαζε, έσφαζε, δίχως τελειωμό, δίχως χόρταις... Οί επαναστάται αυτοί δεν έσκότωναν μόνο για να εκδικηθούν, έσκότωναν γιατί ο φόβος δίνει και μια ήδονη σ' εκείνον που σκοτώνει. Όταν οι πρωτόγονοι άνθρωποι έάπλωναν τους έχθρούς τους νεκρούς καταγής, αισθανόντουσαν μια άγρια χαρά, γιατί είχαν γλυτώσει επί τέλους από αυτούς.

Όταν ο Λωνάι, ο δικατήης της Βαστίλλης, έπεσε στα χέρια του πλήθους, το πλήθος τον έτρόπησε με μαχαίριές, του έκοψε το κεφάλι του, το κάρφωσε σε ένα παλούκι και το περιέφερε αλλελάζοντας από άγρια χαρά στους δρόμους του Παρισιού. Την ίδια τύχη υπέστησαν και πολλοί άλλοι. Και στις φυλακές ακόμη των κοινών γυναικών, στην περίφημη Σαλπεντριέρ, έγιναν τα ίδια πράγματα. Πέντες γρηές έσφαγχαν κατά τον άγριώτερο τρόπο, μόνο και μόνο γιατί ήταν γρηές. Επίσης τριάντα άλλες γυναίκες και πολλές ορφανές νέες έσφαγχαν, αφού προηγουμένως υπέστησαν τους μεγαλύτερους έξευτελισμούς και τα πιο θηριώδη βασανιστήρια.

Στην περίπτωση αυτή το πλήθος δεν σκότωνε ούτε από φόβο, ούτε για εκδίκηση. Σκότωνε για την ήδονη του σκοτώματος. Πολλές φορές το πλήθος, αντί να σκοτώση τα θύματά του, τα χειροτονούσε στα πόδια... μαλακά μέρη του σώματός των. Έτσι έφαγε της χρονιάς της η περίφημη για την άωροφία της Τερουάν ντε Μερικούα, η φίλη του προέδρου του Διευθυντηρίου Μπαρράς.

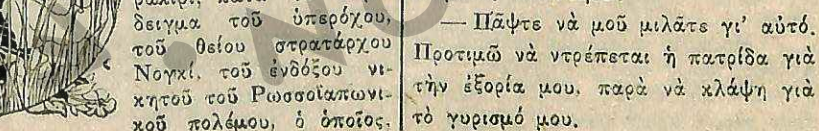
Ένας θυλός τέλος από άντρες και γυναίκες μεταμφιεσθήσαν σε μοναχες και μπήκαν σε όλα τα μοναστήρια του Παρισιού, όπου έλακόπησαν μέχρι αιματώματος στα... μαλακά μέρη του σώματος πάντοτε, τις καλόγρηες. — Όστόσο είναι χαρακτηριστικό ότι στη Γαλλική Έπαναστάσι, και ιδιαίτέρως κατά τις περιόδους αυτές Σφαγές του Σεπτεμβρίου, για τις οποίες μιλούσε, ή γυναίκες έδειξαν ιδιαίτερα θηριωδία με τους άνδρες και περισσότερη μαλίστα.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΓΚΕΡΝΤΑΣ

ἢ πείνα. Ὁ ἀπεριμένω
 ὅσπου νὰ νικήσουμε,
 καθὼς περιμένουν καὶ
 οἱ γανναῖοι στρατιῶτες
 σου.

(*) Ραχὶ ἀπὸ οὗζι τῆς Κίνας.

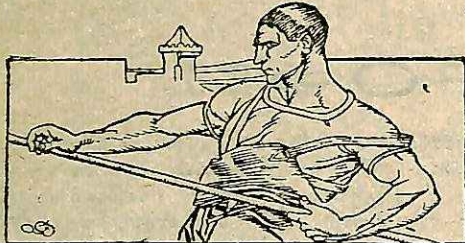
ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑ

ἡ πείνα. Ὁ ἀ περιμένω
 ὅσπου νὰ νικήσουμε,
 καθὼς περιμένουν καὶ
 οἱ γανναῖοι στρατιῶτες
 σου.

(*) Ραχὶ ἀπὸ οὗζι τῆς Κίνας.

 κητοῦ τοῦ Ρωσσοῖαπωνι-
 κῶς πολέμου ὁ ὁποῖος

Η ΘΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΗΡΩΣ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΤΕΛΛΟΣ

Ένα τραγικό επεισόδιο του μεταβάλλει τη φύση του Γουλιέλμου. Η σκατινική αγγιγμένη του Αυστριακού τυράννου. Ο πάσας με το καπέλλο. Η σύλληψη του Γουλιέλμου. Γο τρωμερό μαρτύριο ενός πατέρα. Να ρίξει με τη σάιτα του ένα μύλο στο κεφάλι του παιδιού του σε απόσταση έκκτον πενήντα βημάτων. Με το τόξο στο χέρι! Ο Γουλιέλμος Τέλλος επαναστατεί, κλπ.

Β'.

Στο προηγούμενο φύλλο διηγηθήκαμε την αρχή της ωραίας μεσαιωνικής παραδόσεως του Γουλιέλμου Τέλλου, του θρυλικού ήρωος της Ελβετίας. Είδαμε ότι ο Γουλιέλμος, πριν γίνει ο μεγάλος αρχηγός της επαναστάσεως του Ελβετικού λαού εναντίον της τυραννίας των Αψβούργων ήταν ένας απλόκλος κυνηγός και οίκονόμος του μοναστηριού των καλογραιών της Ζυρίχης, ένας ήσυχος άνθρωπος, ο οποίος τα περίμενε όλα από το Θεό με μια απόλυτη πίστη.

— Πώς λέγεσαι;
— Γουλιέλμος, όπως το βαπτιστικό μου όνομα και Τέλλος το όνομα των προγόνων μου, απήντησε εκείνος.
— Α! φώναζε τότε ο Γκέσλερ, σύ είσαι λοιπόν ο Γουλιέλμος Τέλλος; Σύ εδοθήσῃς να φύγῃς προχθές από το Κόνραντ του Μπουμγκάρτεν, που εσκότωσε μαζί με τη γυναίκα του τον αντιπρόσωπο του Αυτοκράτορος;

Κι' αληθινά το είχε κάνει αυτό ο Γουλιέλμος.
— Είπε αλήθεια ότι έπερασα με τη βάρκα μου στην άλλη ακροχώρα του ποταμού έναν νέο και μιά νέα, αποκρίθηκε. Το έκανα γιατί τους κατέδιωκαν και γιατί τους λυπήθηκα. Μα δεν έρωτησα τα όνοματά τους.
— Κ' εσύ δεν είσαι, όπως λένε, ο καλύτερος σκοπευτής ολόκληρης της Ελβετίας; έρωτησε και πάλι ο Γκέσλερ.
— Θά μπορούσε να ρίξει με το δοξάρι του ένα μύλο απ' το κεφάλι του παιδιού του σε απόσταση εκατόν πενήντα βημάτων, εφώναζε τότε κάποιος από το πλήθος.

Γιατί όλος ο κόσμος ήξευρε ότι ο Γουλιέλμος Τέλλος ήταν πράγματι θαυμάσιος σκοπευτής. Ο Τέλλος άκουσε αυτήν τη φωνή και είπες:

— Ο Θεός άς συγχωρήσει εκείνον που εξεστόμισε αυτά τα λόγια, γιατί αίγιορα δεν βγήχαν από το στόμα ενός πατέρα!...

— Έβγεις λοιπόν παιδιά; έρωτησε ο Γκέσλερ.
— Έχω τέσσερα, απάντησε ο Γουλιέλμος. Ο Θεός εύλόγησε το σπίτι μου.

— Και ποιό απ' όλα αγαπάς περισσότερο;
— Όλα τα αγαπώ, απάντησε. Μα ίσως το μικρότερο να το αγαπώ περισσότερο, γιατί,

— Έχεις άδικο, απάντησε, απήντησε τότε ο κρατούμενος. Γιατί εμείς:

— Γιατί δεν έβγαλες το καπέλλο σου εμπρός στο στέμμα; έρωτησε ο Γκέσλερ τον κρατούμενο.

— Γιατί οι πατέρες μας μάς έμαθαν να αποκαλυπτόμεθα μονάχα εμπρός στο Θεό, στους γέροντες και στον Αυτοκράτορα, αποκρίθηκε ήρεμα εκείνος.

— Μα αυτό το στέμμα παριστά την Αυτοκρατορία, είπες ο Γκέσλερ.
— Έχεις άδικο, απάντησε, απήντησε τότε ο κρατούμενος. Γιατί εμείς:

ακόμη την ανάγκη μου πού πολύ από τ' άλλα. Έίπε μόλις έφτά χρονών ο Βάλτερ μου!

— Πηγαίνετε να φέρετε εδώ αυτό το παιδί, επρόσταξε ο Γκέσλερ στους ανθρώπους του.

— Τι το θέλεις, απάντησε; έρωτησε ο Γουλιέλμος ανήσυχος.

— Θά μάθεις σε λίγο, αποκρίθηκε ο τυράννος.

Τρεις ιππείς έφυγαν αμέσως και ο Τέλλος έμεινε καρφωμένος στη θέση του με τον ιδρώτα στο μέτωπο, με τα μάτια ορθάνοιχτα και με κλειστές τις γροθιές του.

Σε δέκα λεπτά οι ιππείς εγγύρισαν μαζί με το παιδί του. Εκείνος, μόλις είδε τον πατέρα του, έπεσε στην άγκαλιά του. Ο Γουλιέλμος το έσφιξε παρὰφορα επάνω στο στήθος του. Ο Γκέσλερ παρακολούθησε α ή τ ή ν τη σκηνή με μιά άγρια χαρά.

— Δέστε το παιδί αυτό σε τούτο εδώ δέντρο, επρόσταξε σε λίγο.

— Μα γιατί, γιατί λοιπόν; έκραύγασε ο Γουλιέλμος, ο οποίος εξακούσθη.

— Δέν έχω να περιμένω, Η ώρα σου επέρσσει. Αποφάσισε.

— Ό! ποτέ, ποτέ... έμουρμούρισε ο Τέλλος.

— Πάρτε του το παιδί, εφώναζε ο Γκέσλερ.

— Έλα, πατέρα, μη φοβάσαι, του είπες τότε απλόκλα, με την παιδιατική αφέλειά του, ο μικρός.

Και έβγαλε από την άγκαλιά του για να τρέξει μονάχο του στο δέντρο.

— Δέστε του το τόξο του και τις σάιτες του, επρόσταξε ο Αυστριακός. Και φέρτε μου ένα μύλο.

— Έφεραν το τόξο με τις σάιτες και ένα καλάθι γεμάτο μύλα. Ο Γκέσλερ εδίδλεξε ένα μικρό μύλο.

— Όχι αυτό! εφώναζε ο Γουλιέλμος, όχι αυτό! Δεν θά μπορούσα ούτε να το διακρίνω από απόσταση εκατόν πενήντα βημάτων. Άλλο, μεγαλύτερο, απάντησε!

— Πολλό καλά, είπες ο Γκέσλερ. Ένωσθ' να φορτώ έντιμα απέναντί σου. Τι λες γι' αυτό εδώ;

Και τού έδειξε έν άλλο μύλο μεγαλύτερο.

Ο Γουλιέλμος έπηρε το μύλο, το κύτταξε και τού το ξανάδωσε πίσω με άναστεναγμό.

— Σύμφωνοι, είπες ο Γκέσλερ. Μετρήστε τώρα την απόσταση.

— Μιά στιγμή, μία στιγμή, απάντησε, εφώναζε και πάλι ο φτωχός Τέλλος.

— Ποιός, απάντησε; Πές μου το, πές μου το γρήγορα!

— Κάποιος εφώναζε προητέρα μέσα από το πλήθος, ότι θά μπορούσες να ρίξεις ένα μύλο απ' το κεφάλι του παιδιού σου τοξένοντας από απόσταση εκατόν πενήντα βημάτων...

— Ό! εκραύγασε ο Τέλλος, ήταν μιά καταραμένη φωνή αυτή και ένόμισα πως δεν την άκουσε κανένας άλλος, εκτός από το Θεό κ' εμένα!...

— Αυτό έννε, είπες σκληρά ο Γκέσλερ. Άν μου δώσης αυτό το δείγμα της ικανότητός σου, θά σε συγχωρήσω, γιατί δεν έχιρτέησες το δουκικό στέμμα της Αυστρίας.

— Άδονατο, απάντησε! εκραύγασε ο Τέλλος.

— Αί, τότε θά σου αποδείξω ότι έχω ένω σκοπευτής ικανότερος από σένα, είπες ο Γκέσλερ. Έμπρός, δέστε στο δέντρο το παιδί!

— Μιά στιγμή, απάντησε, μία στιγμή... εφώναζε ο Γουλιέλμος. Αφήστε με να σκεφθώ πέντε λεπτά!

— Αφήστε το παιδί, επρόσταξε ο Γκέσλερ.

Το παιδί έτρεξε στον πατέρα του κλαίοντας και γελάοντας μαζί. Ο Γουλιέλμος άρχισε να το σφίγγει και πάλι στην άγκαλιά του. Μα τα πέντε λεπτά πέρασαν χωρίς να το καταλάβει ο φτωχός.

— Γουλιέλμο! εφώναζε ο Γκέσλερ. Περιμένε λοιπόν, απάντησε, ψιθύρις! εκείνος μηχανικά.

— Δεν έχω να περιμένω, Η ώρα σου επέρσσει. Αποφάσισε.

— Ό! ποτέ, ποτέ... έμουρμούρισε ο Τέλλος.

— Πάρτε του το παιδί, εφώναζε ο Γκέσλερ.

— Έλα, πατέρα, μη φοβάσαι, του είπες τότε απλόκλα, με την παιδιατική αφέλειά του, ο μικρός.

Και έβγαλε από την άγκαλιά του για να τρέξει μονάχο του στο δέντρο.

— Δέστε του το τόξο του και τις σάιτες του, επρόσταξε ο Αυστριακός. Και φέρτε μου ένα μύλο.

— Έφεραν το τόξο με τις σάιτες και ένα καλάθι γεμάτο μύλα. Ο Γκέσλερ εδίδλεξε ένα μικρό μύλο.

— Όχι αυτό! εφώναζε ο Γουλιέλμος, όχι αυτό! Δεν θά μπορούσα ούτε να το διακρίνω από απόσταση εκατόν πενήντα βημάτων. Άλλο, μεγαλύτερο, απάντησε!

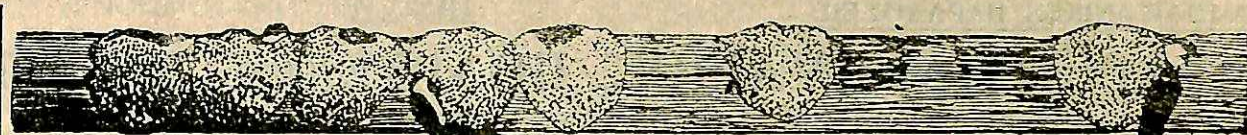
— Πολλό καλά, είπες ο Γκέσλερ. Ένωσθ' να φορτώ έντιμα απέναντί σου. Τι λες γι' αυτό εδώ;

Και τού έδειξε έν άλλο μύλο μεγαλύτερο.

Ο Γουλιέλμος έπηρε το μύλο, το κύτταξε και τού το ξανάδωσε πίσω με άναστεναγμό.

— Σύμφωνοι, είπες ο Γκέσλερ. Μετρήστε τώρα την απόσταση.

— Μιά στιγμή, μία στιγμή, απάντησε, εφώναζε και πάλι ο φτωχός Τέλλος.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Πρωτοτυπα θεραπευτικά μέσα.

Πόσο διαδεδομένα ήσαν προ όλίγων ακομή ετών στον κόσμο τν εντελώς κομπογιαννίτικα και μαγικά θεραπευτικά μέσα, αρκούν να μας πείσουν η διάφορες θεραπευτικές συμβουλές που εδόθηκαν στον διάσημο Γερμανό αρχικαγκελάριο Μπίσμαρκ, όταν αρρωστήσε κάποτε από χροσθή. Δεν είχε ακόμη δημοσιευθή η ειδήσις της ασθενείας του στίς εφημερίδες, όταν άρχισε να φτάνουν σαν βροχή τα γράμματα από όλα τα μέρη της Γερμανίας και του εξωτερικού προς τον Μπίσμαρκ και τον γιατρό του, και στα οποία ανεγραφοντο όλα τα θεραπευτικά μέσα που μπορεί να φαντασθή κανείς.

Για παράδειγμα άρκει να αναφερθή ότι ένας χωριάτης από την Άνω Σιλεσία συνέστησε στον Μπίσμαρκ ως μοναδικό και αποτελεσματικώτατο φάρμακο να καταπινη κάθε πρωί τρεις ζωντανές... ψείρες, και μάλιστα όχι του κεφαλιού, αλλά του σωματός!...

— Είπα, πατέρα, μη φοβάσαι, του είπες τότε απλόκλα, με την παιδιατική αφέλειά του, ο μικρός.

Και έβγαλε από την άγκαλιά του για να τρέξει μονάχο του στο δέντρο.

— Δέστε του το τόξο του και τις σάιτες του, επρόσταξε ο Αυστριακός. Και φέρτε μου ένα μύλο.

— Έφεραν το τόξο με τις σάιτες και ένα καλάθι γεμάτο μύλα. Ο Γκέσλερ εδίδλεξε ένα μικρό μύλο.

— Όχι αυτό! εφώναζε ο Γουλιέλμος, όχι αυτό! Δεν θά μπορούσα ούτε να το διακρίνω από απόσταση εκατόν πενήντα βημάτων. Άλλο, μεγαλύτερο, απάντησε!

— Πολλό καλά, είπες ο Γκέσλερ. Ένωσθ' να φορτώ έντιμα απέναντί σου. Τι λες γι' αυτό εδώ;

Και τού έδειξε έν άλλο μύλο μεγαλύτερο.

Ο Γουλιέλμος έπηρε το μύλο, το κύτταξε και τού το ξανάδωσε πίσω με άναστεναγμό.

— Σύμφωνοι, είπες ο Γκέσλερ. Μετρήστε τώρα την απόσταση.

— Μιά στιγμή, μία στιγμή, απάντησε, εφώναζε και πάλι ο φτωχός Τέλλος.

— Είπα, πατέρα, μη φοβάσαι, του είπες τότε απλόκλα, με την παιδιατική αφέλειά του, ο μικρός.

Και έβγαλε από την άγκαλιά του για να τρέξει μονάχο του στο δέντρο.

— Δέστε του το τόξο του και τις σάιτες του, επρόσταξε ο Αυστριακός. Και φέρτε μου ένα μύλο.

— Έφεραν το τόξο με τις σάιτες και ένα καλάθι γεμάτο μύλα. Ο Γκέσλερ εδίδλεξε ένα μικρό μύλο.

— Όχι αυτό! εφώναζε ο Γουλιέλμος, όχι αυτό! Δεν θά μπορούσα ούτε να το διακρίνω από απόσταση εκατόν πενήντα βημάτων. Άλλο, μεγαλύτερο, απάντησε!

— Πολλό καλά, είπες ο Γκέσλερ. Ένωσθ' να φορτώ έντιμα απέναντί σου. Τι λες γι' αυτό εδώ;

Και τού έδειξε έν άλλο μύλο μεγαλύτερο.

Ο Γουλιέλμος έπηρε το μύλο, το κύτταξε και τού το ξανάδωσε πίσω με άναστεναγμό.

— Σύμφωνοι, είπες ο Γκέσλερ. Μετρήστε τώρα την απόσταση.

— Μιά στιγμή, μία στιγμή, απάντησε, εφώναζε και πάλι ο φτωχός Τέλλος.

της Ανατολής, όπως οι Πέρσαι, οι Έβραίοι, οι Ίνδοι και άλλοι, έδιναν από 13 και θρησκευτική άκομή σημασία. Στους Έβραίους π.χ. ύπηρχαν 13 πόλεις, από τις οποίες εξελέγοντο αποκλειστικώς οι Ιερείς του ναού, 13 άρχιερείς κατήγοντο από τον Άδων, 13 πρίγκιπες παρεκλήθητο στο συνέδριο των γερόντων, κατά την 13ην ημέραν του μηνός Νιζάν προετοιμάζοντο για την εορτή του Πάσχα και το λιθάνι που καιγόταν στον μεγάλο ναό των Ιεροσολύμων άπρηστίζετο από 13 διάφορα άρωματικά είδη.

Επίσης ε νε παράδοξο το ότι ο αριθμός 13 είχε εξαιρετική σημασία και μάλιστα έθεωρετο ιερός από τους παλαιούς κατοίκους του Νέου Κόσμου, ιδιαίτέρως δέ από τους Ίνκας και τους Ατέκους. Έτσι στο Περου το έτος ήταν διηρημένο σε τέσσερα τετράμηνια και το καθένα τους είχε δεκατρείς εβδομάδες. Στο βιβλίο ενός Ισπανού άναγράφεται ότι στους Ατέκους η έβδομος άποτελείτο από δεκατρείς ημέρες, εκ των οποίων η κάθε μία είχε ιδιαίτερο όνομα. Ο αϊών τους άποτελείτο από 52 χρόνια, δηλαδή τέσσερες φορές δεκατέτα χρόνια. Επίσης οι Ατέκοι είχαν άρχεα, τα οποία είχαν σχήμα κύκλου. Στο κέντρον του κύκλου ήταν ζωγραφισμένος ο ήλιος, του οποίου η άχτίνας διαιρούσαν τον κύκλο σε 13 ίσα μέρη.

— Είπα, πατέρα, μη φοβάσαι, του είπες τότε απλόκλα, με την παιδιατική αφέλειά του, ο μικρός.

Και έβγαλε από την άγκαλιά του για να τρέξει μονάχο του στο δέντρο.

— Δέστε του το τόξο του και τις σάιτες του, επρόσταξε ο Αυστριακός. Και φέρτε μου ένα μύλο.

— Έφεραν το τόξο με τις σάιτες και ένα καλάθι γεμάτο μύλα. Ο Γκέσλερ εδίδλεξε ένα μικρό μύλο.

— Όχι αυτό! εφώναζε ο Γουλιέλμος, όχι αυτό! Δεν θά μπορούσα ούτε να το διακρίνω από απόσταση εκατόν πενήντα βημάτων. Άλλο, μεγαλύτερο, απάντησε!

— Πολλό καλά, είπες ο Γκέσλερ. Ένωσθ' να φορτώ έντιμα απέναντί σου. Τι λες γι' αυτό εδώ;

Και τού έδειξε έν άλλο μύλο μεγαλύτερο.

Ο Γουλιέλμος έπηρε το μύλο, το κύτταξε και τού το ξανάδωσε πίσω με άναστεναγμό.

— Σύμφωνοι, είπες ο Γκέσλερ. Μετρήστε τώρα την απόσταση.

— Μιά στιγμή, μία στιγμή, απάντησε, εφώναζε και πάλι ο φτωχός Τέλλος.

— Είπα, πατέρα, μη φοβάσαι, του είπες τότε απλόκλα, με την παιδιατική αφέλειά του, ο μικρός.

Και έβγαλε από την άγκαλιά του για να τρέξει μονάχο του στο δέντρο.

— Δέστε του το τόξο του και τις σάιτες του, επρόσταξε ο Αυστριακός. Και φέρτε μου ένα μύλο.

— Έφεραν το τόξο με τις σάιτες και ένα καλάθι γεμάτο μύλα. Ο Γκέσλερ εδίδλεξε ένα μικρό μύλο.

— Όχι αυτό! εφώναζε ο Γουλιέλμος, όχι αυτό! Δεν θά μπορούσα ούτε να το διακρίνω από απόσταση εκατόν πενήντα βημάτων. Άλλο, μεγαλύτερο, απάντησε!

— Πολλό καλά, είπες ο Γκέσλερ. Ένωσθ' να φορτώ έντιμα απέναντί σου. Τι λες γι' αυτό εδώ;

Και τού έδειξε έν άλλο μύλο μεγαλύτερο.

Ο Γουλιέλμος έπηρε το μύλο, το κύτταξε και τού το ξανάδωσε πίσω με άναστεναγμό.

— Σύμφωνοι, είπες ο Γκέσλερ. Μετρήστε τώρα την απόσταση.

— Μιά στιγμή, μία στιγμή, απάντησε, εφώναζε και πάλι ο φτωχός Τέλλος.

— Είπα, πατέρα, μη φοβάσαι, του είπες τότε απλόκλα, με την παιδιατική αφέλειά του, ο μικρός.

Και έβγαλε από την άγκαλιά του για να τρέξει μονάχο του στο δέντρο.

— Δέστε του το τόξο του και τις σάιτες του, επρόσταξε ο Αυστριακός. Και φέρτε μου ένα μύλο.

— Έφεραν το τόξο με τις σάιτες και ένα καλάθι γεμάτο μύλα. Ο Γκέσλερ εδίδλεξε ένα μικρό μύλο.

— Όχι αυτό! εφώναζε ο Γουλιέλμος, όχι αυτό! Δεν θά μπορούσα ούτε να το διακρίνω από απόσταση εκατόν πενήντα βημάτων. Άλλο, μεγαλύτερο, απάντησε!

— Πολλό καλά, είπες ο Γκέσλερ. Ένωσθ' να φορτώ έντιμα απέναντί σου. Τι λες γι' αυτό εδώ;

Και τού έδειξε έν άλλο μύλο μεγαλύτερο.

Ο Γουλιέλμος έπηρε το μύλο, το κύτταξε και τού το ξανάδωσε πίσω με άναστεναγμό.

— Σύμφωνοι, είπες ο Γκέσλερ. Μετρήστε τώρα την απόσταση.

— Μιά στιγμή, μία στιγμή, απάντησε, εφώναζε και πάλι ο φτωχός Τέλλος.

— Είπα, πατέρα, μη φοβάσαι, του είπες τότε απλόκλα, με την παιδιατική αφέλειά του, ο μικρός.

Και έβγαλε από την άγκαλιά του για να τρέξει μονάχο του στο δέντρο.

— Δέστε του το τόξο του και τις σάιτες του, επρόσταξε ο Αυστριακός. Και φέρτε μου ένα μύλο.

— Έφεραν το τόξο με τις σάιτες και ένα καλάθι γεμάτο μύλα. Ο Γκέσλερ εδίδλεξε ένα μικρό μύλο.

— Όχι αυτό! εφώναζε ο Γουλιέλμος, όχι αυτό! Δεν θά μπορούσα ούτε να το διακρίνω από απόσταση εκατόν πενήντα βημάτων. Άλλο, μεγαλύτερο, απάντησε!

— Πολλό καλά, είπες ο Γκέσλερ. Ένωσθ' να φορτώ έντιμα απέναντί σου. Τι λες γι' αυτό εδώ;

Και τού έδειξε έν άλλο μύλο μεγαλύτερο.

Ο Γουλιέλμος έπηρε το μύλο, το κύτταξε και τού το ξανάδωσε πίσω με άναστεναγμό.

— Σύμφωνοι, είπες ο Γκέσλερ. Μετρήστε τώρα την απόσταση.

— Μιά στιγμή, μία στιγμή, απάντησε, εφώναζε και πάλι ο φτωχός Τέλλος.

— Είπα, πατέρα, μη φοβάσαι, του είπες τότε απλόκλα, με την παιδιατική αφέλειά του, ο μικρός.

Και έβγαλε από την άγκαλιά του για να τρέξει μονάχο του στο δέντρο.

— Δέστε του το τόξο του και τις σάιτες του, επρόσταξε ο Αυστριακός. Και φέρτε μου ένα μύλο.

— Έφεραν το τόξο με τις σάιτες και ένα καλάθι γεμάτο μύλα. Ο Γκέσλερ εδίδλεξε ένα μικρό μύλο.

— Όχι αυτό! εφώναζε ο Γουλιέλμος, όχι αυτό! Δεν θά μπορούσα ούτε να το διακρίνω από απόσταση εκατόν πενήντα βημάτων. Άλλο, μεγαλύτερο, απάντησε!

— Πολλό καλά, είπες ο Γκέσλερ. Ένωσθ' να φορτώ έντιμα απέναντί σου. Τι λες γι' αυτό εδώ;

Και τού έδειξε έν άλλο μύλο μεγαλύτερο.

Ο Γουλιέλμος έπηρε το μύλο, το κύτταξε και τού το ξανάδωσε πίσω με άναστεναγμό.

— Σύμφωνοι, είπες ο Γκέσλερ. Μετρήστε τώρα την απόσταση.

— Μιά στιγμή, μία στιγμή, απάντησε, εφώναζε και πάλι ο φτωχός Τέλλος.

— Είπα, πατέρα, μη φοβάσαι, του είπες τότε απλόκλα, με την παιδιατική αφέλειά του, ο μικρός.

Και έβγαλε από την άγκαλιά του για να τρέξει μονάχο του στο δέντρο.

— Δέστε του το τόξο του και τις σάιτες του, επρόσταξε ο Αυστριακός. Και φέρτε μου ένα μύλο.

— Έφεραν το τόξο με τις σάιτες και ένα καλάθι γεμάτο μύλα. Ο Γκέσλερ εδίδλεξε ένα μικρό μύλο.

— Όχι αυτό! εφώναζε ο Γουλιέλμος, όχι αυτό! Δεν θά μπορούσα ούτε να το διακρίνω από απόσταση εκατόν πενήντα βημάτων. Άλλο, μεγαλύτερο, απάντησε!

— Πολλό καλά, είπες ο Γκέσλερ. Ένωσθ' να φορτώ έντιμα απέναντί σου. Τι λες γι' αυτό εδώ;

Και τού έδειξε έν άλλο μύλο μεγαλύτερο.

Ο Γουλιέλμος έπηρε το μύλο, το κύτταξε και τού το ξανάδωσε πίσω με άναστεναγμό.

— Σύμφωνοι, είπες ο Γκέσλερ. Μετρήστε τώρα την απόσταση.

— Μιά στιγμή, μία στιγμή, απάντησε, εφώναζε και πάλι ο φτωχός Τέλλος.

— Είπα, πατέρα, μη φοβάσαι, του είπες τότε απλόκλα, με την παιδιατική αφέλειά του, ο μικρός.

Και έβγαλε από την άγκαλιά του για να τρέξει μονάχο του στο δέντρο.

— Δέστε του το τόξο του και τις σάιτες του, επρόσταξε ο Αυστριακός. Και φέρτε μου ένα μύλο.

— Έφεραν το τόξο με τις σάιτες και ένα καλάθι γεμάτο μύλα. Ο Γκέσλερ εδίδλεξε ένα μικρό μύλο.

— Όχι αυτό! εφώναζε ο Γουλιέλμος, όχι αυτό! Δεν θά μπορούσα ούτε να το διακρίνω από απόσταση εκατόν πενήντα βημάτων. Άλλο

ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΓΙΟΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ, ΠΟΛΙΟΥΧΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

Ένας εξαιρετικός Άγιος. Τό μυστήριό του. Τό θαύμα του. Οί Γάλλοι και οί Ναπολιτάνοι. Τό θαύμα που δέν έπρόκειτο νά γίνη και όμως έγινε. Μία αιματηρή επανάσταση στή Νεάπολι. 'Η καθαίρεσις του Αγίου 'Ιανουαρίου. 'Ο Άγιος 'Αντώνιος σφετεριστής. 'Η αποκατάστασις. 'Η προσευχή ενός λαζαρόνου : «'Αγιε, βοήθησέ με νά κερδίσω στή λοταρία !»

παλαιοι κυρίως, τόν λατρεύουν κυριολεκτικώς.

Ο Άγιος 'Ιανουάριος δέν θά υπήρχε, λέγει, μία Ναπολιτανική παλαιά παράδοση, χωρίς τή Νεάπολι και ή Νεάπολι πάλι δέν θά υπήρχε χωρίς τόν Άγιο 'Ιανουάριο. 'Όταν οί Νορμανδοί κατέκτησαν κάποτε, στά παλιά χρόνια, τή Νεάπολι, ο Άγιος 'Ιανουάριος τούς έδιωξε απ' αυτή. 'Υστερ' από τούς Νορμανδούς οί Σουάβοι κατέκτησαν κι' αυτοί τή Νεάπολι, μα ο Άγιος 'Ιανουάριος τούς έδιωξε επίσης. Οί 'Αραγονέζοι εσφετερίστησαν τό θρόνο της, μα ο Άγιος 'Ιανουάριος τούς ετιμώρησε. Καί οί 'Ισπανοί και οί Γάλλοι έτυράννησαν τή Νεάπολι, μα ο Άγιος 'Ιανουάριος τούς ετιμώρησε κι' αυτούς. Καί ποιος ξέρει τί θα κάνει ακόμη στο μέλλον γιά τήν πατρίδα του ο Άγιος 'Ιανουάριος!...

Υπέφερε φοικτά βασανιστήρια γιά τό Χριστιανισμό ο Άγιος 'Ιανουάριος και τά μαρτύριά του τόν έκαναν λατρευτό απ' όλους τούς Ναπολιτάνους.

Ξεφύρε, τού είχε πη τότε ο Ρωμαιοί ύπατος, ποιά μαρτύρια σε περιμένουν;

Τά περιμένω μέ τήν ψυχή ήσυχη, απάντησε ο Άγιος. 'Ο Θεός μου θά με προστατεύσει.

Θά ίδουμε αν ο Θεός σου θάρρη νά σε βγάλει από τόν αναμένο φούρνο, μέσα στον οποίο θά διατάξω νά σε ρίξουν, είπε ο ύπατος.

— 'Ο Θεός μου έσωσε τούς παίδας από τήν κάμινω, απάντησε ο Άγιος.

— Θα σε ρίξω στά θηρία! τού ξανάπε ο τύραννος.

— 'Ο Θεός μου έσωσε τό Δανιήλ από τή σπηλιά των λεόντων!

Ακούγοντας τις απαντήσεις αυτές ο ύπατος εφρένισε και διέταξε νά ρίξουν τόν Άγιο σ' έναν αναμένο φούρνο. 'Εβλεσαν κατόπιν τόν φούρνο και τόν άνοιξαν έπειτα από ώς πολλή. Τότε όμως είδαν ότι ή φλόγα δέν ε'χεν άγγίξει τόν Άγιο, ο οποίος έψαλλε καθήμενος επάνω στά αναμένα κάρβουνα, ενώ τά Κερουβείμ που ήσαν δίπλα του τόν έκοιμώσαν στίς ψαλμοδίες του!

Ο ύπατος διέταξε, τότε νά τόν ρί-

ξουν στά θηρία. Μα τó άπειρο πλήθος που είχε συγκεντρωθή στο ίπποδρόμιο, είδε τά πεινασμένα και εξαγριωμένα θηρία νά πλησιάζουν υποτακτικά τόν Άγιο και νά τού γλύφουν τά πόδια και τά χέρια! Τότε τόν έπήγαν στο δήμε και ο δήμιος τού έκοψε τó κεφάλι. 'Ετσι έμαρτύρησε ο Άγιος 'Ιανουάριος.

Η Νεάπολις λατρεύει τόν Άγιο 'Ιανουάριο και ο Άγιος, ανταποδίδοντας τή λατρεία αυτή, κάνει ανελλιπώς κάθε χρόνο τó θαύμα του. 'Όσο μιά φορά, ακριβώς επειδή ο Άγιος έκανε τó τακτικό έτήσιο θαύμα

τούς Ναπολιτάνους έναντιόν τους.

Οί Γάλλοι στήν αρχή κατήγγησαν τó φόρο που έδάρυνε τó κρασί και ο λαός δέν έδειξε καμμία συγκίνηση γι' αυτό. Κατήγγησαν έπειτα τó φόρο τού καπνού και ο λαός ούτε τή φορά αυτή μίλησε. Κατήγγησαν κατόπιν τó φόρο στο άλάτι και ο λαός τής Νεαπόλεως άρχισε νά μουρμουρίζη. Κατήγγησαν σέ λίγο τó φόρο στα ψάρια και ο λαός άρχισε νά φωνάζη πύ δονατά. Τέλος κατήγγησαν τόν τίτλο «εξουσιαστή» και ο λαός εξοργίστηκε. Οί Ναπολιτάνοι ήσαν ώρι-

σμενώς τότε πολύ παράξενος λαός, ασυλίου που ήταν καρφωμένο στο στήθος του ύπηρχε ή επιγραφή: «Θάνατος στους αιρετικούς Γάλλους, που γίνονται αίτια ο Άγιος 'Ιανουάριος νά μ'ην κάνει τó θαύμα του!»

— Πάτερ μου, αν μέσα σε πέντε λεπτά τó θαύμα δέν γίνη, τά τυφεκισθήτε κατ' έντολή τού στρατηγού!

Κατόπι, χωρίς νά πη τίποτε άλλο, ξαναγύρισε δίπλα στο Σαμπιονέ. 'Εξω ο έρεθισμός τού πλήθους γινότανε όλοένα μεγαλύτερος. 'Εξάφνω όμως ο 'Επίσκοπος πήρε τó Άγιο διακοπότηρο, τó σήκωσε ψηλά κ' έφώναξε:

— 'Ιλ μισάκολε ε' φάττο (τó θαύμα έγινε!)

Τί είχε συμβή; 'Ο οίνος τόν οποίο περιείχε τó διακοπότηρο, είχε μεταβληθή σέ αίμα!...

Καί τότε συνέβη τó άπροσδόκητο. 'Αντί τó πλήθος νά χαρή και νά κα-θυσυχάση, εξοργίστηκε περισσότερο. Καί ή επανάστασις των λαζαρόνι εξέ-

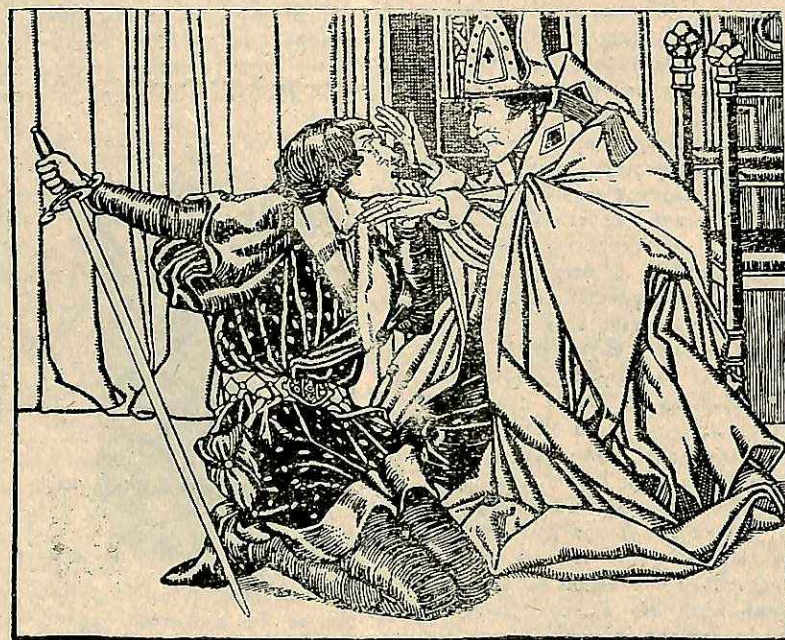
πασσε τήν ίδια μέρα τρομακτική. 'Εκράτησε έβδομάδες όλοκληρες. Τά Γαλλικά στρατεύματα αναγκάστηκαν ν' αποσυρθούν και οί λαζαρόνι άρχισαν τότε νά σφάζουν τούς συμπατριώτες των, που είχαν δεχθή τις μεταρρυθμίσεις τών Γάλλων. Η Νεάπολις έπλεε στο αίμα όλοκληρη. 'Όταν πια οί επαναστάτες κατέσφαζαν τούς πάν-

τας και τά πάντα, άρχισαν νά κυττάζουν γύρω τους μήπως είχαν ξεχάσει κανέναν ένοχο. Τότε θυμήθηκαν τόν Άγιο 'Ιανουάριο, τόν Άγιο που δέν είχε κρατήσει τó λόγο του και που είχε κάνει τó θαύμα του γιά νά δικαιώ-

ση τούς έθνοδύς!

Ο Άγιος 'Ιανουάριος είπαμε ότι ήταν πολύ δημοφιλής στή Νεάπολι. 'Αλλά γι' αυτόν ακριβώς τó λόγο είχε κατά βάθος τóσους πολλούς έχθρούς, στους δέν μπορούσε κανείς νά υποφιασθή εξ αρχής. Οί λαζαρόνι ώρμησαν και άρπάξαν τó άγαλμά του από τήν εκκλησία. 'Ο όχλος άκούλουθους, έβριζε και βλαστημούσε. 'Ονόμαζε τόν Άγιο προδότη, νιακομπίνο. 'Ετσι έφθαναν στή θάλασσα. 'Εδесαν ένα σχοινί στο λαμό τού αγάματος, τó έτραβήξαν στο μάλο και τó πέταξαν στή θάλασσα!...

Αφού έκαναν τήν ιεροσύνη αυτή, άρχισαν νά σκέπτονται ποιάς έπρεπε νά βάλουν αντικαταστάτη τού Αγίου 'Ιανουαρίου, αφού έτσι κι' άλλους ή πατρίδα τους είχε ανάγκη από έ-

Έγονάτισε εύλοβητικά κ' έδω τού φιλούσε τó χέρι τού ψιθύρισε... τ' Άγιος

του, οί Ναπολιτάνοι, σάν νά ήταν ένας άπλος βασιλεύς μέ σάρκα και μέ-οστά, τόν εξεθρόνισαν και τόν καθή-

ρσαν. Αυτό συνέβη στα 1799 και ιδού πώς:

Στίς 23 'Ιανουαρίου τού 1799, έπειτα από άμυνα τριών ήμερών, κα-

τά τις όποιες οί λαζαρόνι τής Νεαπόλεως έπολέμησαν μέ πέτρες και μέ ξύλα μονάχα έναντιόν των Γαλλικών στρατευμάτων που είχαν

πάει γιά νά κυριεύσουν τήν πατρίδα τους, ή Νεάπολις αναγκάστηκε νά παραδοθή. 'Ο Σαμπιονέ, που όδηγού-

σε τότε τά Γαλλικά στρατεύματα, συμπεριφέρθηκε στους ήττημένους τό-

σο καλά, ώστε οί λαζαρόνι καθρύ-

χασαν. Στή Γαλλία κυριαρχούσε τότε ή Μεγάλη Γαλλική 'Επανάστασις και

οί Γάλλοι, β-

που και αν

επήγγαιαν, έ-

κουβα λούσαν

μαζί τους και

τις μεταρρυθ-

μίσεις τους.

Αυτές όμως

ήταν έτοιμες

αίς εξήγει-

ραν κατόπιν

του, οί Ναπολιτάνοι, σάν νά ήταν ένας άπλος βασιλεύς μέ σάρκα και μέ-οστά, τόν εξεθρόνισαν και τόν καθή-

ρσαν. Αυτό συνέβη στα 1799 και ιδού πώς:

Στίς 23 'Ιανουαρίου τού 1799, έπειτα από άμυνα τριών ήμερών, κα-

τά τις όποιες οί λαζαρόνι τής Νεαπόλεως έπολέμησαν μέ πέτρες και μέ ξύλα μονάχα έναντιόν των Γαλλικών στρατευμάτων που είχαν

πάει γιά νά κυριεύσουν τήν πατρίδα τους, ή Νεάπολις αναγκάστηκε νά παραδοθή. 'Ο Σαμπιονέ, που όδηγού-

σε τότε τά Γαλλικά στρατεύματα, συμπεριφέρθηκε στους ήττημένους τό-

σο καλά, ώστε οί λαζαρόνι καθρύ-

χασαν. Στή Γαλλία κυριαρχούσε τότε ή Μεγάλη Γαλλική 'Επανάστασις και

οί Γάλλοι, β-

που και αν

επήγγαιαν, έ-

κουβα λούσαν

μαζί τους και

τις μεταρρυθ-

μίσεις τους.

Αυτές όμως

ήταν έτοιμες

αίς εξήγει-

ραν κατόπιν

του, οί Ναπολιτάνοι, σάν νά ήταν ένας άπλος βασιλεύς μέ σάρκα και μέ-οστά, τόν εξεθρόνισαν και τόν καθή-

ρσαν. Αυτό συνέβη στα 1799 και ιδού πώς:

Στίς 23 'Ιανουαρίου τού 1799, έπειτα από άμυνα τριών ήμερών, κα-

τά τις όποιες οί λαζαρόνι τής Νεαπόλεως έπολέμησαν μέ πέτρες και μέ ξύλα μονάχα έναντιόν των Γαλλικών στρατευμάτων που είχαν

πάει γιά νά κυριεύσουν τήν πατρίδα τους, ή Νεάπολις αναγκάστηκε νά παραδοθή. 'Ο Σαμπιονέ, που όδηγού-

σε τότε τά Γαλλικά στρατεύματα, συμπεριφέρθηκε στους ήττημένους τό-

σο καλά, ώστε οί λαζαρόνι καθρύ-

χασαν. Στή Γαλλία κυριαρχούσε τότε ή Μεγάλη Γαλλική 'Επανάστασις και

οί Γάλλοι, β-

που και αν

επήγγαιαν, έ-

κουβα λούσαν

μαζί τους και

τις μεταρρυθ-

μίσεις τους.

Αυτές όμως

ήταν έτοιμες

αίς εξήγει-

ραν κατόπιν

του, οί Ναπολιτάνοι, σάν νά ήταν ένας άπλος βασιλεύς μέ σάρκα και μέ-οστά, τόν εξεθρόνισαν και τόν καθή-

ρσαν. Αυτό συνέβη στα 1799 και ιδού πώς:

Στίς 23 'Ιανουαρίου τού 1799, έπειτα από άμυνα τριών ήμερών, κα-

τά τις όποιες οί λαζαρόνι τής Νεαπόλεως έπολέμησαν μέ πέτρες και μέ ξύλα μονάχα έναντιόν των Γαλλικών στρατευμάτων που είχαν

πάει γιά νά κυριεύσουν τήν πατρίδα τους, ή Νεάπολις αναγκάστηκε νά παραδοθή. 'Ο Σαμπιονέ, που όδηγού-

σε τότε τά Γαλλικά στρατεύματα, συμπεριφέρθηκε στους ήττημένους τό-

σο καλά, ώστε οί λαζαρόνι καθρύ-

χασαν. Στή Γαλλία κυριαρχούσε τότε ή Μεγάλη Γαλλική 'Επανάστασις και

οί Γάλλοι, β-

που και αν

επήγγαιαν, έ-

κουβα λούσαν

μαζί τους και

τις μεταρρυθ-

μίσεις τους.

Αυτές όμως

ήταν έτοιμες

αίς εξήγει-

ραν κατόπιν

του, οί Ναπολιτάνοι, σάν νά ήταν ένας άπλος βασιλεύς μέ σάρκα και μέ-οστά, τόν εξεθρόνισαν και τόν καθή-

ρσαν. Αυτό συνέβη στα 1799 και ιδού πώς:

Στίς 23 'Ιανουαρίου τού 1799, έπειτα από άμυνα τριών ήμερών, κα-

τά τις όποιες οί λαζαρόνι τής Νεαπόλεως έπολέμησαν μέ πέτρες και μέ ξύλα μονάχα έναντιόν των Γαλλικών στρατευμάτων που είχαν

πάει γιά νά κυριεύσουν τήν πατρίδα τους, ή Νεάπολις αναγκάστηκε νά παραδοθή. 'Ο Σαμπιονέ, που όδηγού-

σε τότε τά Γαλλικά στρατεύματα, συμπεριφέρθηκε στους ήττημένους τό-

σο καλά, ώστε οί λαζαρόνι καθρύ-

χασαν. Στή Γαλλία κυριαρχούσε τότε ή Μεγάλη Γαλλική 'Επανάστασις και

οί Γάλλοι, β-

που και αν

επήγγαιαν, έ-

κουβα λούσαν

μαζί τους και

τις μεταρρυθ-

μίσεις τους.

Αυτές όμως

ήταν έτοιμες

αίς εξήγει-

ραν κατόπιν

του, οί Ναπολιτάνοι, σάν νά ήταν ένας άπλος βασιλεύς μέ σάρκα και μέ-οστά, τόν εξεθρόνισαν και τόν καθή-

ρσαν. Αυτό συνέβη στα 1799 και ιδού πώς:

Στίς 23 'Ιανουαρίου τού 1799, έπειτα από άμυνα τριών ήμερών, κα-

τά τις όποιες οί λαζαρόνι τής Νεαπόλεως έπολέμησαν μέ πέτρες και μέ ξύλα μονάχα έναντιόν των Γαλλικών στρατευμάτων που είχαν

πάει γιά νά κυριεύσουν τήν πατρίδα τους, ή Νεάπολις αναγκάστηκε νά παραδοθή. 'Ο Σαμπιονέ, που όδηγού-

σε τότε τά Γαλλικά στρατεύματα, συμπεριφέρθηκε στους ήττημένους τό-

σο καλά, ώστε οί λαζαρόνι καθρύ-

χασαν. Στή Γαλλία κυριαρχούσε τότε ή Μεγάλη Γαλλική 'Επανάστασις και

οί Γάλλοι, β-

που και αν

επήγγαιαν, έ-

κουβα λούσαν

μαζί τους και

τις μεταρρυθ-

μίσεις τους.

Αυτές όμως

ήταν έτοιμες

αίς εξήγει-

ραν κατόπιν

του, οί Ναπολιτάνοι, σάν νά ήταν ένας άπλος βασιλεύς μέ σάρκα και μέ-οστά, τόν εξεθρόνισαν και τόν καθή-

ρσαν. Αυτό συνέβη στα 1799 και ιδού πώς:

Στίς 23 'Ιανουαρίου τού 1799, έπειτα από άμυνα τριών ήμερών, κα-

τά τις όποιες οί λαζαρόνι τής Νεαπόλεως έπολέμησαν μέ πέτρες και μέ ξύλα μονάχα έναντιόν των Γαλλικών στρατευμάτων που είχαν

πάει γιά νά κυριεύσουν τήν πατρίδα τους, ή Νεάπολις αναγκάστηκε νά παραδοθή. 'Ο Σαμπιονέ, που όδηγού-

σε τότε τά Γαλλικά στρατεύματα, συμπεριφέρθηκε στους ήττημένους τό-

σο καλά, ώστε οί λαζαρόνι καθρύ-

χασαν. Στή Γαλλία κυριαρχούσε τότε ή Μεγάλη Γαλλική 'Επανάστασις και

οί Γάλλοι, β-

που και αν

επήγγαιαν, έ-

κουβα λούσαν

μαζί τους και

τις μεταρρυθ-

μίσεις τους.

Αυτές όμως

ήταν έτοιμες

αίς εξήγει-

ραν κατόπιν

του, οί Ναπολιτάνοι, σάν νά ήταν ένας άπλος βασιλεύς μέ σάρκα και μέ-οστά, τόν εξεθρόνισαν και τόν καθή-

ρσαν. Αυτό συνέβη στα 1799 και ιδού πώς:

Στίς 23 'Ιανουαρίου τού 1799, έπειτα από άμυνα τριών ήμερών, κα-

τά τις όποιες οί λαζαρόνι τής Νεαπόλεως έπολέμησαν μέ πέτρες και μέ ξύλα μονάχα έναντιόν των Γαλλικών στρατευμάτων που είχαν

πάει γιά νά κυριεύσουν τήν πατρίδα τους, ή Νεάπολις αναγκάστηκε νά παραδοθή. 'Ο Σαμπιονέ, που όδηγού-

σε τότε τά Γαλλικά στρατεύματα, συμπεριφέρθηκε στους ήττημένους τό-

σο καλά, ώστε οί λαζαρόνι καθρύ-

χασαν. Στή Γαλλία κυριαρχούσε τότε ή Μεγάλη Γαλλική 'Επανάστασις και

οί Γάλλοι, β-

που και αν

επήγγαιαν, έ-

κουβα λούσαν

μαζί τους και

τις μεταρρυθ-

μίσεις τους.

Αυτές όμως

ήταν έτοιμες

αίς εξήγει-

ραν κατόπιν

του, οί Ναπολιτάνοι, σάν νά ήταν ένας άπλος βασιλεύς μέ σάρκα και μέ-οστά, τόν εξεθρόνισαν και τόν καθή-

ρσαν. Αυτό συνέβη στα 1799 και ιδού πώς:

Στίς 23 'Ιανουαρίου τού 1799, έπειτα από άμυνα τριών ήμερών, κα-

τά τις όποιες οί λαζαρόνι τής Νεαπόλεως έπολέμησαν μέ πέτρες και μέ ξύλα μονάχα έναντιόν των Γαλλικών στρατευμάτων που είχαν

πάει γιά νά κυριεύσουν τήν πατρίδα τους, ή Νεάπολις αναγκάστηκε νά παραδοθή. 'Ο Σαμπιονέ, που όδηγού-

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ

ΤΟΥ ΡΑΟΛΟ ΤΕΓΛΙΟ

στη ζωή του, είχε αγωνισθεί καρτερικά, με ύπομονη κ' επιμονή, και στο τέλος είχε νικήσει. Η άξιζα του είχε αρχίσει ν' αναγνωρίζεται απ' όλους.

Αλλά τη στιγμή εκείνη ακριβώς η Μοίρα, η μεγάλη αυτή άορατη και ακατανόητη δύναμις, τη στιγμή εκείνη ακριβώς, του κατέφερε το μεγαλύτερο χτύπημά της...

Μιά μέρα, ξαφνικά, ο ζωγράφος προσεβλήθη από άποληξία, αποτέλεσμα της οποίας ήταν να μείνει παράλυτος από το ένα πόδι και το ένα χέρι, από το χέρι ακριβώς εκείνο που, με τη βοήθεια του χρωστικού, τον είχε φέρει στα πρόθυρα της δόξης, της επιτυχίας και της ευτυχίας. Ο Μάριο ήταν τώρα καταδικασμένος να ζήσει ολημέρες ξαπλωμένος στο κρεβάτι του. Η ζωή του δεν ήταν πια ζωή, ήταν χειρότερη απ' τον θάνατο!

Ο μόνος άνθρωπος που είχε κοντά του ήταν η κορούλα του, η Γκράτσια, η ζωντανή εικόνα της μητέρας της, της μόνης γυναίκας την οποία ο ζωγράφος είχε γιατρεύσει με όλη τη δύναμη της ψυχής του και την οποία είχε χάσει πρόωγα.

Η Γκράτσια ήταν το μόνο του στήριγμα. Ο μόνος λόγος της ύπαρξής του. Έπάνω στη μικρή της παιδική καρδούλα είχε αποθέσει τις τελευταίες του ελπίδες, την ύστατη χαρά της ζωής του.

Και τώρα... όλα είχαν συντριβή, όλα είχαν χαθή... Ήταν καταδικασμένος να περνάει τις ημέρες του και τις νύχτες του σε μία φρικτή ακινησία, να ουρλιάζει απ' την απελπισία και να μην μπορεί ν' αποτελειώσει τους πίνακές του, οι οποίοι, αν όχι τίποτε άλλο, θα τον γλύτωναν απ' την ανέχεια και την δυστυχία, απ' το μαρτύριο των στερήσεων και των εξευτελισμών, που 'όχιζαν πολύ γρήγορα.

Γιατί πολύ γρήγορα με τους γιατρούς και με τα φάρμακα, τα λίγα χρήματα που είχε εξοικονομήσει, το σάωθηκαν.

Και έτσι ήρθε μία μέρα που ο ζωγράφος φώναζε την Γκράτσια και, με παρακαλό ψυχής, της είπε δείχνοντάς της έναν πίνακα του, που ήθελε μόνο μερικές πινελιές για να τελειώσει.

— Γκράτσια, πήγαινε τον στον

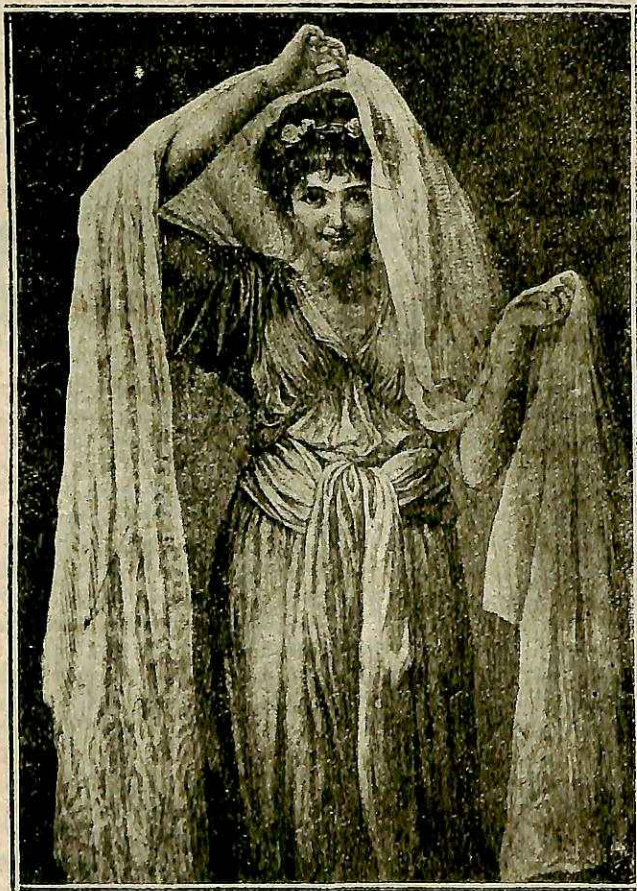
Γκρότσι, τον συνάδελφό μου... Τον ξέρεις, ε; Θά του τον δώσης και θα του πής να σου δώση χίλιες λιρέτες. Άς τον αποτελειώσει αυτός κι' άς τον πουλήση για δικό του όσο θέλει!

Έπειτα από λίγες μέρες είπε πάλι στην κόρη του:

— Γκράτσια, πάρε αυτό το σχέδιό-μα και πήγαινε το στον αρχαιοπώλη Βαγιάνι. Θά σου δώση πεντακόσιες λιρέτες.

Όταν οι πίνακες τελείωσαν, ο ζωγράφος άρχισε να στέλνει την κόρη του στην Αθήνα να πωλήσει πίνακές του, όπου πουλούσε ένα-ένα τα κομμάτια τους, τα οικογενειακά τους κειμήλια, κ' έπειτα τα όρατά τους επιπλα, που είχαν μαζεφτεί με τόσους κόπους, με τόσες στερήσεις. Έτσι,

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΖΟΓΡΑΦΟ

ήρθε μία μέρα που στο σπίτι δεν έμειναν πια παρά μόνο δυο χαρέκλες, ένα τραπέζι και δυο κρεβάτια, με τα απολύτως απαραίτητα σκώματα και σκεπάσματα και οι ατελείωτοι πίνακες, που δεν τους ήθελε κανένας. Δεν έμενε πια τίποτε για πούλημα.

Και τότε άρχισαν εξευτελιστικές επεκρίσεις της Γκράτσια στους συναδέλφους και τους φίλους του πατέρα της, η έκτασις, τα δάνεια με την ύποψησις της επιστροφής, αλλά τα όποια εκείνοι που τα δίδαν δεν ήλπιζαν να τα ξαναπάρουν ποτέ.

Κάθε πρωί ο παράλυτος έλεγε στην Γκράτσια σε ποιόν έπρεπε ν' αποτανη

έκείνη την ημέρα, τί να πη και πώς να τα βγάλη πέρα.

Και η Γκράτσια έτρεχε παντού α-κούραστη, καρτερική, γεμάτη γλυκύτητα. Είχε μάθει πια καλά το μάθημά της, την αφήγηση της δυστυχίας, την οποία ώσπου έβρισκε κά-θε φορά καινούργιες λέξεις για να την πουλήσει και να την κάνει λιγώ-τερο στερεότυπη και άναρη για τον έαυτό της. Και τα κατάφερε άρκετά καλά.

Τελευταία μάλιστα φαίνεται πως τα κατάφερε καλύτερα από πριν, γιατί τα πρόγραμμα που έφερε τώρα στον παράλυτο ήσαν πιο καλά και πιο ακριβή από πριν. Δεν παρέλειπε πο-τέ να του αναφέρει από ποιόν έπαι-ρνε το κάθε ποσό.

καιρό... μήνες πολλούς... χρόνια...

Έπειτα... ένα πρωί... Ήταν ένα ανοιξιάτικο πρωί, όλοφωτο, κι' ο άερας έλος άντηχούσε από τα τραγούδια των ανθρώπων και των χελιδονιών... Ξαφνικά, σε μία στιγμή, ο παράλυτος ανακινήθηκε, μεταπο-ίσθησε απ' τη θέση του, χωρίς να νιώσει τους συνθησμένους του πό-νους...

— Ά! Εψήθισες, μήπως ο Θεός με λυπήθηκε επί τέλους;

Ξανακινήθηκε, μεταποίσθησε πε-ρισσότερο απ' τη θέση του, και πάλι δεν έννοιωσε κανένα πόνο. Μιά κραυγή χαράς έξφυγε απ' το στόμα του. Έδυσχως ήταν μόνος του εκεί-νη την ώρα μέσα στο σπίτι. Και δεν ήθελε να πη τίποτε στην Γκράτσια προτού βεβαιωθεί. Έστειλε να φω-νάσουν κυρά έναν γιατρό την ώρα που η Γκράτσια έλειπε. Και ο για-τρός τον βεβαίωσε ότι μπορούσε πια να κινηθεί ελεύθερα. Το χέρι του και το πόδι του δεν είχαν πια τίποτε.

Ένα άπέραντο «Ά!» ανακουρί-σως κι' απολυτρώσεως έξφυγε απ' το στόμα του άρρώστου.

Πετάχθηκε όλόρθος κι' άρχισε να τριγυρίζει σαν τρελλός. Πήγαινε έμ-πρός στους ατελείωτους πίνακές του και έπιανε με λαχράρα τα κοκκαλια-σμένα πια πινέλλα του. Σκεφτόταν πως μπορούσε τώρα πια να ριχτεί με τα μούτρα στη δουλειά, ν' αποτελειώ-ση τους πίνακές κ' έτσι να ξεπλη-ρώσει πρώτα-πρώτα τα ποσά που του είχαν στείλει με την Γκράτσια οι διά-φοροι συνάδελφοι και φίλοι του, και προ πάντων ο Γκρότσι, ο θαυμασός κι' ατιμήςτος γέρο Γκρότσι, ο οποίος ποτέ δεν του αρνήθηκε την ενίσχυση του και στον οποίο πάλι σήμερα έ-πρόκειτο να πη η Γκράτσια για έ-κατοστή φορά. Έπειτα σκέφθηκε τη χαρά της Γκράτσιας, καθώς θα τον έδωπε να περπατάει ελεύθερα.

— Τι έκπληξις! Τι χαρά!...

Αδερμονούσε να την ιδι' μπροστά του, να τον ιδι' κ' εκείνη πως ήταν πια καλά...

— Καλύτερα, σκέφθηκε, να πάω να την βρω εγώ. Δεν μπορώ να περιμένω εδώ πέρα μόνος μου. Μου φαίνεται πως θα τρελλαθώ. Καλύτερα να πάω στον Γκρότσι, όπου θα είναι η Γκρά-τσια για να τον ευχαριστήσω κιόλας κι' αυτόν.

Χωρίς να χάση ούτε στιγμή, έψαξε και βρήκε τα ρούχα του, έβρινα που φορούσε πριν άρρωσθή. Ήσαν τριμμένα και λίγο σχισμένα.

— Δεν πειράζει, σκέφθηκε. Το βράδυ θα μου τα ράψη η Γκράτσια.

Σε λίγα λεπτά της ώρας ήταν ντυ-μένος κ' έτοιμος. Πήρε το μαστού-νι του και προχώρησε. Μόλις βγήκε απ' την εξώπορτα, τάχισε λίγο. Το φανόταν πως βριακόταν σ' έναν και-νούργιο κόσμο. Νομίζει πως χρόνια πολλά ήταν τυφλός και κουφός. Τού έρχόταν ν' ανακαλύψει όλους τους δια-βάτες μαζί και να τους φιλήσει. Ό-στος προχωρούσε γοργά-γοργά.

Σε λίγο έφθασε έξω από το ατελεί-του Γκρότσι. Στάθηκε μία στιγμή να αναπνεύσει κ' έπειτα άνοιξε την πόρ-τα χωρίς να χτυπήσει. Ήθελε να μη ξαφνικά. Πέρασε το κατώφλι, πέρασε τον διάδρομο κ' έφθασε στην πόρτα του ατελίου, που ήταν άνοιχτή. Δεν προχώρησε όμως. Στάθηκε ακίνητος, σαν απολιθωμένος, με τα μάτια γουρ-λωμένα, ψιθυρίζοντας:

— Ω, Θεέ μου! Τι βλέπω! Αυτή είναι η Γκράτσια;...

Ναι, ήταν η Γκράτσια. Ξαπλωμέ-νη σ' ένα σοφά άπέναντι από τον έ-κρίβαντα του Γκρότσι, μισοντυμένη, σε μία στάση που έκανε τον πατέρα της να σκεπασθή το πρόσωπό του από ντροπή, μ' ένα ταγιάρο στο στόμα της και με μία έκφρασις ζεστοπωσίας στο πρόσωπο.

— Όστε έτσι! Φιθύρισε ο δυστυ-χής. Η Γκράτσια κάνει το μοντέλλο, και μ' αυτόν τον τρόπο! Αυτά λοι-πόν ήταν τα λεφτά που μούστεινε τό-σον καιρό; Αυτή ήταν η γενοιοδω-ρία του και η φίλια του;

Αμέσως όλο το αίμα του μαζέφθη-κε στην καρδιά του, ενώ τα μάτια του γούρλωναν όλοένα περισσότερο, σαν νάθεταν να πεταχτούν έντελώς απ' τις κόγχές τους. Έπειτα έπλω-σε τα χέρια του σαν νάθελε να κα-ταραστή και σωριάστηκε κάτω.

Η Γκράτσια έτρεξε κοντά του, γο-νάτισε και έπιανε τα χέρια του και το κεφάλι του, φωνάζοντας:

— Μπαμπά! Μπαμπά μου!

Έκείνος όμως δεν την άκουγε πια... Ήταν νεκρός...

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

— Μιά νύφη 80 ετών.

Στην Ούγγαρια, σε μία έσχατική έ-παυλι κοντά στη Βουδαπέστη, ζούσε μονάζουσα η άπομαχος καλλιτέχνης Κορνέλια Πριέλλε, νέα... 80 ετών μόλις... Η κυρία αυτή φαίνεται πως βαρέθηκε τέλος τη μοναξιά και γι' αυτό αποφάσισε να παντρευτεί τον εκλεκτό της καρδιάς της, ένα νεα-ρόν Κόλμαν Χόσκε, έτών 34, τον ό-ποιο είχε υιοθετήσει πρό δέκα έτών!

Ο γαμπρός, ο οποίος στην αρχή δεν ήθελε ν' άκούση για γάμο, όταν έπεισθη πως η μαμά του θα τον έ-κανε απόλυτο κληρονόμο της μεγάλης περιουσίας της, δέχθηκε να τη στε-φανωθεί. Κ' έτσι η θετή μητέρα του έγινε νόμιμος σύζυγός του!...

— Νέκ θεραπεΐα του Καρκίνου.

Ένας σοφός γιατρός του Έδιμ-βούργου, ο δόκτωρ Μπέρν, άνεκώνω-σε τελευταία ότι βρήκε το φάρμακο της θεραπείας του καρκίνου. Το φάρ-μακο αυτό, κατά τον δόκτωρ Μπέρν, βρίσκεται μέσα... στον ίδιο τον άν-θρωπο. Ενε δε μία ουσία, η οποία βρίσκεται μέσα στο πάγκρεας και την οποία ώνόμασε «κρίζιν».

Η ουσία αυτή έχει σπουδαιότητα ση-μασία για τη λειτουργία του όργα-νισμού και καθώς παρατήρησε ο δό-κτωρ Μπέρν, λείπει από όλους όσους πάσχουν από καρκίνο.

Αυτό τον έκαμε να σκεφθεί ότι η εισαγωγή της «κρίζιν» στον καρκι-νοπαθή δι' υποδορίαν ένεσιν, θα μπορούσε να επιφέρει τη θεραπεία της τρομερής ασθένειας.

Το εύχόμεθα.

— Ένα φυτό που γιατρεύει το σεληνισμό.

Ένας σπουδαίος Σουηδός γιατρός, ο Ντιρλιν, άνεκώνωσε τελευταία ότι τη φοβερή επιληψία, την άθεραπευ-τη αυτή νευρική νόσο, τη θεραπεύει άσφαλώς και ριζικάς το φυτό το γνωστό στους επιστήμονες με το ό-νομα «Parnassia Polustris».

Πώς το λέει σήμερα το φυτό αυτό ο Έλληνικός λαός δεν γνωρίζομεν. Κατά τον αρχαίον Διοσκουρίδην, η «Παρνασσία» αυτή είναι η «εν τφ Παρ-νασσφ γινόμενη άγροστis», δηλαδή η «άγριάδα του Παρνασσού».

Ο δόκτωρ Ντιρλιν μεταχειρίθη-κε το φυτό αυτό σε τέσσερις επιλη-πτικούς, από τους οποίους τον ένα τον έθεράπευσεν έντελώς και των άλλων έβελτίωσε τόσο πολύ την κατα-στασι, ώστε να υπάρχουν έλπίδες ότι θα θεραπευθούν και αυτοί έντελώς.

Το φάρμακο αυτό δεν θεραπεύει μόνο την επιληψία. Είναι αποτελεσμα-τικά και σε άλλα νευρικά νοσή-ματα.

— Προς άναξήτηταιν ένόματος

Μιά σιδηροδρομική έται-ρεία του Καναδά προσφέρει 1500 δολάρια ως βραβείο σ' εκείνον που θα υποδείξει το

καταλληλότερο όνομα της πόλεως, η οποία θα κτισθή σε λίγον καιρό στο σημείο, στο όποιον καταλήγει μία νέα σιδηροδρομική γραμμή του Καναδά και το οποίο τώρα είναι έρημο.

Το υπό αναζήτησιν όνομα πρέπει να είναι ένδικόν Άγγλικόν και να μην έχη παραπάνω από τρεις συλλα-βές και από 10 γράμματα.

— Η ταχύτης των πτηνών.

Τώρα που όλος ο κόσμος ενδιαφε-ρεται για την ταχύτητα των αερο-πλάνων, ένα Γερμανικό περιοδικό, ά-σχολήθην ειδικώς με τας διαφόρους ταχύτητας, δίδει τας εξής πληροφο-ρίας:

Ο σιδηρόδρομος διανύει 150—160 χιλιόμετρα την ώρα, το αυτοκίνητο 150, το όρτυκι 17 μέτρα το δευτερό-

Το ίδιο συνέβαινε και στο Τουρόλο της Αυστρίας, το όποιον, από ένα λά-θος του Ουίλσον, καταδυναστεύουν σήμερα οι Ιταλοί.

Επίσης οι Άρβανίτες και οι Σέρ-βο θεωρούνται ύψηλόσωμοι.

Για τους Καναδικούς δε οι φυσιο-λόγοι λένε ότι έχουν την ίδια σωμα-τική ανάπτυξη, την οποία είχαν και στον καιρό των Άγροναντών, μη έκ-φυλισθέντες διόλου από τότε.

— Ο ύπνος των παιδιών.

Έχει παρατηρηθή ιατρικώς και φυσιολογικώς ότι τα παιδιά κοιμούν-ται περισσότερο τους χειμερινούς μή-νες, παρ' τους θερινούς.

Ο ύπνος για τα παιδιά, τα μικρό-τερα των 15 ετών, πρέπει άπαρατή-τως να είναι 9—10 ώρες, κάθε ήμε-ρονύκτιο.

— Καθαρισμός νερού.

Πολλές φορές, ιδίως τώρα το κα-λοκαίρι με τις επιδημίες, παρίσταται ανάγκη να καθαρίση κανένας το πό-σιμο νερό και να το απαλλάξη από τα μικρόβια.

Για το σκοπό αυτό το καλύτερο ά-πολυμαντικό ενε ο θειικός χαλκός, δηλαδή η γαλαζόπετρα, το γνωστόν «κυανόχρουν άλας», το όποιον μετα-χειρίζονται οι άμπελουργοί κατά το περονισπόρου.

Μιά μικρή ποσότης απ' αυτό, μπο-ρεί να καταστρέψη τους μικροοργα-νισμούς που βρίσκονται σε μία μεγάλη ποσότητα νερού, χωρίς να βλάψη κα-θόλου τον πίνοντα.

Έχει υπολογισθή ότι ένα γραμμά-ριο θειικού χαλκού καθαρίζει πέντε κυβικά μέτρα νερού, δηλαδή με άλ-λους λόγους άρκει ένας κόκκος θει-κού χαλκού να καθαρίση 150 όκάδες νερού.

— Το νερό και το γάλα.

Τον τελευταίο καιρό στην Άκα-δημία Έπιστημών του Παρισιού έγινε μία πρωτότυπη ανακοίνωσις εκ μέ-ρους ενός Γάλλου ιατρού σχετικάς με την επίδρασι του νερού στην πα-ραγωγή γάλακτος. Ο εν λόγω έπι-στήμων παρατήρησε ότι η μητέρα που βρβαίνου μικρά, τρώνε μόν λι-γώτερο φαγητό, αλλά πίνουν περισ-σότερο νερό. Επίσης η αγελάδα κα-τά την περίοδο της κυοφορίας της δεν πίνει περισσότερα από 12 έως 14 λίτρας νερό την ήμερα. Μετά τιν ποσότης της όμως πίνει από 30 έως 50 λίτρας νερό την ήμερα και τότε η ποσότης του γάλακτος που παράγει είναι πολύ μεγάλη. Επίσης παρατη-ρήθη ότι από ένα κοπάδι αγελάδες, που έδωσαν στο ίδιο λιβάδι, το πε-ρισσότερο γάλα το δίδουν εκείνες που έπιναν συχνότερα νερό. Από τα άνω-τέρω λοιπόν αποδεικνύεται ότι το νερό συντείνει πολύ στη μεγάλη παραγωγή του γάλα-κτος.

Τα προηγούμενα φύλλα της «Οικογενείας» τιμώνται προς 3 ραχμ. έκαστον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ 17ΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΝΤΕ ΡΑΜΠΟΥΙΓΕ

Λόγιοι και καλλιτέχνες του 17ου αιώνα στη Γαλλία. Το περίφημο σκρόνι της μαρκησίας. 'Η αρχιτεκτονική της εποχής. 'Όπου έλο' οι αρχιτέκτονες αποτυγχάνουν. 'Η μαρκησία κάνει μόνη της το σχέδιο του μεγάρου της. 'Ηθη και έθιμα της Γαλλικής αριστοκρατίας. Οι ευχάριστες και οι δυσάρεστες εκπλήξεις της μαρκησίας. 'Ένα φαντασμαγορικό θέαμα. Μανιτάρια και Νερτίδες. Τι έσκαρσαν ή ώραίες αριστοκράτιδες σ' ένα ευγενή. Μερικά ώραία ανέκδοτα, κλπ.

Κατά τον χρυσό αιώνα της Γαλλίας, όπως ονομάζεται η εποχή που βασιλεύει της ήταν ο Λουδοβίκος 14ος, είχε σημειωθεί, όπως είναι γνωστό, μεγάλη άνθηση στη φιλολογία και σε όλες γενικώς τις καλές τέχνες. 'Ο Κορνήλιος, ο Μολιέρος, ο Ρακίνας και άλλοι περίφημοι συγγραφείς τότε ακριβώς έζησαν. 'Όλους δε αυτούς τους συγγραφείς τους επαινεύει το εξαιρετικό και τους ενίσχυσε με κάθε τρόπο η Αύλη της Γαλλίας.

Την ίδια ακριβώς εποχή έγινε περίφημο και το ιστορικό σκρόνι της μαρκησίας ντε Ραμπουίγ. Στο σκρόνι της διακεκομμένης αυτής αριστοκρατίας μαζεύονταν τότε, το εκλεκτότερο είχε να παρουσιάσει η Γαλλική διανοήσις και η Γαλλική αριστοκρατία. Ήταν, σαν να λέμε, το μεγαλύτερο κοσμικό, αλλά και καλλιτεχνικό κέντρο της εποχής, στις δε συγκεντρώσεις που γίνονταν εκεί το Γαλλικό πνεύμα έδωσε τις πρώτες ραφινάρισμένες ανακαλύψεις του.

'Ετσι το μέγαρο της μαρκησίας ντε Ραμπουίγ υπήρξε περίφημο για τα Γαλλικά γράμματα. 'Εχει όμως και την ιστορία του το μέγαρο αυτό. 'Η μαρκησία, πριν το κτίση, ε'χε ένα όνειρο: να κτίση ένα αρχοντόσπιτο, όμοιο του οποίου να μην υπήρχε στη Γαλλία. 'Όλα όμως τα σχέδια που της είχαν υποβάλει διάφοροι ονομαστοί αρχιτέκτονες της εποχής δεν μπόρεσαν να την ικανοποιήσουν.

Σε κανένα απ' αυτά δεν έβρισκε να ενσαρκώνεται ο πόθος και το όνειρό της. Γι' αυτό στο τέλος, απογοητευμένη από τους αρχιτέκτονες, έδηλωσε ότι αυτή μονάχη της θα έκανε το σχέδιο του όνειρουμένου μεγάρου της.

Η κυρία ντε Ραμπουίγ σκέφθηκε πολύ καιρό ως που να βρή το σχέδιο αυτό. 'Εβλεπε όμως ένα βράδυ, που βρισκόταν σε μια αριστοκρατική συγκέντρωση, αποπνευμένη σε μια γωνιά και παραδομένη στην επίμονη σκέψη που την απασχολούσε, την είδαν να περνάει από τη θύρα της.

— Βόρρα! εφώναζε η μαρκησία, όπως άλλωστε ο Λογγιόνης. Φέρετε μου

γρήγορα χαρτί, γιατί βρήκα τέλος αυτό που ζητούσα!

Πράγματι της φέραν χαρτί, στο οποίο αρχισε άμεσα να χαράζει το σχέδιο του μεγάρου της, που έκαινε τη στιγμή το είχε συλλάβει το μυαλό της. Το μέγαρο αυτό έγινε τόσο ώραίο, τόσο μοναδικό, ώστε αργότερα η Μαρία των Μεδίκων, η οποία ώστόσο είχε στην πατρίδα της, την Ιταλία, και ώραία μέγαρα και όνομαστος αρχιτέκτονας, όταν επρόκειτο να οικοδομήσει ένα ανάκτορό της, έστειλε τον αρχιτέκτόνα της να πάρει συμβουλές από τη μαρκησία και παράδειγμα από το μέγαρό της.

«Πρώτη, γράφει ένας συγγραφέας

Μια συγκέντρωση ευγενών στ. περίφημο Γαλλικό σκρόνι.

της εποχής εκείνης, η μαρκησία ντε Ραμπουίγ μάς έδωσε στη Γαλλία να τοποθετούμε στις οικοδομές μας τη σκάλα στο πλάι, για να έχουμε με αυτόν τον τρόπο μια μακρά σειρά από δωμάτια και να φτιάχνουμε τις πόρτες και τα παράθυρα ψηλά, πλατεία και άντικρουστά το ένα με τ' άλλο. 'Επίσης είναι η πρώτη που έσκαρθηκε να χρωματίζει τις κάμερες και με άλλα χρώματα εκτός από το κόκκινο ή το σταχτί, πράγμα που έκανε να ονομασθεί η μεγάλη αίθουσα του μεγάρου της «γαλάζια αίθουσα».

Η περικοπή αυτή δείχνει πόση ιδέα από αρχιτεκτονική είχαν τότε (από 1615) οι Γάλλοι. 'Αλλ' ως γνωρίζουμε στη μαρκησία ντε Ραμπουίγ και από το μέγαρό της. 'Η περίφημη αυτή «γαλάζια αίθουσα», που ήταν επιπλωμένη με γαλάζιο βελούδο, στο-

λισμένο με χρυσάφι και με ασήμι, ήταν το μέρος όπου δεχότανε τους φίλους της, αριστοκράτες, ποιητές, συγγραφείς, καλλιτέχνες, ή 'Αρδενί-κη, όπως ονόμαζαν τη μαρκησία οι πολύ στετικοί της.

Η κυρία ντε Ραμπουίγ απέκτησε μεγάλη φήμη και εκτίμησι για το πνεύμα και για τις γνώσεις της. Σε μιαν εποχή που η γυναίκες δεν ήξεραν σχεδόν ούτε να γράφουν, ή κυρία ντε Ραμπουίγ φημιζότανε για τις χαριτωμένες της επιστολές. Κάποτε είχε επιδοθή στα Λατινικά. 'Ηθελε να τα μάθει, μόνο και μόνο για να μπορεί να διαβάσει στο πρωτότυπο το Βιργίλιο. 'Επεσε όμως άρρωστη

ντε Ραμπουίγ έναν άνθρωπο που μιλούσε τόσο άσχημα. Μάθετε πρώτα να μιλάτε, μαρκησία, και κατόπιν θα σας συστήσω!

Και πραγματικά, μονάχα έπειτα από τρεις μήνες δέχθηκε να τον οδηγήσει στη μαρκησία και αφού σπούδασε τρεις αυτούς μήνες τον ξεθώσε κυριολεκτικώς με τις διδασκαλίες της. Οι χρονικογράφοι της εποχής αναφέρουν ότι η μαρκησία είχε μια αδυναμία: της άρεσε πολύ να κάμνει εκπλήξεις στους επισκέπτες της. 'Ετσι μια μέρα έπεσε κρύφτη το μέγαρό της ο 'Επίσκοπος ντε Λιζιέ. 'Αμέσως η μαρκησία τον έπροσκάλεσε να κάνουν έναν περίπατο στον κήπο του πύργου της.

Στο βάθος του κήπου αυτού βρισκόταν ένας κύκλος από ύψηλους τεχνητούς βράχους, σκεπασμένους από τη σκιά που έριχναν διάφορα δένδρα με πυκνά και καταπράσινα φυλλώματα. Καθώς πλησίασαν στο μέρος αυτό, ο 'Επίσκοπος διέκρινε κάτι που άστραφε ανάμεσα στα φυλλώματα. 'Όταν επροχώρησαν περισσότερο, ο 'Επίσκοπος παρατήρησε ότι αυτό το κάτι έμοιαζε πολύ με γυναίκες και όταν έφθασαν πολύ κοντά, είδε τις γυναίκες αυτές να μεταβάλλονται σε νύμφες.

Και πραγματικά, ήταν η κόρη της μαρκησίας και διάφορες φίλες της που, ντυμένες σαν μυθικές ναιάδες, νύμφες και αμαδρυάδες, είχαν σκαρφαλώσει επάνω στους βράχους, παρέρχοντας έτσι στον άσυνήθιστο σε τέτοια θέαματα 'Επίσκοπο μια πρώτη τάξεως φαντασμαγορική σκηνή. 'Ο καλός μας 'Επίσκοπος καταγοητεύθηκε τόσο πολύ, ώστε πάντοτε, όταν αργότερα συναντούσε τη μαρκησία, της έζητούσε πληροφορίες για τους βράχους του πύργου της.

'Όλες όμως η εκπλήξεις που η μαρκησία έκανε στους επισκέπτες της δεν ήταν τόσο ευχάριστες. Μια μέρα την επισκέφθη ο κόμης ντε Γκις. Στο τραπέζι ο κόμης, που φημιζότανε για τη λαμπαρνή του, έφαγε άβρονα μανιτάρια και έπειτα αποτροχίστηκε για να κοιμηθεί. Τότε ένας υπηρέτης έπληξε και πήρε

— 'Ω! εφώναζε τότε η φίλη της μαρκησίας. Πως μπορείτε να πιστέψετε ότι θα παρουσιάσω στην κυρία

ντε Ραμπουίγ έναν άνθρωπο που μιλούσε τόσο άσχημα. Μάθετε πρώτα να μιλάτε, μαρκησία, και κατόπιν θα σας συστήσω!

Και πραγματικά, μονάχα έπειτα από τρεις μήνες δέχθηκε να τον οδηγήσει στη μαρκησία και αφού σπούδασε τρεις αυτούς μήνες τον ξεθώσε κυριολεκτικώς με τις διδασκαλίες της. Οι χρονικογράφοι της εποχής αναφέρουν ότι η μαρκησία είχε μια αδυναμία: της άρεσε πολύ να κάμνει εκπλήξεις στους επισκέπτες της. 'Ετσι μια μέρα έπεσε κρύφτη το μέγαρό της ο 'Επίσκοπος ντε Λιζιέ. 'Αμέσως η μαρκησία τον έπροσκάλεσε να κάνουν έναν περίπατο στον κήπο του πύργου της.

Στο βάθος του κήπου αυτού βρισκόταν ένας κύκλος από ύψηλους τεχνητούς βράχους, σκεπασμένους από τη σκιά που έριχναν διάφορα δένδρα με πυκνά και καταπράσινα φυλλώματα. Καθώς πλησίασαν στο μέρος αυτό, ο 'Επίσκοπος διέκρινε κάτι που άστραφε ανάμεσα στα φυλλώματα. 'Όταν επροχώρησαν περισσότερο, ο 'Επίσκοπος παρατήρησε ότι αυτό το κάτι έμοιαζε πολύ με γυναίκες και όταν έφθασαν πολύ κοντά, είδε τις γυναίκες αυτές να μεταβάλλονται σε νύμφες.

Και πραγματικά, ήταν η κόρη της μαρκησίας και διάφορες φίλες της που, ντυμένες σαν μυθικές ναιάδες, νύμφες και αμαδρυάδες, είχαν σκαρφαλώσει επάνω στους βράχους, παρέρχοντας έτσι στον άσυνήθιστο σε τέτοια θέαματα 'Επίσκοπο μια πρώτη τάξεως φαντασμαγορική σκηνή. 'Ο καλός μας 'Επίσκοπος καταγοητεύθηκε τόσο πολύ, ώστε πάντοτε, όταν αργότερα συναντούσε τη μαρκησία, της έζητούσε πληροφορίες για τους βράχους του πύργου της.

'Όλες όμως η εκπλήξεις που η μαρκησία έκανε στους επισκέπτες της δεν ήταν τόσο ευχάριστες. Μια μέρα την επισκέφθη ο κόμης ντε Γκις. Στο τραπέζι ο κόμης, που φημιζότανε για τη λαμπαρνή του, έφαγε άβρονα μανιτάρια και έπειτα αποτροχίστηκε για να κοιμηθεί. Τότε ένας υπηρέτης έπληξε και πήρε

— 'Ω! εφώναζε τότε η φίλη της μαρκησίας. Πως μπορείτε να πιστέψετε ότι θα παρουσιάσω στην κυρία

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΩΝ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ

Ο Βέρδης και τα αναμνηστικά λευκώματα. Τι έπνευχε μια επίμονος κυρία. 'Η μύτη των μικρών παιδιών και η συλλογές των ώραίων γυναικών. 'Ένα πένθιμο έμβλητο και ο Ροσσίνι. 'Ο Μολιέρος, ο Μασσενέ και η... γρηά κυρία. Μια άπληστη πληρωμένη πολύ ακριβή. 'Ο Μπετόβεν και η διαφορετικές γυναίκες. Δεν άντελλε γρηά. 'Ο Σούπερτζ και η συμπεριφορά μιας μικρής ξανθής. 'Όπου πληρώνει η μαθήτρια το δασκαλό της, κλπ.

Ο Βέρδης, όταν είχε φθάσει παιδί στο ξενιθί της δόξας του, ένοχλειτο καθημερινώς από διάφορους γνωστούς του και άγνωστους, που του ζητούσαν αυτόγραφα και υπογραφές. 'Ετσι μια μέρα, μεταξύ των άλλων, παρουσιάστηκε στο σπίτι του και μια ώραία κυρία, η οποία τον παρακάλεσε να της γράψει δυο λεζάνες στο λεύκωμα της. 'Ο μαέστρος στην αρχή αρνήθηκε, μα η κυρία επέμεινε και στο τέλος με χίλια δυο γλυκά λόγια κατάφερε το μουσουργό να πάρη το λεύκωμα της και να της γράψει τα ζητούμενα.

— 'Τι πράγμα; ρώτησε τρομαγμένος ο κόμης.

— Μα ναι, επανέλαβε ο άλλος. Δεν ξέρετε λοιπόν ότι το δάσος των Ραμπουίγ έχει πολλά φαρμακερά μανιτάρια, που δύσκολα μπορεί κανείς να τα ξεχωρίσει από τα καλά; Σίγουρα θα έκανε κανένα λάθος ο μάγειρος και την πάτατε!

Ο κόμης κατατράβηξε.

— Γι' αυτό λοιπόν, έμοιγαν, χιούμορα μου; Και, ξέρετε, και τώρα ακόμη δεν είμαι καθόλου καλά.

'Αμέσως ο Σωντερμπού άνοιξε την πόρτα και άρχισε να φωνάζει όλον τον κόσμο. Τότε οι προσκεκλημένοι, μαζί με την οικοδόσποινα του πύργου, έτρεξαν τότε στο διάδρομο, όπου βρήκαν τον κόμης σε άσχημα χάλια. 'Εκάλεσαν άμεσα ένα γιατρό, — ο οποίος ήξερε, φυσικά, περί τίνος επρόκειτο — και ο οποίος τον εξήγαγε κουνώντας το κεφάλι του, σαν να μην είχε και μεγάλες ελπίδες ότι θα τον σώσει. Τού έκανε ώστόσο μια συνταγή. 'Ο κόμης έσβυρθηκε τότε και έπεσε στο κρεβάτι του, ενώ οι προσκεκλημένοι που από μέσα τους είχαν σκάσει στα γέλια, τον άφησαν μόνο.

Ο Σωντερμπού δέλησε να φύγη κι αυτός, ο κόμης όμως τον εκράτησε, λέγοντας πως δεν ήθελε να πεθάνη χωρίς νάχη κανέναν στο πλάι του. 'Ο δυστυχής τα είχε χρειασθεί και έπιστευσε πραγματικά πως θα πέθαινε. 'Εξήγησε μάλιστα και πνευματικό για να εξομολογηθεί. Μια δολιχλήρη ώρα τον άφησαν να παιδεύεται έτσι, ώσπου στο τέλος του εφάνεσαν το υψιστικό και ο κόμης ξαναβρήκε το χρώμα του.

Η ζωή της περιφημής αυτής μαρκησίας είναι γεμάτη από παρόμοια νόστιμα επεισόδια. 'Όλοι την εκτιμούσαν και την ελάτρευαν για την ευπνότητα και για τη λεπτότητά της και γι' αυτό παρέμεινε κι εκείνη ιστορική, όπως και το «γαλάζιο σκρόνι» της...

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθήκες. Οι διαθέτοντες τοιαύτα, παρακαλούνται να μας αποστείλουν καταλόγους των προς πώλησιν βιβλίων, δόξας Δέκκα 7.

νέους με τον πιο μεγάλο ενθουσιασμό. Γι' αυτό λοιπόν κι' εγώ αποφάσισα να σας δείξω τας συνθέσεις μου. 'Εμαι δε βέβαιος ότι αν άρέσουν σε σας, θα άρέσουν και στους άλλους.

— Σας ευχαριστώ πολύ για την προτίμησιν, τού απήντησεν ο Μασσενέ, αλλά εφ' όσον σεις δεν είσθε... ο Μολιέρος, θα μου επιτρέψετε να μη παίζω κι' εγώ το ρόλο της γρηάς κυρίας...

Είπε εξακριβωμένο ότι ο Μπετόβεν ενδιαφερότανε πολύ για τας κυ-

Ο Μπετόβεν

ρίας, τας κυρίας όμως... τας ώραίας, όνομαίται.

Ο Ριές άφηγείται σχετικώς ότι μια ημέρα που είχε πάει να επισκεφθή τον μεγάλο μουσουργό, τον βρήκε με τη συντροφιά μιας ώραίας και έλκυστικής κυρίας.

Τη στιγμή όμως που έτοιμαζότανε ν' αποσυρθεί για να τους άφιση μό- νους, ο Μπετόβεν τον παρακάλεσε να καθίση στο πιάνο και να τους παίξη κάτι.

Πράγματι ο Ριές άρχισε να παίζει, ενώ ο Μπετόβεν με την ώραία κυρία καθόντουσαν πίσω του σ' ένα δι- βάνι. 'Εξακολουθούσε δε να παίζει, όταν σε μια στιγμή άκουσε τον Μπε-

Ο Σούπερτζ

τόβεν να του λήη με δυνατή φωνή: — Παίξτε μας κάτι έρωτικό!

Πράγματι ο Ριές άρχισε να παίζει ένα έρωτικό κομμάτι, αλλά σε λίγο ο Μπετόβεν τού φώναξε πάλι:

— Παίξτε μας κάτι μελαγχολικό... Δεν προχώρησε όμως πολύ στο παίξιμο τού μελαγχολικού κομμα- τίου, όταν πάλι τού φώναξε ο Μπε- τόβεν:

— Παίξτε μας κάτι θλιβερό... Κάτι που να ε'νε πολύ θλιβερό...

Ο Ριές συμμορφώθηκε και πάλι, όταν έβλεπε ο Μπετόβεν σηκώθηκε και τού φώναξε:

— Μα αυτή είναι μουσική δική μου!

Και πράγματι, όλα τα κομμάτια που είχε παίζει ο Ριές από την αρχή ήταν έργα του, πράγμα που ο Μπε- τόβεν, συνεπαρμένος από τη γοητεία τους, τη γοητεία των δικών του συν- θέσεων, δεν τού είχε αντίληφθ.

Και ο Φράνς Σούπερτζ ένοιωθε κάποια ξεχωριστή αδυναμία για τις γυναίκες, χωρίς όμως να έχει και πολλές επιτυχίες σ' αυτές.

Κάποτε, συνοδευόμενος από μια ξανθή κοπέλλα, παληά του μαθητή, που τη συμπαινούσε, έκανε ένα ρομαν- τικό περίπατο κάτω από το σεληνό- φως.

Καθώς περιπατούσαν, συναντήθη- καν με κάποιον άγνωστο, τον ό- ποιον η νέα εταίρή τους με μεγάλη οικειότητα κι' εγκαρδιότητα.

Τού Σούπερτζ τού κακοφάνηκε αυ- τό και της έκανε παρατηρήσεις, λέ- γοντάς της ότι η συμπεριφορά της αυτή τον είχε κάνει να πονέσει. 'Ε- κείνη όμως τού απήντησε μ' ένα πνε- ρηρό χαμόγελο:

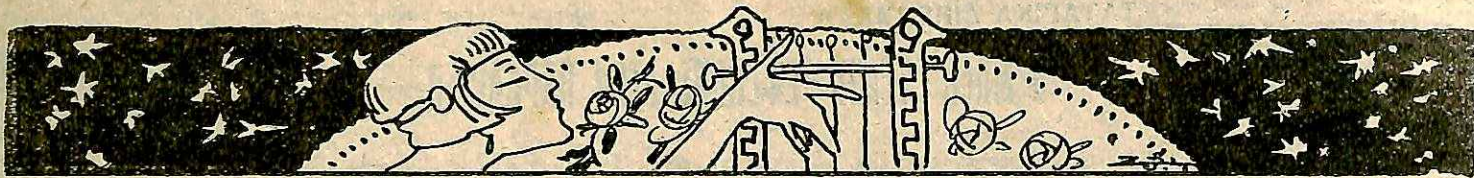
— Μην ξεχνάτε πως τον καιρό που ήμουνα μαθήτριά σας, μ' έκανα και καί σε να πονέσω με τα χτυπή- ματα της μπακέτας σας. Τό ίδιο λοιπόν ήθελα να κάμω τώρα κι' εγώ σε σας!...

ΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Υπολογίζεται ότι ο αριθμός των βιβλίων, τα οποία έχουν έκδοθη από την εποχή της ανακάλυψης της τυπογραφίας, ανέρχεται σε 3,350,860, 000 περίπου τόμους, αν υποθέσθ ότι κάθε βιβλίο γρήκε σε 300 αντίτυπα κατά μέσον όρον. 'Αν υπολογίσουμε τώρα το πάχος κάθε τόμου σ' ένα δά- χτυλο και τοποθετήσουμε τον έναν δίπλα στον άλλον στην ίδια γραμμή, τότε θα καταλάβουμε έκτασι είκοσι χι- λιάδων λευγών περίπου!...

Αν υπολογίσουμε δε τρία δάχτυλα το πάχος κάθε σώματος της 'Αγίας Γραφής, όλες η εκδόσεις της που έ- γιναν ως τα σήμερα θα αποτελέσουν μια γραμμή 750 λευγών!...

ΑΠ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

..... ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Στή Λευκάδα.

Στή Λευκάδα το θεωρούν πολύ κακό, όταν φεύγει για ταξίδι κανένας από το σπίτι, αδιάφορο αν το ταξίδι αυτό είναι μεγάλο ή μικρό, να σκουπίζουν μετά την αναχώρησή του ή να θυμιάζουν.

Επίσης νομίζουν ότι κάθε άνθρωπος έχει και το αστέρι του.

Τα πιο φωτεινά αστέρα είναι, κατά τους Λευκαδίτες, τα αστέρα των πλουσιών και τα θαμπά και μισά αστέρα των φτωχών.

**

Αυα πονάει κανένας το δόντι, πρέπει να το βγάξει από το μεσημεριού και ποτέ κατόπιν, γιατί θα τον βόη κακό.

Όταν δέ το δόντι αυτό είναι δόντι μικρού παιδιού, που τα αλλάζει, πρέπει να το ρίξουνε επάνω στα κεραμίδια και να συνοδεύσουν το ρίξιμο με το εξής επιφώνημα, το οποίον πρέπει να ειπώνε τρεις φορές:

**Νά κουρδύνα κόκκαλο
και δός μου σιδερένιο
να ροκανίζω σίδερα
να τρώω παξιμάδια,
να σπάζω και τα κόκκαλα
να πίνω το μεδούλι...**

Επίσης στή Λευκάδα πιστεύουν ότι για να γίνει ένα σκυλακι δυνατό και άγριο, πρέπει να το κόψουν τα αυτιά, να τα ψήσουν με λάδι και να... του τα δώσουν να τα φάει!

Στή Σαμαρίνα.

Οι βλάχοι τής Σαμαρίνας, όταν κάθονται τριγύρω στή φωτιά, λένε ότι ο καπνός τής φωτιάς πάει πάντοτε κατά το μέρος του πλουσιωτέρου απ' αυτούς.

Οι ίδιοι πιστεύουν ότι για να μην πιάση ένα δωμάτιο κοριοί, πρέπει να κοιμηθ' σ' αυτό μια βραδεία ένα νεογέννητο κατσίκι.

**

Οι Σαμαρινίτες όταν τρώνε δεν αφήνουν τα ντουλάπια ανοιχτά, για να μην τους κακομελετάει ο κόσμος.

Επίσης πιστεύουν ότι φτάνει να βάλουν ένα κόκκαλο από νεκρό, που πέθανε Μεγάλη Παρασκευή, και ζεμεινε σαράντα ημέρες σε ερημοκλήσι, κάτω απ' το προσκέφαλο ενός έγκυρου του την ώρα που κοιμάται, για να τον κάνει να πέσει σε ύπνο μακρύ, βαρύ και ληθαργικό.

**

Κατά τους Σαμαρινίτες, το πρόσωπο του παιδιού εκείνου ή του κοριτσιού, που θα πιάσει χελιδόνι, γεμίζει άμέσως από «προσκλήσεις».

Στην Ήπειρο.

Στην Ήπειρο πιστεύουν πως όποιος μετράει τα αστέρια βγάζει στα χέρια του κρεάτινα εξογκώματα. Τά εξογκώματα αυτά στην Ήπειρο τα

λένε «μαντραβίτσες», άλλου πάλι τα λένε «βαρβαρίτσες» κι' άλλου άλλως.

Για να εξαφανίσουν δέ τις «μαντραβίτσες», ή όποιες δέν είναι μόνον ό χληρές, αλλά άσχημίζουν και τα χέρια, πάνε τη νύχτα, όταν άνατέλλει ή Νέα Σελήνη, στέκονται μπροστά της και φωνάζουν τρεις φορές:

**Νιό φεγγάρι,
νέο παλληκάρι,
κούφιος μαντραβίτσες**

Και τρίβουνε τά εξογκώματα με χύμα, που τό παίρνουν από καταγής.

**

Όταν γίνει σεισμός στην Ήπειρο, την ώρα που τρώνε στο τραπέζι, τη μπουκιά που έτυχε να έχει καθένας

τη στιγμή εκείνη στο στόμα του δέν την καταπίνει, αλλά τη βγάζει και τη φυλάει για να μη τον πιάση τελειωσιμύς.

**

Τη μεγάλη άράχνη στήν Ήπειρο τη λένε «μαρμάγκο» και πιστεύουν ότι, αν ή άράχνη αυτή μπη από την πόρτα του σπιτιού, ή κάποιος φίλος ή κάποιος ταξιδιώτης θα έλθω, ή καλές ειδήσεις θα λάβουνε οι νοικοκυρές.

Αν όμως ή άράχνη αυτή κρεμασθή από την όροφή του σπιτιού και πέση επάνω σε κανέναν άνθρωπο, αν ή άνθρωπος εκείνος είναι νέος ή νέα θα παντρευτή, αν δέ είναι παντρεμένος θα πεθάνη!

**

Για να γεννήσουνε πολλά αυγά ή κόττες, παίρνουν το πρώτο αυγό που θα γεννηθή κάθε κόττα, το φυλάνε και όταν αγιομίστη το φεγγάρι κόβουν ένα ξηρό πρινάρι και πατούν σ' αυτό τρεις φορές, λέγοντας:

**Όσα φύλλα πέσουνε
τόσα να κάνει ή κόττα
[μας]
αυγά, κάθε φεγγάρι**

Αυτό τό λένε τρεις φορές.

Επειτα μαζεύουνε τά φύλλα του πριναριού και μ' αυτά ψήνουν το πρώ-

το αυγό!...

Στή Θεσσαλία.

Οι Θεσσαλοί δέν εργάζονται την Τρίτη, γιατί αυτήν την ημέρα, καθώς πιστεύουν, έσκότωσε ο Κάιν τον Άβελ και γιατί την Τρίτη έχουν συμβη πολλά κακά στους Έλληνες.

Ποτέ τους επίσης δέν πατούν επάνω σε συντρίμματα σπασμένου πηλίνου ή γυάλινου δοχείου, γιατί νομίζουν ότι κάτι κακό θα τους συμβη.

Επίσης στή Θεσσαλία, όταν βάζουν θεμέλια σε κανένα καινούργιο σπίτι, έπειτα από τον άγιασμό ο αρχιτέκτονας σφάζει ένα όρνιθι και τό θάβει κάτω από τό χαντάκι που ζοιζει για τά θεμέλια. Την ώρα όμως που θά το θάψη, πρέπει να άπομακρύνη τον ιδιοκτήτη απ' εκεί.

**

Πολλοί Θεσσαλοί καταγίνονται, όπως οι αρχαίοι Έλληνες, στή «σπλαγχνοσάο πία» και εξέτίζουν τά σηκώματα των σφαγίων, προλέγοντας απ' αυτά τά μέλλοντα.

Περίεργες επίσης είναι ή πακατηρήσεις που κάνουν στίς ώμοπλάτες, ή χιτών άμυνών, όπως όλοι οι άλλοι Έλληνες, αλλά των χοιριδιών.

Επίσης κυττάζουν και τίς πλάτες των μαύρων κατσικιών.

Στήν Εύρωπαια.

Την πρώτη Μαΐου στήν Εύρωπαια κάθε οικογένεια έξω από τό σπίτι της, έκτός από τά στεφάνια των λουλουδιών που θα κρεμάση, είναι υποχρεωμένη να κρεμάση στο παράθυρο ή στον έξωστη του σπιτιού και ένα κομμάτι ύφασμα κόκκινο.

**

Όταν κανένας Εύρωπαια φεύγει για την ξενιτειά, οι δικό του άφίνουν την πόρτα του σπιτιού τους δηλ την ημέρα άνοιχτή.

Εάν δέ ή άναχωρών γιοίση και κυττάξη πίσω του, τότε δέν ότι δέν θα ξαναγιοίση ποτέ...

Στή Θήβα.

Στή Θήβα τό ψυχρό σίδερατό ή γυναικες φτενάχνουν μονά χερούς για τίς ψυχές κερ-

ριά, των οποίων τά νήματα είναι τόσα, όσες και ή ψυχές των άποθάνων των οικογενείας.

Όταν γεννηθή κανένα παιδί στή Θήβα, κυττάζουνε τη γλώσσα του. Αν ή γλώσσα του νεογεννητού είναι έπιμήκης, τό παιδί που θα γεννηθή έπειτα από αυτό θα είναι άρσενικό, αν δέ είναι στρογγυλή, τότε θα γεννηθή κορίτσι.

Στή Θήβα επίσης πιστεύουν πως, όταν καίρησιν την ημέρα τής Υπαπαντής, θα διαρκέση ο ίδιος επί 40 ημέρες.

**

Τόν μεταξοσκώληκα και τη μωρηά στή Θήβα τά θεωρούν στοιχειωμένα.

Για τόστο δέν άνεβαίνουν ποτέ τους μεσημέρι άπάνω στή μωρηά.

**

Στή λεχώ οι Θηβαίοι τό έχουν σε κακό να δώση κανένας τριαντάφυλλα.

**

Όταν πεθάνη κανείς στή Θήβα, οι συγγενείς του προσέχουν, όταν θα καλήσουν κατόπιν στο τραπέζι της παρηγοριάς, να μη είναι ζυγοί, γιατί φοβούνται μη διπλασιασθή τό κακό.

Όταν δέ φεύγουν από τό σπίτι του νεκρού, αντί άλλου άποχαιρετισμού, λένε:

— Κερί και βούλα.

Δηλαδή να σφραγισθή και να βουλώσθ τό κακό σ' αυτό τό σπίτι και να μην τό χτυπήση και άλλο δυστόχημα...

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ

ΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Από μία στατιστική ενός Εύρωπαικού ιατρικού περιοδικού μαθαίνουμε ποιά είναι ή άναλογία των φρενοβλαβών στίς διάφορες χώρες τής Εύρώπης. Ούτω στή Σκωτία άναλογεί ένας παράφρων επί 417 κατοίκων, στήν Έλβετία επί 446, στή Νορβηγία επί 550, στήν Άγγλία επί 700, στο Βέλγιο επί 816, στήν Πρωσία επί 100, στήν Ολλανδία επί 1233, στήν Ισπανία επί 1667, στή Γαλλία επί 1733, στήν Ιρλανδία επί 2125, στήν Ιταλία επί 3698 και στή Πεδεμόντιο επί 5818 κατοίκων. Δυστυχώς ή στατιστική αυτή δέν άναφέρει την άναλογία των φρενοβλαβών και στή χώρα μας, ή όποία δέν πιστεύουμε να ύστερη από τίς άλλες στο ζήτημα αυτό.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ' (ΑΡΙΘ 22)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Η. J. MAGOG

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΚΙΒΩΤΙΩΝ

—Είπαμε!... Τα χέρια σας δεμένα, το στόμα σας ραμμένο και τα μάτια σας τεύερα!... Θα ξεναγορούσαμε.

Ανέβηκαν έπειτα στ' αυτοκίνητο κ' έφυγαν ολοταχώς. Οί δύο σύζυγοι είχαν σταθή ακίνητοι σαν αγάλματα στην πόρτα της αποθήκης και παρακολουθούσαν το αυτοκίνητο με τα βλέμματα, ώσπου έστριψε κ' έγινε άφαντο. Στην αρχή σάπαιναν κ' οι δυο.

—Τί παράξενη ιστορία κ' αυτή! έλεγε τέλος μ' ένα στεναγμό η γυναίκα του Γκούργκ. Τί νύχτη μέσα άραγε το κιβώτιο και γιατί νά τ' άφησαν εδώ;

—Σούτ! της έκανε ο Γκούργκ τρομαγμένος.

Και συγχρόνως της έδειξε την κορυφή του δρόμου, στην οποία εκείνη τη στιγμή παρουσιάστηκε ένα δεύτερο αυτοκίνητο, τρέχοντας επίσης ολοταχώς. Πέρασε σαν άστραπη μπροστά από την άγροικία, έστριψε και χάθηκε.

Οί δύο σύζυγοι πρόφτασαν νά ιδούν ότι ήταν η ίδια γυναίκα που έβγαζε από τον αυλό, πού το κυρίως ένας παράξενος φόβος, καθώς τον είδαν νά πλησιάζει.

Με ύψος βλοσυρό και μ' έναν τόνο φωνής απειλητικό, ο άνθρωπος εκείνος ρώτησε τον γέρο Γκούργκ:

—Δική σας είναι αυτή η σιταποθήκη;

—Βέβαια, αποκρίθηκε ο γέρο χωρικός κυττάζοντας τον με ανησυχία.

Ο άγνωστος τον κύτταξε κατάματα, με το ίδιο άγριο ύψος και είπε:

—Ωραία. Άκουσε καλά... Θα βάλουμε εκεί μέσα κάτι και θα τ' αφήσουμε για μιά-δυο μέρες, ίσως και λιγώτερο, ύπ' εύθυνη σου. Πρόσεξε καλά! Δεν θα τ' άγγιξετε καθόλου, ούτε και θα μιλήσετε σε κανέναν γι' αυτό, προ πάντων μάλιστα στη χωροφυλακή, γιατί αλλιώς όλοι σας! Θα σας ψήσουμε ζωντανούς. Κατάλαβε;

—Κατάλαβα, απαντάει ο Γκούργκ. Ο άγνωστος έκανε τότε ένα νεύμα προς τους συντρόφους του και άμέσως εκείνοι κατέβησαν απ' το αυτοκίνητο ένα μεγάλο κιβώτιο, τυλιγμένο με καραδόπανο και δεμένο σπαστά με χονδρά σχοινιά. Φαινότανε πολύ βαρύ, γιατί, μολοντί ήταν τρεις, το κουβαλούσαν με μεγάλη δυσκολία. Το έτοποβέτησαν στο βάθος της σιταποθήκης, το απέκλεισαν με σανό, ώσπου πώκρυσαν έντελώς κ' έπειτα τρέβησαν προς το αυτοκίνητο.

Τότε εκείνος πού είχε μιλήσει στους χωρικούς κοινοστάθηκε, κύτταξε άγρια το ανθρώπινο και είπε:

—Κατάλαβα, απαντάει ο Γκούργκ. Ο άγνωστος έκανε τότε ένα νεύμα προς τους συντρόφους του και άμέσως εκείνοι κατέβησαν απ' το αυτοκίνητο ένα μεγάλο κιβώτιο, τυλιγμένο με καραδόπανο και δεμένο σπαστά με χονδρά σχοινιά. Φαινότανε πολύ βαρύ, γιατί, μολοντί ήταν τρεις, το κουβαλούσαν με μεγάλη δυσκολία. Το έτοποβέτησαν στο βάθος της σιταποθήκης, το απέκλεισαν με σανό, ώσπου πώκρυσαν έντελώς κ' έπειτα τρέβησαν προς το αυτοκίνητο.

Τότε εκείνος πού είχε μιλήσει στους χωρικούς κοινοστάθηκε, κύτταξε άγρια το ανθρώπινο και είπε:

—Κατάλαβα, απαντάει ο Γκούργκ. Ο άγνωστος έκανε τότε ένα νεύμα προς τους συντρόφους του και άμέσως εκείνοι κατέβησαν απ' το αυτοκίνητο ένα μεγάλο κιβώτιο, τυλιγμένο με καραδόπανο και δεμένο σπαστά με χονδρά σχοινιά. Φαινότανε πολύ βαρύ, γιατί, μολοντί ήταν τρεις, το κουβαλούσαν με μεγάλη δυσκολία. Το έτοποβέτησαν στο βάθος της σιταποθήκης, το απέκλεισαν με σανό, ώσπου πώκρυσαν έντελώς κ' έπειτα τρέβησαν προς το αυτοκίνητο.

Τότε εκείνος πού είχε μιλήσει στους χωρικούς κοινοστάθηκε, κύτταξε άγρια το ανθρώπινο και είπε:

—Κατάλαβα, απαντάει ο Γκούργκ. Ο άγνωστος έκανε τότε ένα νεύμα προς τους συντρόφους του και άμέσως εκείνοι κατέβησαν απ' το αυτοκίνητο ένα μεγάλο κιβώτιο, τυλιγμένο με καραδόπανο και δεμένο σπαστά με χονδρά σχοινιά. Φαινότανε πολύ βαρύ, γιατί, μολοντί ήταν τρεις, το κουβαλούσαν με μεγάλη δυσκολία. Το έτοποβέτησαν στο βάθος της σιταποθήκης, το απέκλεισαν με σανό, ώσπου πώκρυσαν έντελώς κ' έπειτα τρέβησαν προς το αυτοκίνητο.

Τότε εκείνος πού είχε μιλήσει στους χωρικούς κοινοστάθηκε, κύτταξε άγρια το ανθρώπινο και είπε:

—Κατάλαβα, απαντάει ο Γκούργκ. Ο άγνωστος έκανε τότε ένα νεύμα προς τους συντρόφους του και άμέσως εκείνοι κατέβησαν απ' το αυτοκίνητο ένα μεγάλο κιβώτιο, τυλιγμένο με καραδόπανο και δεμένο σπαστά με χονδρά σχοινιά. Φαινότανε πολύ βαρύ, γιατί, μολοντί ήταν τρεις, το κουβαλούσαν με μεγάλη δυσκολία. Το έτοποβέτησαν στο βάθος της σιταποθήκης, το απέκλεισαν με σανό, ώσπου πώκρυσαν έντελώς κ' έπειτα τρέβησαν προς το αυτοκίνητο.

Τότε εκείνος πού είχε μιλήσει στους χωρικούς κοινοστάθηκε, κύτταξε άγρια το ανθρώπινο και είπε:

—Κατάλαβα, απαντάει ο Γκούργκ. Ο άγνωστος έκανε τότε ένα νεύμα προς τους συντρόφους του και άμέσως εκείνοι κατέβησαν απ' το αυτοκίνητο ένα μεγάλο κιβώτιο, τυλιγμένο με καραδόπανο και δεμένο σπαστά με χονδρά σχοινιά. Φαινότανε πολύ βαρύ, γιατί, μολοντί ήταν τρεις, το κουβαλούσαν με μεγάλη δυσκολία. Το έτοποβέτησαν στο βάθος της σιταποθήκης, το απέκλεισαν με σανό, ώσπου πώκρυσαν έντελώς κ' έπειτα τρέβησαν προς το αυτοκίνητο.

Τότε εκείνος πού είχε μιλήσει στους χωρικούς κοινοστάθηκε, κύτταξε άγρια το ανθρώπινο και είπε:

—Κατάλαβα, απαντάει ο Γκούργκ. Ο άγνωστος έκανε τότε ένα νεύμα προς τους συντρόφους του και άμέσως εκείνοι κατέβησαν απ' το αυτοκίνητο ένα μεγάλο κιβώτιο, τυλιγμένο με καραδόπανο και δεμένο σπαστά με χονδρά σχοινιά. Φαινότανε πολύ βαρύ, γιατί, μολοντί ήταν τρεις, το κουβαλούσαν με μεγάλη δυσκολία. Το έτοποβέτησαν στο βάθος της σιταποθήκης, το απέκλεισαν με σανό, ώσπου πώκρυσαν έντελώς κ' έπειτα τρέβησαν προς το αυτοκίνητο.

ρίμεναν τρεις μέρες νά εμφανισθούν οι τρεις άγνωστοι και νά το ζητήσουν. Κάθε βράδυ, μόλις ένύχτωνε, απάρανταν τις πόρτες και τα παράθυρά τους και την ημέρα ο Γκούργκ δεν άπομακρυνόταν για καμιά αϊτία απ' την άγροικία του κ' έφρόντιζε νά έχει πάντοτε κοντά του το όπλο του.

Την τρίτη μέρα ο Γκούργκ είπε στη γυναίκα του:

—Δεν εφάνηκαν. Και όμως είχαν πη έτι θάρχοντουσαν νά το πάρουν σε μιά-δυο μέρες. Ίσως νά τους έπιασαν και τους έβαλαν στη φυλακή.

—Και ίσως νά τους σκότωσαν την ώρα πού τους κυνηγούσαν. Δεν νομίζεις πως είναι καιρός νά τ' ανοίξουμε για νά ιδούμε τί έχει μέσα;

—Όχι, ακόμη, γυναίκα. Πρέπει νά είμαστε σίγουροι ότι δεν θα ξαναγορίσουν.

Εν τώ μεταξύ ο ύπνος του τη νύχτα ήταν άνησυχος. Αλαγοκοιότανε και στον παραμικρό θόρυβο πεταγόταν απ' το κρεβάτι του, προ πάντων πού τους κυνηγούσαν. Δεν νομίζεις πως είναι καιρός νά τ' ανοίξουμε για νά ιδούμε τί έχει μέσα;

—Όχι, ακόμη, γυναίκα. Πρέπει νά είμαστε σίγουροι ότι δεν θα ξαναγορίσουν.

Εν τώ μεταξύ ο ύπνος του τη νύχτα ήταν άνησυχος. Αλαγοκοιότανε και στον παραμικρό θόρυβο πεταγόταν απ' το κρεβάτι του, προ πάντων πού τους κυνηγούσαν. Δεν νομίζεις πως είναι καιρός νά τ' ανοίξουμε για νά ιδούμε τί έχει μέσα;

—Όχι, ακόμη, γυναίκα. Πρέπει νά είμαστε σίγουροι ότι δεν θα ξαναγορίσουν.

Εν τώ μεταξύ ο ύπνος του τη νύχτα ήταν άνησυχος. Αλαγοκοιότανε και στον παραμικρό θόρυβο πεταγόταν απ' το κρεβάτι του, προ πάντων πού τους κυνηγούσαν. Δεν νομίζεις πως είναι καιρός νά τ' ανοίξουμε για νά ιδούμε τί έχει μέσα;

—Όχι, ακόμη, γυναίκα. Πρέπει νά είμαστε σίγουροι ότι δεν θα ξαναγορίσουν.

Εν τώ μεταξύ ο ύπνος του τη νύχτα ήταν άνησυχος. Αλαγοκοιότανε και στον παραμικρό θόρυβο πεταγόταν απ' το κρεβάτι του, προ πάντων πού τους κυνηγούσαν. Δεν νομίζεις πως είναι καιρός νά τ' ανοίξουμε για νά ιδούμε τί έχει μέσα;

—Όχι, ακόμη, γυναίκα. Πρέπει νά είμαστε σίγουροι ότι δεν θα ξαναγορίσουν.

Εν τώ μεταξύ ο ύπνος του τη νύχτα ήταν άνησυχος. Αλαγοκοιότανε και στον παραμικρό θόρυβο πεταγόταν απ' το κρεβάτι του, προ πάντων πού τους κυνηγούσαν. Δεν νομίζεις πως είναι καιρός νά τ' ανοίξουμε για νά ιδούμε τί έχει μέσα;

—Όχι, ακόμη, γυναίκα. Πρέπει νά είμαστε σίγουροι ότι δεν θα ξαναγορίσουν.

Εν τώ μεταξύ ο ύπνος του τη νύχτα ήταν άνησυχος. Αλαγοκοιότανε και στον παραμικρό θόρυβο πεταγόταν απ' το κρεβάτι του, προ πάντων πού τους κυνηγούσαν. Δεν νομίζεις πως είναι καιρός νά τ' ανοίξουμε για νά ιδούμε τί έχει μέσα;

—Όχι, ακόμη, γυναίκα. Πρέπει νά είμαστε σίγουροι ότι δεν θα ξαναγορίσουν.

Εν τώ μεταξύ ο ύπνος του τη νύχτα ήταν άνησυχος. Αλαγοκοιότανε και στον παραμικρό θόρυβο πεταγόταν απ' το κρεβάτι του, προ πάντων πού τους κυνηγούσαν. Δεν νομίζεις πως είναι καιρός νά τ' ανοίξουμε για νά ιδούμε τί έχει μέσα;

—Όχι, ακόμη, γυναίκα. Πρέπει νά είμαστε σίγουροι ότι δεν θα ξαναγορίσουν.

Εν τώ μεταξύ ο ύπνος του τη νύχτα ήταν άνησυχος. Αλαγοκοιότανε και στον παραμικρό θόρυβο πεταγόταν απ' το κρεβάτι του, προ πάντων πού τους κυνηγούσαν. Δεν νομίζεις πως είναι καιρός νά τ' ανοίξουμε για νά ιδούμε τί έχει μέσα;

—Όχι, ακόμη, γυναίκα. Πρέπει νά είμαστε σίγουροι ότι δεν θα ξαναγορίσουν.

Εν τώ μεταξύ ο ύπνος του τη νύχτα ήταν άνησυχος. Αλαγοκοιότανε και στον παραμικρό θόρυβο πεταγόταν απ' το κρεβάτι του, προ πάντων πού τους κυνηγούσαν. Δεν νομίζεις πως είναι καιρός νά τ' ανοίξουμε για νά ιδούμε τί έχει μέσα;

—Όχι, ακόμη, γυναίκα. Πρέπει νά είμαστε σίγουροι ότι δεν θα ξαναγορίσουν.

Εν τώ μεταξύ ο ύπνος του τη νύχτα ήταν άνησυχος. Αλαγοκοιότανε και στον παραμικρό θόρυβο πεταγόταν απ' το κρεβάτι του, προ πάντων πού τους κυνηγούσαν. Δεν νομίζεις πως είναι καιρός νά τ' ανοίξουμε για νά ιδούμε τί έχει μέσα;

—Όχι, ακόμη, γυναίκα. Πρέπει νά είμαστε σίγουροι ότι δεν θα ξαναγορίσουν.

Εν τώ μεταξύ ο ύπνος του τη νύχτα ήταν άνησυχος. Αλαγοκοιότανε και στον παραμικρό θόρυβο πεταγόταν απ' το κρεβάτι του, προ πάντων πού τους κυνηγούσαν. Δεν νομίζεις πως είναι καιρός νά τ' ανοίξουμε για νά ιδούμε τί έχει μέσα;

—Όχι, ακόμη, γυναίκα. Πρέπει νά είμαστε σίγουροι ότι δεν θα ξαναγορίσουν.

Εν τώ μεταξύ ο ύπνος του τη νύχτα ήταν άνησυχος. Αλαγοκοιότανε και στον παραμικρό θόρυβο πεταγόταν απ' το κρεβάτι του, προ πάντων πού τους κυνηγούσαν. Δεν νομίζεις πως είναι καιρός νά τ' ανοίξουμε για νά ιδούμε τί έχει μέσα;

—Όχι, ακόμη, γυναίκα. Πρέπει νά είμαστε σίγουροι ότι δεν θα ξαναγορίσουν.

Εν τώ μεταξύ ο ύπνος του τη νύχτα ήταν άνησυχος. Αλαγοκοιότανε και στον παραμικρό θόρυβο πεταγόταν απ' το κρεβάτι του, προ πάντων πού τους κυνηγούσαν. Δεν νομίζεις πως είναι καιρός νά τ' ανοίξουμε για νά ιδούμε τί έχει μέσα;

—Όχι, ακόμη, γυναίκα. Πρέπει νά είμαστε σίγουροι ότι δεν θα ξαναγορίσουν.

ο άγνωστος ρώτησε ήρεμα:

—Και τί τώκανε;

—Τό πήγα επάνω στο βουνό και το πέταξα σε μιά βαθειά σπηλιά. Έκεί δεν υπάρχει φόβος νά το πάρη κανένας.

—Σ' ευχαριστούμε πολύ, καλέ μου άνθρωπε, αποκρίθηκε ο άγνωστος. Μας έβγαλες από έναν μπελά και μ'άς γλύτωσες από έναν κόπο. Γιατί τώρα, αφού γλυτώσαμε, μπορώ νά σου τ' πω: Το κιβώτιο είχε μέσα ένα πτώμα και δεν θέλαμε νά το βρή ή αστυνομία. Νά, σου αφήνω κ' ένα εκατόφραγκο εδώ στη ρίζα του δένδρου για τόν κόπο σου. Καληνύχτα...

Κ' έφυγε.

—Ανάθεμα και τρεις ανάθεμα, έμουρούρισε ο Γκούργκ χωρίς νύχτη τη δύναμη νά σκουπίση τόν κρόο ιδρώτα πού τόν έλουζε το πρόσωπό του. Ά, τούς καυχώδες, τούς φωνηδες! Μο' την έφεραν!...

Στάθηκε μιά στιγμή ακίνητος κ' έπειτα φώναξε της γυναίκας του:

—Γρήγορα, γυναίκα! Σήκω κ' έλα νά με βοηθήσεις νά το φορτώσω στο καροτσάκι. Πρέπει νά το πάω και νά το πετάξω πέρα μακριά, όσο τ' δυνατόν μακρότερα. Έλα γρήγορα, πριν νά ξεμερώση.

Φόρτωσαν το κιβώτιο στο καροτσάκι κ' ο Γκούργκ ξεκίνησε κυλώντας το στον άνήφορο, για νά το ανεβάσει στο βουνό και νά το πετάξει σ' έναν γκράμ.

Έπειτα από δυο ώρες γύρισε κατάνομος, σκοτωμένος.

—Άχ! Έκανε μόλις έφτασε, και σωριάστηκε στο κατώφλι.

—Λοιπόν; τόν ρώτησε η γυναίκα του. Τό ξεφορτώθηκε;

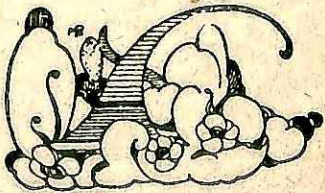
—Ναι, αλλά πως τό ξεφορτώθηκε, μουρούρισε ο Γκούργκ. Αυτός ο παλιάνθρωπος με εγγέλασε πού μοίχανε τόν άδιάρκο. Μο' είχαν στήσει καρτέρι και μόλις άπομακρύνθηκα από δω ρίχτηκαν κατεπάνω μου κ' οι τρεις και μ' έσπασαν στο έζλο. Μ' έτάξιζαν, βρέ γυναίκα. Όχι!...

Έπειτα τώπιασαν νά το πάνε στο αυτοκίνητό τους, πού ήταν σταματημένο παραπέρα. Έκείνη όμως τη στιγμή φάνηκαν καμιά δεκαριά χωροφύλακες, πού φαίνεται πως τους παρακολουθούσαν. Τους κύλησαν και τους ανάγκησαν νά παραδοθούν. Τους έδεσαν σφιχτά, τους φόρτωσαν στο αυτοκίνητο, κ' έπειτα άνοιξαν το κιβώτιο. Όχι!... Ξέρεις λοιπόν τί είχε μέσα τ' αναθεματισμένο κιβώτιο;

—Τί; τί;

—Έκαστο κιλά μεταξωτά λαβράκι, π' ανάθεμα το! Τ' άκουεις;

Η. J. MAGOG

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MAURICE RENARD

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

πης 11 Ιουνίου με το αεροπλάνο του κ' νά διασχίση τόν Άτλαντικό. Μεσα στο αεροπλάνο του θα έπαιρνε ως βοηθούς του και δυο άλλους φίλους του αεροπόρους, τόν Φοντέλ και τόν Βαριόλ.

Τό βράδυ όμως της 9 Ιουνίου, ο Φοντέλ έλαβε τό ακόλουθο τηλεγράφημα τού αδελφού του, απ' τόν Ροάν: «Κατάστασις μητέρας χειροτέρευσι. Άνάγκη έλθης έπείγοντως. Ίουλιανός».

Χωρίς νά χάση στιγμή, ο Φοντέλ πήγε και έδειξε τό τηλεγράφημα στον αρχηγό τόν Σορζέ. Έκείνος τό διάβασε, έκανε μιά άριστη κίνησι τού κεφαλιού κ' έπειτα ρώτησε τόν βορβό του:

—Και τί θα κάνης τώρα; Ο Φοντέλ, αντί ν' απαντήσει, τόν ρώτησε κ' αυτός:

—Είσαι άποφασισμένος νά μ'ην άναβάλης την άναχώρησή μας;

—Ούτε στιγμή!... Μεθαύριο, στις άκτω τό πρωί ακριβώς, θα άπογειωθούμε όριτικά. Κάνουν τόσες αναβολές στο ταξίδι τους οι διάφοροι αεροπόροι πού θέλουν νά διασχίσουν τόν Άτλαντικό, ώστε σε μ'ας τουλάχιστον δεν επιτρέπεται νά ρεζιλευτούμε κάνοντας τό ίδιο...

—Καλά. Και άν τυχόν δεν βρίσκωμ'ι εδώ εγώ μεθαύριο στις άκτω;

—Θά πάω τόν Λαφόντ στη θέσι σου.

Ο Φοντέλ επανέλαβε μηχανικά: —Θά πάω τόν Λαφόντ στη θέσι μου...

Άμέσως όμως επρόσθεσε: —Βέβαια; Έτσι είναι τό σωστό. Δεν υπάρχεις, φυσικά, νά φύγης μ' έναν βορβό.

Οί δυο άνδρες έμειναν ήλμλτοι για λίγα δευτερόλεπτα.

—Άκουσε, είπε τέλος ο Φοντέλ. Μπορείς νά κάνης τουλάχιστον τη δουλειά ός τη στιγμή της άναχώρησής σου χωρίς έμένα; Άν φύγω σε μιά ώρα, την αύριή θα είμαι στο Ροάν. Είδη τόν οδηγό τών αϊδηροδρόμων. Θά μείνω εκεί όλη την ημέρα αύριο και θα φύγω τό βράδυ. Έτσι τό πρωί της Πέμπτης, στις 6.25, θά είμαι πάλι στο Παρίσι. Σε μισή ώρα μπορώ μ' ένα αυτοκίνητο νά φτάσω απ' τό σταθμό στο αεροδρόμιο. Έτσι θά είμαι στη διάθεσή σου μιά ώρα πριν απ' την έκκίνησή...

—Καλά, είπε άπλά ο Σορζέ. Ός τόσο για καλό και για κακό εγώ θα είδοποιήσω τόν Λαφόντ νά είναι έτοιμος...

Δεν συμπλήρωσε όμως τη φράσι του... Άνέβηκαν σιγά-σιγά κ' ο Φοντέλ πήγε κοντά στην έτοιμοθάνη τη μητέρα του, η οποία βρισκότανε πραγματικά σε κοματώδη κατάσταση και η οποία δεν άνεγνώριζε πια κανένα... Κανένα...

Ούτε τόν γιο της, πού περιόρινε με λαχτάρα νά τόν ιδή για τελευταία τουλάχιστον φορά. Όστόσο τό πρόσωπό της φαινόταν συνω-

θά τούς συγχωρούσα ποτέ ένα τέτοιο πράγμα... Λοιπόν καλή άντάμωσι την Πέμπτη τό πρωί στις 7.

Κ' έφυγε βιαστικά. Σε μιά ώρα έπαιρνε τό τραίνο για τό Ροάν...

Τό ταξίδι τού φάνηκε άτελείωτο. Προσπάθησε νά κοιμηθί, για νά έχει δύναμεις για την πτήσι τού Άτλαντικού, αλλά δεν τό κατόρθωσε. Συλλογιζόταν τη μητέρα του, πού ήταν άρρωστη από τριών μηνών και η καρδιά του σφιγγόταν με τη σκέψι ότι αυτός ήταν ο αίτιος πού είχε έπιδεινωθή η κατάσταση της. Άπ' την πρώτη στιγμή πού η έφημερίδες δημοσίευσαν την είδησι ότι ο γιος της θα συμπαιγνέει στην πτήσι Παρισίων-Ροάν...

—Νέας Έγγρας, η άρρωστη ήρ'η μητέρα του, χειροτέρευσε άπότομα. Τού άκούου η φωνή είχε προσπαθήσει με κάθε τρόπο νά τόν μεταπειθή. Δεν τό είχε κατόρθώσει. Και τώρα ακόμη, μ' όλο τό βάρος πού είχε στη συνείδησή του για την άρνησι της μητέρας του, ο Φοντέλ ήταν σταθερά άποφασισμένος νά κρατήσει τό λόγο του.

—Ό,τι κ' άν συμβή, φιδύρισε κάθε τόσο, την Πέμπτη τό πρωί θα βρίσκωμ'ι στο αεροδρόμιο. Καθείς πρέπει ν' ακολουθή τό πεπρωμένο του.

Έπ'ι τέλος έφθασε στο Ροάν. Ήταν γαρύματτα. Πριν ξεκινήση για τό σπίτι του, κανόνισε τό ρολόι του σύμφωνα με τό ρολόι τού σταθμού, άπό φόβο μήπως χάσει τό βραδυό τραίνο.

Στην πόρτα τού σπιτιού του βοήκη τή μικροτή του αδελφή, την Τερέζα, πού τόν περίμενε με άγωνία. Τόν πήρε από τό χέρι και τόν ώδηγησε άπάνω, όπου βρισκόταν και ο αδελφός του ο Ίουλιανός.

—Λοιπόν; ρώτησε ο Φοντέλ χωρίς νά τολμά νά διατυπώση όλόκληρη την άγωνιώδη έρώτησι πού άνέβαινε στα χείλη του.

—Η μωιά έπεσε σε κοματώδη κατάσταση, αποκρίθηκε ο αδελφός του. Ο γιατρός είπε πως δεν υπάρχει πια έλπίς. Σε λίγες ώρες τό πολύ...

Δεν συμπλήρωσε όμως τη φράσι του... Άνέβηκαν σιγά-σιγά κ' ο Φοντέλ πήγε κοντά στην έτοιμοθάνη τη μητέρα του, η οποία βρισκότανε πραγματικά σε κοματώδη κατάσταση και η οποία δεν άνεγνώριζε πια κανένα... Κανένα...

Ούτε τόν γιο της, πού περιόρινε με λαχτάρα νά τόν ιδή για τελευταία τουλάχιστον φορά. Όστόσο τό πρόσωπό της φαινόταν συνω-

δε πως τ' αδελφία του στενοχωριότανε όταν τόν έβλεπαν κάθε τόσο νά βγάξη τό ρολόι του από την τσέπη, απεσφάισε νά τό παραβάλλη με τό έγκρημνός του τούχου. Τό έγκρημνός επήγαινε πέντε λεπτά μπροστά απ' τό δικό του.

—Τόσο τό καλύτερο, σκέφτηκε ο Μάζ.

Κι' απ' τη στιγμή εκείνη δεν ξανακύτταζε τό ρολόι του.

Όστόσο, όταν άρχισε νά νυχτώνη, όσο η ώρα περνούσαν, τόσο ο Μάζ άδηνόωνε περισσότερο. Τό πρόσωπό της έτοιμοθάνης έπαιρνε όλοένα πιο σκυθρωπή έκφρασι. Η μοιραία όμως στιγμή δεν έφθανε.

Ο Μάζ βρισκόταν, σε άπερίγραπτο έννοιισμό. Φανταζόταν ότι όλες οι δυνάμεις τού κόσμου είχαν συνωμώσει για νά τόν έμποδίσουν νά βρεθί στη θέσι του στην ώριμένη ώρα. Και μέσα τού παρακαλούσαν νά έρθη μιά ώρα άρχιγτέρα ή μοιραία στιγμή, νά μακραιώσει πια τό σκυθρωπό έκείνο.

—Τό άσφαλέστερο κλειδί όλων τών έπιστημονών είναι τό νά έρωτά κανείς για όσα πράγματα δεν ξέρει.

—Η άνηρία είναι μιά άπονη μηχανή, πού αφήνει νά πεθαίνουν από τήν πείνα τά παιδιά της, τά όποια έν τούτοις την άγαπούν.

—Τό άσφαλέστερο κλειδί όλων τών έπιστημονών είναι τό νά έρωτά κανείς για όσα πράγματα δεν ξέρει.

—Η άνηρία είναι μιά άπονη μηχανή, πού αφήνει νά πεθαίνουν από τήν πείνα τά παιδιά της, τά όποια έν τούτοις την άγαπούν.

—Τό άσφαλέστερο κλειδί όλων τών έπιστημονών είναι τό νά έρωτά κανείς για όσα πράγματα δεν ξέρει.

—Η άνηρία είναι μιά άπονη μηχανή, πού αφήνει νά πεθαίνουν από τήν πείνα τά παιδιά της, τά όποια έν τούτοις την άγαπούν.

—Τό άσφαλέστερο κλειδί όλων τών έπιστημονών είναι τό νά έρωτά κανείς για όσα πράγματα δεν ξέρει.

—Η άνηρία είναι μιά άπονη μηχανή, πού αφήνει νά πεθαίνουν από τήν πείνα τά παιδιά της, τά όποια έν τούτοις την άγαπούν.

—Τό άσφαλέστερο κλειδί όλων τών έπιστημονών είναι τό νά έρωτά κανείς για όσα πράγματα δεν ξέρει.

—Η άνηρία είναι μιά άπονη μηχανή, πού αφήνει νά πεθαίνουν από τήν πείνα τά παιδιά της, τά όποια έν τούτοις την άγαπούν.

—Τό άσφαλέστερο κλειδί όλων τών έπιστημονών είναι τό νά έρωτά κανείς για όσα πράγματα δεν ξέρει.

—Η άνηρία είναι μιά άπονη μηχανή, πού αφήνει νά πεθαίνουν από τήν πείνα τά παιδιά της, τά όποια έν τούτοις την άγαπούν.

—Τό άσφαλέστερο κλειδί όλων τών έπιστημονών είναι τό νά έρωτά κανείς για όσα πράγματα δεν ξέρει.

—Η άνηρία είναι μιά άπονη μηχανή, πού αφήνει νά πεθαίνουν από τήν πείνα τά παιδιά της, τά όποια έν τούτοις την άγαπούν.

—Τό άσφαλέστερο κλειδί όλων τών έπιστημονών είναι τό νά έρωτά κανείς για όσα πράγματα δεν ξέρει.

—Η άνηρία είναι μιά άπονη μηχανή, πού αφήνει νά πεθαίνουν από τήν πείνα τά παιδιά της, τά όποια έν τούτοις την άγαπούν.

φρωμένο. Είχε μιά έκφρασι βαθει

Ο «ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ»

Η ΠΡΩΤΕΣ ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΕΣ

Η σημερινή δράση των φεμινιστριών. Η Έλλάς και ο «Αγώνας της Γυναίκας». Η πρώτη άρχηγίνης των φεμινιστριών. Πότε άρχισε η φεμινιστική κίνηση. Τα πολύχρωμα χαρτάκια μέσα στη Γαλλική Βουλή. Όπου οι βουλευτές τα χάνουν και φοβούνται. Η προεκλογικές διαδηλώσεις. Το πιάθος γιουχαΐζει τις φεμινίστριες. Ο φανατικός αντιφεμινιστής Ασκούθ. Ένας ήρωϊκός καυγάς φεμινιστριών και αντιφεμινιστριών, κλπ.

Η φεμινίστρια Έλβον γενικώς των πολιτισμένων Κρατών της Ευρώπης και της Αμερικής βρίσκονται τα τελευταία χρόνια εις έντασιν δράσεως. Η μεταπολεμική κοινωνική αναστάσις, βλέπετε, έγινε άσρονη ούτως ώστε σε πολλά Ευρωπαϊκά Κράτη η παρακαταθήκη των δυνάμεων τους. Κ' έτσι, σε όσα Κράτη παραμένουν ακόμη συντηρητικά ως προς το ζήτημα της εξίσωσης των γυναικών με τους άνδρες, οι όπαδοι της φεμινιστικής ιδεολογίας, περιφρονώντας τις εικονίες και τα σχόλια του πλήθους, αγωνίζονται με κάθε μέσον — βιβλία, προπαγανδιστικά περιοδικά, συνέλευσεις, διαλέξεις — για την επικράτηση των ιδεών των.

Και στον τόπο μας, άλλως τε, άρχισε τελευταία μία τέτοια κίνηση, ή οποία, παρ' όλες τις εικονίες με τις οποίες το Έλληνικόν κοινόν υπεδέχθη την εμφάνισιν του δημοσιογραφικού της όργάνου — το «Αγών της Γυναίκας» — βρήκεν εν τούτοις πολλούς θιασώτας και υποστηρικτάς, και μεταξύ του πολιτικού μας κόσμου άκμή.

Τά μέσα βέβαια που μεταχειρίζονται ή σημερινές σουφραζέττες για την επικράτησιν του σκοπού των, είνε εφρηγνικάτα. Κι' αυτό γιατί δεν συναντούν πια τόση αντίρρασι από μέρους του κοινού, όπως άλλοτε. Πού έπίσης όμως χρόνων ακόμη, για να έπιδώσουν την προσοχή του κοινού και... των νομοθετών, από τους οποίους έξαρτάται ή παραχώρησις ψήφου στις γυναίκας, ή σουφραζέττες άναγκάζονταν να καταφεύγουν σε μέσα πολυμήχανα και πρωτοτυπικά.

Η πίστις δέ και ή φανατισμός, με τους οποίους ή τότε άρχηγίνης του φεμινισμού έπέμεναν, παρά τούς σκεπτικισμούς του πλήθους και παρά τους κινδύνους που διάτρεχαν, να θέσουν σ' εφαρμογή το πρόγραμμά της πολιμικής των, δικαίως τους παρεχώρησαν μία τιμητική θέσι στην ιστορία.

Η πρώτη εμφάνισιν του σουφραζέτισμού — υπό τη σημερινή του μορφή και με την πολιμική που άναφέραμε — χρονολογείται πρό άρκετών δεκαετηρίδων.

Ένα άπόγευμα, πρό είκοσιπέντε περίπου έτών, στην άρχή-άρχή της πρώτης συνεδριάσεως κάποιας νέας συνέδου της Γαλλικής Βουλής, την ώρα που οι βουλευτές καθόντουσαν αισιπηλοί στις θέσεις των και ο Πρόεδρος έτοιμαζόταν να σημάνη την έ-

να γραμμένη την έξης έπιγραφή: «Η γυναίκες πρέπει να ψηφίζουν άφού πληρώσουν φόρους». Η δέ δύο σεβάσιμες κυρίες, που είχαν τον ήρωισμό να τα ρίσουν, ήσαν ή κυρία Κάουμαν και ή κυρία Πελλιστιέ, δύο από τις άρχαιότερες Γαλλίδες σουφραζέττες.

Δέν ήταν άλλωστε ή πρώτη φορά που ή δύο αυτές κυρίες εξεδήλωναν ευπράκτως τά φεμινιστικά τους αίσθήματα. Κατά την προηγούμενη περίοδο της ίδιας συνέδου, περιεφέροντο άνάμεσα στις συγκεντρώσεις των εργατών και έδωζαν πύρινους λόγους ύπέρ της ιδεολογίας των. Μία μέρα μάλιστα παρουσιάστηκαν στους

Παρισίαν, μοιράζοντας στο πλήθος που τις έγινουράζε χαρτάκια όμοια με αυτά που έμελλαν να ρίσουν ύστερ' από λίγον καιρό στην αίθουσα της Βουλής.

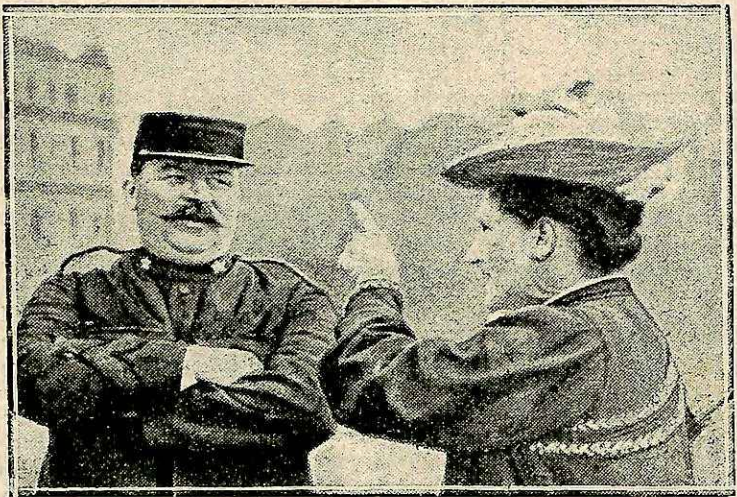
Η θορυβώδης αυτή διαδήλωσις των Γαλλίδων σουφραζέττων είχε μεγάλο αντίκτυπο και στις Άγγλίδες συνδικαλιστές τους, ή οποίες όμως, θέλοντας να τις υπερβάλουν σε ζήλο, παρ' όλίγον να χουπήσουν την έναντίον τους αντίδρασι στην ρίζα της, άπεφάσισαν ν' άρχίσουν τη δράσι τους από αυτόν. Την ώρα λοιπόν που ή ταλαίπωρος Ασκούθ έδωζε τον προεκλογικό του λόγο, ενώπιον πυκνοτάτου ακροατηρίου στη λέσχη του Νόρλινγκτον, πετάχθηκε έξαφνα μία γυνίκα έξαλλος από το βάθος της αίθουσας και, ξεδιπλώνοντας μία τεραστίαν σημαία, εκράυαζε:

— Ψήφο στις γυναίκας!

Ο Ασκούθ πρός στιγμήν τήλας, άμέσως όμως ξανάγινε κύριος του εαυτού του και άνεκάλεσε στην τάξη την θορυβώδη φεμινίστρια. Όσαν όμως αυτό ν' άποτελούσε σύνθημα, ήνα πλήθος δόλοληρο σουφραζέττων πετάχθηκε όρσιο και, ξεδιπλώνοντας όμοιόχρωμες σημαίες με τό έμβλημα τους, άρχισε να κραυγάζει δημοσιονομένα. Τά πράγματα άρρισαν πια να μπλέκωνται, γιατί ή Ασκούθ, σαν προνοητικός Άγγλος, φοβόμενος τις εκδηλώσεις αυτές είχε φροντίσει από πριν να σκεπασθή άνάμεσα στους άκροατάς του και φανατικές αντιφεμινίστριες. Η αντιφεμινίστριας λοιπόν ριχθήκαν με λύσσα έναντίον των σουφραζέττων, ή οποίες φυσικά δέν αντιστάσαν με κανένα τρόπο να ύποχωρήσουν και έτσι άρχισαν μία τρομερή συμπλοκή μεταξύ των δύο όμάδων των γυναικών! Μόνον δέ ύστερα από υπεράνθρωπες προσπάθειες, τά άστυνομικά όργανα κατώρθωσαν να τις ξεχωρίσουν...

Από την ήμέρα εκείνη, ένοσιείται, τά έπεισόδια έπληθύνθησαν... Ο πόλεμος μεταξύ του Ασκούθ και των σουφραζέττων εχε κρηχλθή... Και έως ότου φθάσαμε στη σημερινή εξέλιξη του φεμινισμού, έμεσολάβησαν ήνα σωρό άλλα χαριτωμένα έπεισόδια, για τά όποια θα μιλήσουμε άλλοτε.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία και δόλοληροι βιβλιοθήκαι. Οι διαθέτοντες τοιαύτα παρακαλούνται να μάς άποστείλουν κατάλογον των προς πώλησιν βιβλίων, ή δός Δάμα 7.

Μία Άγγλίσ σουφραζέττα προσπαθεί να προσηλυτίση ένα πόλιτμαν στην ιδεολογία της.

(Από το Λεκτόρ Πόντ Τους)

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΘΑΥΜΑΤΑ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Μία Αμερικανική έφημερίς γράφει ότι ένας κάτοικος της Νέας Υόρκης έχασε στον Πρόεδρο της Αμερικανικής Δημοκρατίας ένα σπειρί άραβόσιτου, επίνω στο όποιο είχε γράψει με μικροσκοπικάτα γράμματα... 221 λέξεις. Φανταστήτε πόση ύπομονη και τέχνη χρειάστηκε αυτός ο άνθρωπος για να κάνει να χωρέσουν τόσες λέξεις στο σπειράκι αυτό!... Τέτοιοι άνθρωποι όμως, οι όποιοι θυσιάζουν το χρόνο τους για πόροια εκκλησιαστικά πράγματα, ύπάρχουν σ' όλες τις εποχές.

Κάποιος Πολωνός μοναχός, έξαφνα, του 17ου αιώνα κατώρθωσε να αντιγράψη δόλοληρη την Ιλιάδα σ' ένα κομμάτι χαρτί που, διπλωμένο, μπορούσε να χωρέσει σ' ένα καρυδί σποφό.

Επίσης, κατά τον δον αιώνα κάποιος Άγγλος, όνόματι Μάρκ, πείραξε στη βασιλίσσα Έλισάβετ της Άγγλίας μία χρυσή άλυσίδα, ή όποια άπετελείτο από πενήντα κρίκους. Η άλυσίδα αυτή ήταν τόσο μικρή, ώστε πολύ δύσκολα διακρινόταν με το μάτι. Λέγεται ότι ο κατασκευαστής της, για να δείξη πόσο ήταν έλαφρή, την έκρέμασε απ' τ' αλμύρι... μίας μούγας, ή όποια, λόγω του βάρους της, δέν ήμπορούσε να πετάξη. Το περίεργο όμως είνε ότι ή άνθρωπος αυτός, ο όποιος είχε τη ύπομονη να κατασκευάση ένα τέτοιο μικροσκοπικό κομψοτέχνημα, έξασκούσε τό επάγγελμα του σιδηρουργού που δέν άπαιτεί βέβαια καμιά λεπτότητα στην εργασία.

Κάποιος Ισπανός πάλι, όνομαζόμενος Ιωσήφ Φάδα, κατεσκεύασε την ίδια περίπου εποχή ένα άμύζι, που είχε τό μέγεθος... ενός σπειριού από ιστάρι. Όταν το κυττούσε κανένας με φακό, μπορούσε να διακρίνη πολύ καθαρά, ότι τό έσωτερικό του άμυζιού ήταν έπιπλωμένο και είχε και καθίσματα.

Ένας Ιησουΐτης, όνόματι Φερράρε, κατεσκεύασε από έλεφαντόδοντα ένα τηλέβλο, τό όποιο μαζί με όλα τά εξαρτήματά του δέν έξόριζε περισσότερο από έναν κόκκο πιπεριού.

Τέλος ο Σουηδός Νέιρμινγ έστειλε δώρο στον Πάπα Παύλο τον Β' δώδεκα πιάτα από έλεφαντόδοντο, τόσο μικρά και λεπτά, ώστε μπορούσαν να περάσουν από μία τρύπα βελόνας!

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΜΑΣ

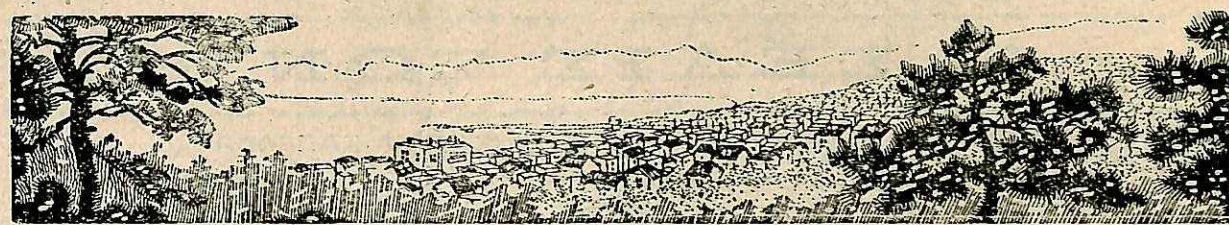
Φίλος. — Άνθρωπος συμμεριζόμενος και τις εύτυχίες και τις δυστυχίες σας, αλλά πρό πάντων τις εύτυχίες σας.

Ματαίο ό όξια. — Η αίτια όλων των σφαλμάτων των διαπρατομένων υπό των γυναικών.

Ό όρ α. — Τά μικρά δώρα έδραιώνουν την φιλίαν, τά δέ μεγάλα τόν έρωτα.

Άγγελο. — Η σύζυγος του πλίστον.

Έγώ. — Τό παν. Όσαν άσχημα τότερον είνε έν πρόσωπον, τόσο μεγαλύτερος είνε ο έγωϊσμός του.

ΤΑ ΟΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τά μαρεύλια και ο... αυτοκρατορικός θρόνος. Η Αικατερίνη της Ρωσίας και ή νέα που κινδύνευε να πνι ή. Ιότε τρέμας περισσότερο. Ο Σήνων και ή βασίλειος Αντιόνος. Η τέλμη του φιλοσόφου. Πέντε ρόνων καταναγκαστικά έργα για ένα φίλημα. Ο άπάνθρωπος Πάπας Σίξτος 5ος, κλπ.

Μετά την παραίτησί του από τόν Θρόνο, ο Αυτοκράτωρ της Ρώμης Διοκλητιανός άποτραβήχτηκε σ' ένα κτήμα του, όπου ζούσε μελετώντας τά συγγράμματα των μεγάλων φιλοσόφων και καλλιεργώντας τόν κήπο του. Στο κτήμα του αυτό, ύστερ' από λίγον καιρό, έπήγε μία μέρα και τόν βρήκε ο Μαξιμιανός, ο όποιος του έπρότεινε να ξαναπαλάσει τόν στέμμα.

— Άν έδωλες τά όμορφα μαρούλια που έχω φυτέψει, του άπάντησε ο Διοκλητιανός, δέν θα τολμούσε να μου κάνης μία τέτοια πρότασι...

Η Αυτοκράτειρα της Ρωσίας Αικατερίνη καθόταν μία μέρα σ' έναν έξώστη του άνακτόρου της και κύτταζε άφρημένη τόν ποταμό Νέβα.

Έξαφνα είδε μία γυναίκα, ή όποια γλύστρησε κ' έπεσε στο νερό και κινδύνευε να παρυσωθή από τό ρεύμα. Η Αικατερίνη διέταξε άμέσως τους αλίκους της να τρέξουν να τη βοηθήσουν, πράγματι δέ, με πολλόν κόπο, έκείνοι κατώρθωσαν να τη βγάλουν από τό ποτάμι.

Όταν ή Αικατερίνη πληροφορήθηκε τη διάσωσι της γυναίκας, θέλη να την δή κι' από κοντά. Έτσι ή νέα ώδηγήθη τρέμοντας και σπάζοντας άκμή από τό νερό, ενώπιον της Αυτοκρατειρας. Η Αικατερίνη, βλέποντας την έτσι δειλή και ανασταλμένη, την συμπήκσε άμέσως και διέταξε να της δώσουν μία απ' τις καλύτερες φορεσιές της.

Όταν ή νέα έδούλε από τό παλάτι, την έρωτησαν πως της εχε φανή ή περιπέτειά της.

— Τί να σάς πώ... άπάντησε αυτή τρέμοντας άκόμη από την ταραχή της, περισσότερο έρόσασα όταν βοήθηκα ενώπιον της Αυτοκρατειρας, παρ' όταν έπεσα στο ποτάμι!

Ο φιλόσοφος Ζήνων ήταν στεν φίλος του βασιλέως της Μακεδονίας Αντιγόνο, τόν όποϊον δέν έδίπαζε να παρική για τη μεγάλη του κλίσι πρός την οίνοπσία.

Μία μέρα που ή μοναχίς έφυγε να είνε, όπως συνήθος, μεθυσμένη, έπλητρεσε τόν φιλόσοφο και άγκάλιαζοντάς τον του έπεί:

— Άγαπημένε μου Ζήνων, ή ήτσή μου όπου χάνι θέλεις, κ' έχει τό λόγο μου ότι θα την έκτελέσω.

— Έ, τότε λοιπόν, του άπάντησε ο Ζήνων, πήγαινε να γονιψής τό κρασί σου!

Την εποχή του σκληρού Πάπα Σίξτου του 5ου ένας νέος συνελήφθη και κατεδικάσθη σε πένταστή κάτε-

γα μόνο και μόνο γιατί είχε σταματήσει μία νέα στο δρόμο και την είχε φιλήσει, μολοντί ο νέος, για να του συχωρεθή τό έλαφρό αυτό παράπτωμα, είχε σπείσει, λίγες μέρες μετά τό φίλημα, να νυμφευθή την κόρη που είχε προσβάλει.

Οι γονείς της νέας, μόλις έμαθαν την καταδίκη του γαμπρού τους, έτρεξαν κ' έπεσαν στα πόδια του Πάπα ίκετεύοντάς τον να τόν συχωρήσει.

— Έστέρ' από τό γάμο του με την κόρη μας, του έδήλωσαν, δέν ή-

αυτό, παρήγγειλε στον τότε διοικητή της Ρώμης ότι άπαιτούσε: 1ον) να τιμωρηθή έντός δύο ώρών διά θανάτου ο δολοφόνος του σωματοφύλακός του, 2ον) ή ποιή ή έκτελεσθή ποιή από την ώρα του γεύματος και, τέλος, 3ον) ότι θα έγευμάτιζε μετά τρεις ώρες!

Ο πρεσβύτερος της Ισπανίας, καθώς και τέσσερες Ισπανοί καρδινάλιοι, άμα έμαθαν την ποιή στην όποιαν είχε καταδικάσει ο Πάπας τόν σωματοφύλακά τους, έτρεξαν άμέσως και έπεσαν στα πόδια του, ίκετεύοντάς τον, άφού δέν ένοσσε να μετριάσει την ποιή του καταδίκου, να την μεταβάλι τοιάχιστον από άπαρχονισμό σε άποκαφάλισι, δοθέντος ότι έπολείτο περί εύπατοΐδου.

Σε όλες όμως αυτές τις ίκασίες τους έν τούτοις ο Πάπας φάνηκε άδυόπητος.

— Ό δολοφόνος θα κρεμασθή, πάντως με μεγάλη απάθεια. Τό πολύ-πολύ που μπορώ να κάνω γι' αυτόν είνε να σάς ύποσχεθώ ότι θα του κάνω την τιμή να παρυσωθώ στο μαρτύριό του...

Αυτό δέ τό κάνω μόνο και μόνο για τό χατήρι σας, και για να μετριάσω λίγο τη λύπη της οικογενείας του, που θα κίσθανθή ντροπή για την κρεμάλα του...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

— Πλάστιγγες λέγεται ότι ύπήρχαν κι' επί της εποχής του Άδραμ, δηλαδή περί τό 2000 π.Χ.

— Τόν πρώτο έξώστη τόν έφτιαξε στο σπίτι του ο Ρωμαίος Μένιος.

— Τό βοήτορο ήταν γνωστό στους άρχαίους Έλληνες. Οι Ρωμαίοι τό μετεχειρίζοντο και ως καταπλάσμα για τις πληγές.

— Τής βόμβας έγινε χρήςις για πρώτη φορά στα 1521, κατά την πολιορκία της Μεζιέ.

— Ο ζήθος ήτο γνωστός από παλαιστάτων χρόνων στην αρχαία Αίγυπτο, εφευρέτης του δέ θεωρείται ο θεός Όσιρις.

— Η εφεύρεσις του ήλιακού ώρολογίου αποδίδεται στους Χαλδαίους. Τό πρώτο ήλιακό ώρολόγιο της Ρώμης χρονολογείται από τό έτος 262 π.Χ.

— Τό κουνάβι κατά τη μαρτυρία του Πυθαγόρα προήλθε από την Αίγυπτο, κατ' άλλους δέ από την Περσία.

— Οι αριθμοί είνε γνωστόν ότι ήσαν κατ' αρχάς έν χρήσις στην Αραβία, απ' όπου και μετεφέρθησαν στην Ευρώπη κατά τό 550.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Δεν υπάρχει τίποτε ωραιότερο για την περίοδο της μεγάλης ζέσης, η οποία άρχισε ήδη, από τα φορεμάτια από κρετόν εμπριμέ με μεγάλα κλαδιά και λουλούδια, τα οποία τόσο πολύ φορέθηκαν πέρσι και τα οποία μπορούμε να φορέσουμε κι' εφέτος — γιατί το κρετόν δεν παλτώνει γρήγορα — με μικρές μόνο διορθώσεις. Προσθέσατε λοιπόν στο περυσινό σας φόρεμα από κρετόν ένα μεγάλο άσπρο γιακά με μιὰ γραβάτα άσπρη επίσης, ή από μαύρη βελούδινη κορδέλλα και ζώνη άσπρη, ή, αν προτιμάτε, ένα άμπισμάν άσπρο, που να λήγει εμπρός σε ζιλέ ή σε ζαμπώ διπλό εκατέρωθεν του ζιλέ, μακρύνετε λίγο τη φούστα και θα έχετε ένα ωραίο μοντέρνο φορεμάτιο, μοναδικό για πρωινούς περιπάτους και για την έξοχή. Με τα φορέματα αυτά πηγαίνουν μεγάλες ψάθινες καπελίν, γανιρισμένες με βελούδινες κορδέλλες και με λουλούδια.

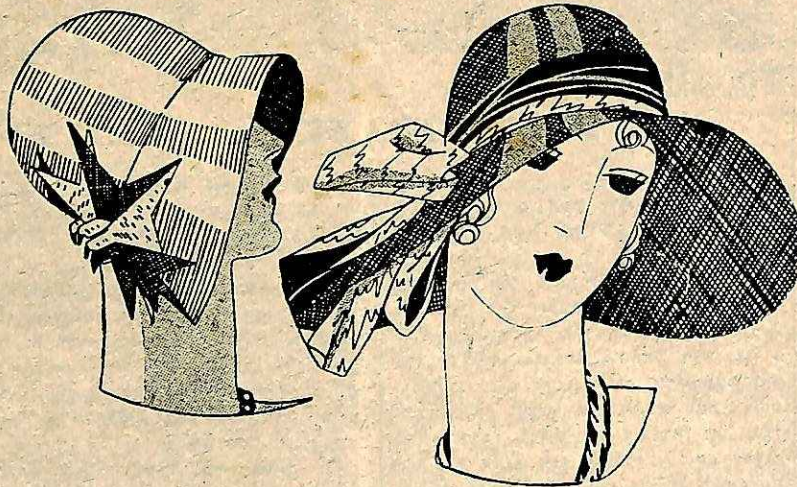
Τα κρετόν εμπριμέ έχουν χρώματα ανακατωμένα σκούρα και χτυπητά, ενώ τα άλλα εμπριμέ λεπτά υφάσματα, από τα οποία γίνονται άπογευματινά και βραδυνά φορέματα, έχουν χρώματα άνοιχτά, όχι όμως χτυπητά, όπως π.χ. μπλε-φαγιάν, πράσινα φωτεινά, ροζ, χίτρινα, καφέ άνοιχτά και μπέζε.

Όλα τα σχέδια των εμπριμέ υφασμάτων, λουλούδια και διάφορα άλλα μοτίφ, σχεδιάζονται τώρα τελευταία από έλεγκτους καλλιτέχνες και όχι από τυχαίους ζωγράφους, όπως γινόταν άλλοτε. Γι' αυτό άλλωστε είναι και τόσο επιτυχή και επιμελημένα όχι μόνον ως σχέδια, αλλά και ως συνδυασμοί χρωμάτων και άποχρώσεων.

Μερικά από τα νέα εμπριμέ υφάσματα είναι εμπριμέ άπλω με διαγωνίες γραμμές. Τα υφάσματα αυτά είναι κατάλληλα για κυρίες παχειές, γιατί με τις διαγωνίες γραμμές τους αδυνατίζουν άρκετά τη σιλουέτα. Όπως δε είπαμε και άλλοτε, ή κυρίες που έχουν βαρεία σιλουέτα και δεν είναι ύψηλές, πρέπει ν' αποφεύγουν τα φορέματα από υφάσματα εμπριμέ με μεγάλα και άνοιχτόχρωμα μοτίφ και λουλούδια. Υπάρχουν γι' αυτές υφάσματα εμπριμέ με μικρά σχέδια και σκούρα. Επίσης ή χείρες κυρίες άς αποφεύγουν δύο μπουρόν τα έντελως χωρίς μανίκια φορέματα, έφόσον άλλως τε είναι έφ'όσον πολύ της μόδας τα μακροά και πλούσια γανιρισμένα κάτω μανίκια. Εφέτος συνηθίζονται επίσης σε φορέματα της ημέρας και βραδυνά και τα κοντά μανίκια, που σκεπάζουν άρκετό μέρος από το μπράτσο ύψηλά και τα οποία επί άρκετόν καιρό δεν συνηθίζοντο καθόλου. Επίσης ή παχειές κυρίες άς αποφεύγουν τα μεγάλα ντεκολτέ, ιδίως πίσω στο στήθος.

Όσες έχουν πρόσωπο στρογγυλό, άς προτιμούν το στενό και μυτερό ντεκολτέ, αυτές δε που έχουν πρό-

ΔΥΟ ΘΡΑΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Το πρώτο: Πολύ κομψό καπέλλο από ψάθα μπενγκάλ ροζ και από φέτρ μπλέ, γανιρισμένο με πουλιά από φερά ροζ και μπλέ. Το δεύτερο: Καπελίν από ψάθα μπλέ τουρκουάζ, γανιρισμένη με κορδέλλα μουάρ μαύρη και ροζ.

ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Φόρεμα βραδυνό από κρέπ-σατέν, με φούστα πολύ άνιση και κορσάκι με άνισο ντεκολτέ. Η έσάρπα από το ίδιο υφάσμα, προσαρμόζεται πίσω στην πλάτη και έχει άκρη στρογγυλή.

απο ύφους, άς προτιμούν το στρογγυλό. Το μεγάλο τετράγωνο ντεκολτέ δεν πηγαίνει παρά σε όσες έχουν τέλειους ώμους. Τελευταία συνηθίζεται και το άνισο ντεκολτέ, άλλ' αυτό ταιριάζει σε πολύ κομψές κυρίες, των

Φόρεμα βραδυνό από κρέπ-σατέν, γανιρισμένο με φαρδιά γαλαζόν, περλέ. Η φούστα, που είναι σταυρωτή δεξιά, μακραίνει με άνισα γκοντέ. Έν' άνθος από κρέπ ζωρζέτ και σατέν συγκαταεί στον ώμο δεξιά το πάν, που περιβάλλει ντραπέ το ντεκολτέ και που φτάνει πίσω πολύ χαμηλά σε άνισα γκοντέ.

οποίων το ντύσιμο έχει γενικώς κάτι το ιδιόρρυθμο.

Η άνισες φούστες ταιριάζουν μόνο σε άπογευματινά φορέματα λούσου και σε βραδυνές τουαλέτες. Τα καθημερινά φορέματα από τα συνη-

θισμένα υφάσματα γίνονται ίσια όλόγυρα.

Έκτός από τα βουάλ και κρέπ εμπριμέ, είναι της μόδας και το εμπριμέ βελούδο, το οποίο είναι κατάλληλο ιδίως για βραδυνές τουαλέτες.

Τα έφ'ετεινά εμπριμέ βελούδα έχουν συνήθως φόντο μπλε-μαρέν, καστανό, λι-ντε-βέν, μπέζε ή μαύρο, και είναι εμπριμέ με διάφορα λουλούδια κόκκινα και ροζ, ως επί το πλείστον τριαντάφυλλα, γαρύφαλλα, όρνιθιές, τουλίπες ή και μαργαρίτες σε μπουκέτα ή και χωριστά. Συνηθίζονται όμως και βελούδα εμπριμέ με μικρές βούλες και με τετράγωνα, καθώς και βελούδα σκουαίλιν. Έννοείται ότι όλα αυτά τα βελούδα είναι πολύ λεπτά και ελαφρά.

Η μικρές βέστες, που έχουν αντικαταστήσει τώρα το καλοκαίρι τις κοντές ζακέτες των ταγιέρ, είναι ως επί το πλείστον χωρίς μανίκια. Για το βράδυ συνηθίζονται μικρά έπανωφοράκια κοντά ή τρουά-κάρ, από μαύρο ταφτά, τα οποία πηγαίνουν θαυμάσια έπάνω από φορέματα δαντελωτά ή από ζωρζέτ. Συνηθίζονται επίσης και έπανωφοράκια από ταφτά σανζάν, άλλα τα μαύρα θεωρούνται ως τα πιο σίχ.

Τελευταία βλέπουμε αίθρια άσπρη με έπανωφοράκια από το ίδιο υφάσμα του φορέματος και όταν άκομη αυτό είναι πολύ λεπτό — μουσελίνα εμπριμέ ή βουάλ μεταξωτό. Τα έπανωφοράκια αυτά γανιρίζονται με σφρησφωλήες από ταφτά ή από λαμό και δένουν με κορδέλλες ή κουμπώνουν με ένα ωραίο κόσμημα από κρύσταλλο.

Για το βράδυ συνηθίζονται και μικρά καπελλάκια — χίσκες όπως τα λένε — κλωμμένα από λεπτά μαργαριτάρια άσορτί με την τράντα. Στην περίπτωση αυτή και ή μανσέτες των γαντιών είναι κεντημένες με μαργαριτάρια.

Η κάπες έφ'ετος συνηθίζονται διάφορων σχεδίων. Η πιο μοντέρνα είναι κομμένες άν-φόρτ, και πολύ πλατειές, άλλα προτιμώνται ή κάπες ή γανιρισμένες με άφθονα βολάν.

Η έσάρπες είναι έφ'ετος άποπότε της μόδας. Γίνονται μάλλον στενές έπάνω και φαρδύνουν προς τα κάτω, είναι δε κεντημένες στις άκρες με μοτίφ ή λουλούδια. Με φορέματα λούσου συνηθίζονται έσάρπες από μουσελίνα, γανιρισμένες με φούστες από τρέας ή από μεταλλινές άσημένιες ή χρυσές κλωστές. Μερικές παλιές έσάρπες δένονται κάτω από το στήθος σε ένα μεγάλο μαλακό φιάγκο.

Η MONTAIN

ΠΑΛΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ

Φαρμακείου στη Ζάκυνθο

Άδεντόρους δεν δέχονται και μπιστού δεν δίνω.

Καφενείου στην Αθήνα

Καφετζής, θεραπεύει και πᾶσαν νόσμον τοῦ στόματος (άνω και κάτω σιαγόνες).

ΠΡΙΝ ΑΓΟΡΑΣΕΤΕ
ΤΟ ΚΟΥΣΤΟΥΜΙ ΣΑΣ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ
ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ

ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΚΑΣΜΗΡΙΩΝ
ΣΕΒΕΝΤΕΞ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΟΔΟΣ ΒΥΣΣΗΣ 8

Ἐλευθερωθῆτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀλυσίδα.
Ὁ δρόμος τῆς ζωῆς σας δὰ εἶναι ὁδυ-
νηρότατος ἐὰν δὲν γνωρίζετε νὰ δε-
ραπευθῆτε ἱγκαίρως.

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ
Τὸ καλλίτερο καθαρτικόν.

Ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα : Θεόδωρος Σ. Βασιλειάδης, Εὐριπίδου 6—Ἀθήναι